Boabe de poveste

ANTOLOGIA SAVUROASĂ A CAFELEI

Antologator:
DAN POPESCU

Ilustrator:
VIOREL PÎRLIGRAS

PAVCON

ANTOLOGIA SAVUROASĂ A CAFELEI

C S F

209

BOAB DE POVESTE
Antologia cafelei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Boabe de poveste: antologia cafelei / antologator: Dan Popescu. - Bucureşti: Pavcon, 2023
ISBN 978-606-9625-58-3

I. Popescu, Dan (antolog.)

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 0727.77.80.06
031.100.80.70
office@pavcon.ro
editurapavcon@yahoo.com
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Antologator: **Dan Popescu**
Ilustrații interior: **Viorel Pîrligras**
Coperta: **George Ionescu** *(asistat de AI)*
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9625-58-3

Boabe de Poveste

ANTOLOGIA SAVUROASĂ A CAFELEI

Antologator:
DAN POPESCU

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2023

Completează-ţi *Colecţia Science-Fiction* cu:

1944 Ein Freak - F. Purluca • **4 nuvele fantastice** - I.L. Caragiale • **A doua Lună a Pământului** - M.L. Goga • **Adam** - D. Botgros • **Alte istorii interzise** - O. Petcu • **Amintirile unui sefist part-time** - V. Bugariu • **Antologiile CSF** • **Apocalipsa după Darwin** - G. Lazăr • **Apophis** - F. Haidamac • **Aripile Albastre** - A. Borlan • **Artefactul** - M.L. Goga • **Artificial** - Cornel Bălan • **Aurul beznei** - C. Ghidoveanu • **Avatarii faraonului Tla** - M. Eminescu & A. Cărăşel • **Blestemul celor patru fantome** - F. Purluca • **Bucureşti 2058** - R. Grant • **Călăreţul, mâna, calul** - O. Petcu • **Can şi Ideea** - V. Martin • **Casa din altă viaţă** - M. Pospai • **Casa fără cărţi** - R. Bretin • **Castelul** - A. Antonie • **Catedrala lingurilor** - P. Tofilescu • **Bacteria nemuririi** - A. Cărăşel • **Cârligul spaţial** - A. Cărăşel • **Poarta mânturii** - A. Cărăşel • **Cealaltă regină** - A. Truşcă • **Cetiţi-le noaptea** - I. Minulescu • **Cineanimaţia SF** - B. Mihăilescu • **Colivia sufletelor** - B. Velimirovici • **Colivia umbrelor** - B. Velimirovici • **Confesiunile Omului-câine** - F. Giurcă • **Conspiraţia apei** - C. Murgan • **Cumulonimbus pe cerul Atlantidei** - A. Cărăşel • **Curtezana onestă şi astrologul** - V. Bugariu • **De ce tac civilizaţiile extraterestre** - D. Farcaş • **De la biţi la extratereştri** - D. Farcaş • **Decadenţa sufletelor noastre** - C. Murgan • **Deocamdată... enigme** - D. Apostol • **Dialogul păsărilor** - L. Tarko • **Dicţionar de enigme şi mistere** - A. Cărăşel • **Dincolo de gratiile coliviei** - B. Velimirovici • **Dinosauria** - D. Apostol • **Dragonul fără aripi** - S. Someşan • **Drum mortal spre Tijuana** - S. Nină • **Efectul Metamorphis** - F. Giurcă • **Egal cu tine însuţi** - V. Martin • **Elisa** - R. Gion • **Elogiu muncii de partid** - V. Martin • **Erezia egumenului Glicherie** - D. Ninoiu • **Europa BD** - D. Niţă • **Extra-terestrul** - C. Pavel • **Fantazio blues** - F. Giurcă • **Fiara** - M.L. Goga • **Forţe ale Naturii** - D. Faur • **Glykon** - F. Giurcă • **Iarna Păscălierului** - D. Ninoiu • **Imaginarium** - A. Cărăşel • **În anul 4000 sau o călătorie la Venus** - V. Anestin • **Incidentul Indira** - A. Borlan • **Incredibila aventură a cuviosului Achim** - D. Ninoiu • **Insula pescăruşilor** - M.L. Goga • **Întoarcerea vrăjitorului** - A.V. Mircea • **Între lumi** - A.V. Mircea • **Întunericul de mâine** - R. Gion • **Învăţătorul** - M.L. Goga • **Scurtă istorie a viitorului aristotelic** - A. Cărăşel • **Steaua fulgurantă** - A. Cărăşel • **Saurianul de metan** - A. Cărăşel • **Omul cu masca de Cobalt** - A. Cărăşel • **Nova Sol** - A. Cărăşel • **Criza Antropos** - A. Cărăşel • **Lumi întrepătrunse** - M. Grecu • **Lupi şi mere stricate** - P. Tofilescu • **Magic Drago** - A. Cărăşel • **Manuscrisul episcopului Petronius** - D. Ninoiu • **Marea Spirală aşteaptă** - D. Farcaş • **Marginea curcubeului** - A. Cărăşel • **Mercenarii** - F. Purluca • **Metamorfoza** - P. Racolţa • **Minunatele prisme antice** - L. Tarko • **Minunile Sf. Sisoe** - G. Topârceanu & A. Cărăşel • **Monede de sticlă** - V. Martin • **Nebunul alb** - A. Truşcă • **Nerecurgerea la forţă...** - O. Vitan • **Nihil Sine Bacteria!** - F. Purluca • **Noapte cu vampir şi steag** - M.L. Goga • **Noaptea oraşului ilustrat** - V. Martin • **Noopali** - C. Cârstoiu •

Am învățat, cu mulți ani în urmă, să deschid cartea. Cartea cu povești. Și să cântăresc ce aș putea găsi în ea înainte să purced la explorarea ei. În tinerețe, însoțit de curiozitate (cea care m-a ademenit să citesc, la biblioteca municipală, tot raftul cu cărțile scriitorilor italieni); acum, natural, însoțit de o cană cu cafea.

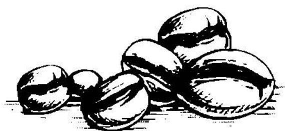
Parafrazându-l pe Hegel, celui ce privește lumea prin ochii poveștilor, lumea, la rândul ei, îi dezvăluie fața ei de poveste, frumoasă, magică, de prea multe ori tragică. Relația este reciprocă.

Qahva, licoarea cu origine, probabil, în ținutul etiopian Kaffa, cu multe secole în urmă, s-a prefăcut în *quahve* la turci, a devenit *caffe* la italieni și prin filieră renascentistă, a ajuns *cafe* pe aproape toate meridianele globului, însoțind umanitatea în evoluția ei spre stele.

Le mulțumesc tuturor autorilor care au contribuit la realizarea acestei fascinante Antologii a Cafelei și îți urez ție, cititorule, lectură plăcută și succes în aflarea lumilor de dincolo de cuvinte.

Dan Popescu „Pișcu"
Antologator

La cazanul lui Romică

Cezarina Anghilac

Multe povești au început cu o cafea bună.
Oare câte dintre ele vor sfârși la fel?

În fiecare seară de vineri, dricul meu este nelipsit din parcarea de lângă cazanul lui Romică. A trecut ceva timp de când apariția mea în grădina umbrită de nuci bătrâni, sub care clocotește licoarea celebră în peste douăzeci de județe, după cum anunță panoul de la intrare, nu mai este privită cu suspiciune. La început, însuși patronul mă trăgea deoparte ca să mă roage să-mi caut un alt local în care să-mi cheltuiesc leafa. *Nu că n-aș aprecia banii tăi,* spunea uitându-se mai mult spre grupul de nemulțumiți decât în ochii mei, *dar clienților li se cam taie cheful când văd mașina aia.* Eu dădeam din cap, *da' o să mă gândesc la o soluție,* dar nu mă grăbeam să-mi golesc cana. Știam că, la un moment dat, voi ajunge să fac parte din peisaj, iar vederea Cadillacului meu nu va reține atenția mai mult decât ar face-o orice altă mașină. Și așa a și fost, în câteva săp-

tămâni puteam să mă bucur de liniște, în timp ce pe lângă mine se perindau tot felul de oameni, nerăbdători să se îmbete cu aburii tari ai cafelei. Nimeni nu cerea supliment de rom, deși Romică avea și așa ceva în meniu, pe lângă lapte, zahăr sau alte blasfemii. Dacă vrei să te amețești ușor, este suficient să te apropii de cazan și să adulmeci câteva minute aburii pe care briza serii îi desprinde în fuioare subțiri. Dacă ai nevoie de mai mult decât un vertij, ceri o cană, două, trei, câte poți plăti și poți duce în zilele ce urmează, pentru că efectele sunt proporționale. Iar dacă vrei să te faci cui, mănânci cu lingurița zațul de pe fundul cănii. Este dulceag, cu aromă de migdale prăjite, deși unora li se pare fructat. Chestiune de gusturi, presupun.

Ale mele nu cred că sunt prea rafinate. Și nici ale femeii care s-a apropiat de mine, sorbind dintr-o cană mărimea XXL.

— Cum este a ta?

Din felul în care pusese întrebarea, am crezut că era vreo chelneriță nou angajată. Romică avea obiceiul ca, în serile de vineri, când se adunau cei mai mulți clienți, să mai cheme câte un ajutor. De obicei, câte o tânără fâșneață care putea jongla cu ușurință printre grupurile de băutori zgomotoși.

— Simplă, i-am spus. Sunt un om simplu.

Ea a zâmbit, arătându-și dinții ușor îngălbeniți.

— Ce bine, așa am loc să mă desfășor în voie.

Și s-a desfășurat. A lansat un tir de întrebări la care am răspuns amândoi, mai întâi eu, apoi ea. Așa am aflat că o cheamă Carmen, are „deocamdată" douăzeci și șase de ani, un metru șaptezeci și doi, plus o mie de alte nimicuri pe care cei mai mulți bărbați le află târziu și le uită imediat. Așa am făcut și eu, mulțumindu-mă să spun despre mine doar atât cât să nu par nepoliticos. În fond, ce ar fi de zis? Ca să fiu sincer, eram acolo doar pentru că îmi plăcea atmosfera creată de umbrele tot mai dezinvolte care se mișcau pe lângă cazanul lui Romică. Adulmecatul aburilor, ca și băutul cafelei, îi făcuse pe câțiva să renunțe la hainele inutile, păstrând pe ei doar strictul necesar, iar pe alții să cânte o melodie deșănțată. Într-un astfel de moment a picat întrebarea lui Carmen.

— Cu ce te ocupi?

Aș fi putut să îi spun că sunt oricine, dar, cu toate riscurile, am preferat adevărul.

— Uau, a zis de câteva ori, ba chiar de prea multe ori, încât mai că mi-aș fi dorit să spună *ce interesant* și apoi să găsească un pretext ca să se îndepărteze. Doar că ea a rămas și, mai mult, chiar mi-a atins ușor cotul. Deci, tu conduci dricul...

Am încuviințat din cap, apoi m-am prefăcut ocupat să-mi golesc cana. Cafeaua se răcise și anumite arome i se intensificaseră, în timp ce altele dispăruseră complet, dar per ansamblu nu era rea. Nici seara aceea nu

era rea. Lângă mine, Carmen se tot foia, de parcă ar fi vrut să spună ceva și nu își găsea cuvintele. Foșnetul ușor al rochiei ei, felul în care becurile agățate în nuc îi subliniau umerii bronzați îmi inspirau calm, previzibil, familiar. Am asigurat-o că poate să-mi spună orice, nu o s-o judec.

— Bine, a zâmbit ea. Eram curioasă cine vine cu dricul la Romică. Sper că nu ești doar un bărbat care se oprește să bea o cafea, înainte să se întoarcă la nevastă și copii.

— Sunt doar un bărbat. Familie nu am.

Bănuiam că nu se punea la socoteală o fostă nevastă, de care divorțasem cu câteva luni în urmă, după ani de certuri epuizante.

— Ce bine, a zis Carmen privind peste umăr la gașca adunată din spatele nostru. Poți să te desfășori cât vrei.

Fără să vreau, mi-am atins abdomenul. Replica ei nu-mi picase deloc bine și nici zâmbetul cu care îi răspunsese unul dintre bărbați.

— Dacă vrei să pleci, i-am zis, nu mă supăr. Să nu mă înțelegi greșit, m-am grăbit să adaug când i-am întâlnit privirea încruntată. Îmi place să vorbim, dar nu vreau să îți încurc planurile...

S-a gândit o clipă, apoi a dus din nou cana la buze. Bănuiam că până atunci trebuia să o fi golit-o deja, dar nu era treaba mea să îi atrag atenția.

— Fii liniștit, nu încurci nimic, a spus ea. Și nu vreau doar să vorbim.

Am simțit din nou ghemul acela rostogolindu-mi-se în stomac, dar nu am zis nimic. Mi-era teamă să nu încurc firele și mai tare, mi-era teamă să nu cumva să le descurc. Ea s-a apropiat și mai mult, atât de mult încât m-ar fi putut săruta cu o simplă țuguiere a buzelor. M-am pregătit pentru asta, anticipând aroma densă de cafea, îmbogățită de parfumul ei cu influențe orientale. Nu a fost nicio țuguiere a buzelor, nicio atingere, nicio șoaptă. Când a deschis gura, cuvintele care țâșneau dintre buzele ei erau foarte precise.

— Mă gândeam că mi-ai putea arăta mașina.

Am răsuflat prelung, fără să bănuiesc ce cantitate uriașă de aer ținusem captivă în plămâni. Mă gândeam că era foarte posibil să-mi petrec restul serii în compania ei.

— Cu mare plăcere, i-am zis și, sub pretextul că o conduceam spre parcare, i-am atins mijlocul.

Prin materialul subțire al rochiei, pielea ei dogorea.

— Știi, a spus în timp ce ieșeam de sub nuci, lăsând în urmă aburii cafelei și vocile petrecăreților. Mereu m-am întrebat cum este înăuntru.

Călcând pe asfalt, noaptea părea și mai caldă, și mai umedă, și mi-am simțit instantaneu cămașa lipindu-mi-se de spinare. Sub palma mea, rochia femeii parcă luase foc. A trebuit să-mi retrag mâna ca să-mi

șterg discret pielea umedă. Am descuiat dricul cu telecomanda și am deschis haionul.

— Ia uite! am zis mai mult ca să întrerup tăcerea dintre noi decât pentru că ar fi fost ceva deosebit de văzut.

Era un dric ca toate dricurile, poate un pic mai luxos decât cele care deserveau de obicei zona, dar nu mă așteptam ca femeia, sau oricine altcineva, să sesizeze diferența. Ea se vârâse pe jumătate înăuntru, iar rochia i se ridicase pe pulpe, dezvelind o bucată de piele pe care neoanele de la firma lui Romică să o mângâie nestingherite. Brusc, Carmen s-a întors ca să mă privească:

— E vreo problemă dacă mă întind un pic? Degetele ei mângâiau mocheta care căptușea podeaua. Sunt curioasă cum se simte. Lumina aruncată de neoane îi zugrăvea obrajii în roșu și verde, făcându-i chipul să pară plin de vânătăi. Ți se pare sinistră curiozitatea mea?

— Nu.

Și nu mințeam. Când te ocupi cu transportul cadavrelor, termenul de sinistru se diluează, își pierde din semnificație.

— Ai încercat vreodată?

Din nou am negat. Nu prea am curiozități. După cum mă prezentasem, chiar sunt un om simplu.

— Atunci hai să aflăm împreună, mi-a șoptit Carmen și, de data asta buzele ei chiar s-au țuguiat spre mine. Au coborât ușor, să-mi atingă gâtul, apoi au început

să-mi urce spre ureche. Am văzut cana alunecându-i printre degete, am auzit porțelanul izbindu-se de asfalt și ricoșând în zeci de cioburi. Mai înainte să schițez gestul automat de a mă apleca să le adun, unghiile ei mi s-au înfipt în cămașă. M-a tras spre ea, sorbindu-mi protestele de pe buze.

Mai târziu, după ce ne întrerupseseră câteva serii de pași grăbiți, râsete sonore și motoare ambalate, mi-a zis că îi este cald și ar vrea să mai bea. Mi-a întins o bancnotă pe care o ținea ca pe o țigară între arătător și mijlociu.

— XXL, cu multă frișcă, mi-a comandat, apoi mi-a cuprins capul între palme și m-a sărutat prelung pe buze.

M-am desprins cu greu din îmbrățișarea ei și m-am întors în curtea plină de nuci a lui Romică. Cercul din jurul cazanului se mai subțiase, dar apăruseră câțiva livratori care aveau de onorat comenzi consistente, așa că a durat ceva până mi-a venit rândul. Totuși, așteptarea a fost la fel de plăcută ca de obicei, îndulcită de aburii plini de promisiuni ai cafelei care fierbea la foc molcom.

M-am întors în parcare cu câte o cană de cafea în mână și, pe la jumătatea drumului spre mașină, am încremenit. Locul pe care parcasem era gol. Ditamai Ca-

dillacul Eldorado, lung de șase metri, a cărui cheie se afla în buzunarul meu de la piept, dispăruse de parcă nici nu ar fi fost vreodată parcat acolo. Am înconjurat perimetrul delimitat cu vopsea albă în care îl lăsasem, dar acesta tot gol rămânea, nici măcar resturile cănii lui Carmen nu se mai vedeau.

După un timp de învârtit în cerc, mi-am amintit că parcarea era supravegheată video, așa că am cercetat stâlpii până când am găsit o cutie albă cu un mic cerc roșiatic îndreptat fix spre locul gol. M-am întors în curte și am mers direct la cazanul în care Romică tocmai turna cafeaua proaspăt măcinată.

— Pot să văd și eu ce-au înregistrat camerele alea din parcare?

Când s-a întors spre mine, patronul avea o privire bănuitoare.

— De ce? Te-a buzunărit careva?

— Mai rău. Mi-au furat mașina.

— Sigur? Poate ai lăsat-o în altă parte. Să știi că s-a mai întâmplat, cu aburii ăștia de cafea pe care...

— Știu ce zic, nu-s pulbere, nici măcar amețit nu sunt. Am venit cu dricul, ca de obicei, l-am lăsat pe locul obișnuit și am intrat să beau o cafea. N-ai decât să mă verifici pe camere, dacă nu crezi.

Romică i-a făcut semn unei fetișcane să se apropie – Mia, amestecă tu în cazan – apoi și-a încrucișat brațele pe piept.

— Singur erai?

Mi-am mușcat buzele, rușinat de răspunsul care atârna de ele. Toți se hârjoneau prin parcare după ce beau din cafeaua lui Romică, dar mi se părea indecent să recunosc că și eu făcusem asta.

— Cu o fată pe nume Carmen. O cunoști?

Patronul a ridicat din umeri, dar până la urmă a scos din buzunar un smartphone. După ce l-a butonat o vreme, mi l-a vârât sub nas. Am recunoscut în imaginea ușor curbată la margini parcarea și Cadillacul încadrat de două locuri libere. Timp de câteva secunde, mi s-a părut că mă uit la o poză, căci nu mișca nimic, nici măcar o frunză, apoi din haionul deschis a apărut o pereche de picioare bronzate, urmate de tivul unei rochii și, într-un final, de părul ondulat al lui Carmen. Femeia a dispărut din cadru și aproape în același timp lângă dric a tras un camion cu platformă și macara. Doi malaci au coborât din cabină și au început să manevreze tot felul de chingi și sfori. Se mișcau foarte repede, așa că, în scurt timp, mașina mea era legată fedeleș și prinsă de cârligul din brațul macaralei.

Romică a oprit filmarea chiar în momentul în care roțile dricului se desprindeau de pe sol.

— Mai bei o cafea? m-a întrebat. E din partea casei.

Cezarina Anghilac: *Sunt absolventă de sociologie, dar lucrez de aproape un deceniu în IT. Am participat la câteva dintre ate-*

lierele de scriere creativă organizate de Revista de Povestiri și am îngrijit, timp de doi ani, sumarul Revistei de Suspans. Am publicat două volume: colecția de proză scurtă fantastică „Cine doarme și visează" (Tritonic 2017) și romanul fantasy „Promisiuni de sânge" (Crux Publishing 2022). Sunt prezentă cu proză scurtă în mai multe reviste literare: Familia, Ficțiuni, Galaxia 42, Iocan, Revista de Povestiri, Revista de Suspans, UtopIQa.

Negociere pentru Kavli

Roxana Brînceanu

Multe evenimente importante sunt adesea influențate de un detaliu surprinzător. Un detaliu neînsemnat despre care nici nu știi cât de important este pentru tine.

„Ducă-se pe pustii!" îi ură doctorul în gând, urmărind cum colonelul Carr intra în incinta presurizată purtând uniforma de recepție cu toate tresele distinctive și decorația în piept, dar și cu două arme la vedere. După cum îl cunoștea, mai avea cel puțin încă două ascunse. Ceilalți doi ofițeri de securitate purtau și ei arme ușoare.

Schimbă o privire rapidă cu Norsay, administratorul exploatării, și citi în expresia lui aceeași nemulțumire. Securitatea era mai mult decât mulțumitor asigurată de echipa obișnuită. Prezența unor persoane în plus în prima etapă a negocierilor nu era o idee bună.

De lângă el, Belén urmărea fascinată cum gliesianul impunător își îndrepta meticulos penele. Imperturbabil ca întotdeauna. Belén mai avea puțin și leșina. Jenant.

Iritat, cuprinse cu privirea întreaga sală. Grupul diplomaților. Oamenii de știință. Inginerii. Gliesianul cu cei doi asistenți ai săi plutind în lichidul din recipientul transparent. Și militarii. Paisprezece persoane așteptând cu sufletul la gură delegația veloriană și discuțiile privind dreptul asupra exploatării de iridiu de pe satelitul Kavli. Și toți zumzăiau de ambiții și frustrări. O atmosferă nu tocmai potrivită pentru o primă întâlnire oficială între specii diferite, având drept miză una dintre cele mai importante exploatări miniere din sistem.

Chiar și doctorul Yarden se simțea agitat. Avea senzația că asupra sălii apasă ceva, chiar dacă toate amănuntele fuseseră riguros verificate și răsverificate. Compoziția aerului neutru, potrivit pentru toate cele trei specii prezente. Buteliile cu gaze suplimentare. Acvariile asistenților gliesieni. Datapad-urile tuturor erau încărcate de date privind anatomia, obiceiurile, cultura și politica velorienilor. Diplomații revizuiseră de o mie de ori protocolul. Însă simțeau cu toții tensiunea.

O văzu pe Belén făcându-i un semn scurt gliesianului, cel cu nume de nepronunțat și căruia ei îi spuneau Pavo. Pentru că avea o coadă ca un evantai imens, rotită acum în jurul celor patru membre inferioare. Ciocul își încetă mișcarea ritmică de-a lungul penelor de pe brațe și Pavo se înclină asupra datapad-ului. Belén zâmbi încântată. Unul dintre asistenții telepați se zvâr-

coli în lichidul dens, în timp ce celălalt plutea apatic. Yarden încă nu era lămurit dacă era vorba de caractere diferite sau de specializări diferite.

Doi dintre inginerii minieri discutau aprins despre o problemă tehnică întâlnită în exploatare, până când un al treilea îi potoli, atrăgându-le atenția că s-ar putea ca în curând Kavli și iridiul său să nu le mai aparțină.

Doctorul nu știa cum să privească lucrurile. Satelitul aparținea unei planete, Gliese. Gliesienii le acordaseră dreptul de a-l exploata pe o perioadă nelimitată – adică până la secătuirea zăcământului. Velorienii veniseră cu dovezi că satelitul făcuse parte din lumea lor inițială. Istoria gliesiană le confirma declarațiile. Yarden se gândise adesea cum ar reacționa dacă cineva ar cere oamenilor să renunțe la o metropolă pământeană sau la un dom marțian pentru a-l transforma în muzeu. Înțelegea și, în același timp, nu înțelegea. Și era iritat.

Ridică masca de oxigen și inspiră adânc. Ah, minunatul aer terestru! Artificial, da. N-avea cum să uite asta. Dar semăna tare bine cu aerul de munte după ploaie...

Inginerii reveniseră la discuție, Belén strălucea scăldată în atenția lui Pavo, Carr părea că înghițise o coadă de lopată, când becul de deasupra sasului se aprinse și ușa culisă, făcând loc celor doi agenți de securitate, apoi delegației veloriene și celor doi gliesieni însoțitori. Discuțiile încetară și cei prezenți se ridicară, schițând,

pe cât le permitea anatomia, gesturile specifice de bun-venit.

Velorienii semănau întrucâtva cu gliesienii, însă era clar că speciile se separaseră cu mult timp în urmă. Formau un trio și nu aveau asistenți, iar unul dintre ei aparținea castei numite „casnică". Ceilalți doi erau puțin mai masivi decât media indicată pe datapad, purtau robe lungi, care le ascundeau rudimentul de coadă, și câteva aparate, probabil scanere și echivalentul datapad-urilor. Nici unul dintre dispozitive nu era indicat ca posibilă armă. Dar colonelul și subordonații lui erau încordați ca niște arcuri.

Urmară câteva minute de calibrare a datapad-urilor, atribuire a designațiilor, prezentări. Velorianul masiv desemnat drept VDP (vela-diplomat-principal) se apropie de grupul pământenilor, înclinând politicos din cap și apoi căscă, la fel de politicos în cultura lui.

Velorianul mirosea a cafea. A cafea proaspăt râșnită, prăjită exact atât cât trebuie, gata să fie aruncată în apa clocotindă. Yarden se strădui din răsputeri să nu icnească și, mai ales, să nu adulmece ca un ogar pornit la vânătoare. Vederea periferică i-l arătă pe Norsay inspirând disperat din masca de oxigen și pe Belén cu ochii vizibil măriți. Nu știa cum mirosea VDS (vela-diplomat-secundar, cel care se apropiase de grupul inginerilor), dar cu siguranță asupra lui Belén aroma de cafea avea același efect ca asupra doctorului.

Inspiră scurt din mască, îmbinând falsul aer de pădure cu falsul miros de cafea.

Dimineață la munte, pe terasă, cu o cafea aburindă în față, copaci foșnind în jur și nicio grijă. Închise ochii pentru o secundă, ca să păstreze imaginea. Senzația. Calmul. Da, așa trebuia să înceapă o zi importantă. Cu o cafea proaspătă, mirosind divin. Cu aer curat. Fără stres. Fără nervi. Trase aer în piept, cât putu de discret. Cu toate că VDP se îndepărtase de el, mirosul persista, iar doctorul se gândi cât de stupid ar fi arătat luându-se după el și adulmecând. Imaginea îi aduse un zâmbet ușor. „Negocierile au eșuat din cauza unui membru al delegației pământene care i-a agasat pe delegații velorieni urmărindu-i și mirosindu-i." Suna de-a dreptul minunat.

Datapad-ul îi prezentă componența detaliată a exalațiilor velorianului, printre care recunoscu și câteva elemente ale cafelei. Cel puțin nu avusese iluzii.

Belén abandonase venerarea lui Pavo și se luase după delegat. Nu părea a fi un comportament ofensator sau deranjant pentru velorian, însă reacția ei avea ceva hilar. Yarden se aștepta ca și alții să-i urmeze exemplul, mai mult sau mai puțin discret. Pentru toți pământenii care trăiau în medii artificiale, departe de sistemul solar, aroma „de acasă" era irezistibilă.

Mirosul bucătăriei într-o dimineață fără grabă, două persoane împărțind un ibric de cafea preparată artiza-

nal, zâmbindu-și, făcându-și planuri pentru restul zilei și pentru restul vieții...

Fără să aibă un motiv clar, deja se simțea mai bine, tensiunea slăbise. S-ar fi așteptat ca dorul de casă să-l apese, să-l facă să-și piardă concentrarea, dar probabil că prezența unui stimul plăcut avea darul să-l liniștească. Și nu numai pe el. Parcă și colonelul se relaxase puțin. Unul dintre agenții care însoțiseră delegația era tot numai zâmbet. VAP (vela-auxiliar-principal) era înconjurat de un grup de persoane care păreau fericite. VDP și VDS erau ca niște vedete în mijlocul unui grup de fani.

Îi aruncă o privire lui Pavo, dar ca de obicei expresia lui era impenetrabilă. Gliesienii nu aveau cafea. „Trist", își zise Yarden, cedând în final ispitei de a se apropia de VDS ca să inspire încântătorul miros. Velorianul schiță o plecăciune stângace și își exprimă prin intermediul datapad-ului plăcerea de a cunoaște un vindecător al altei specii. Continuând cu schimbul de amabilități, Yarden se întrebă dacă ar fi potrivit să menționeze bucuria pe care i-o aducea neașteptata descoperire a unei senzații familiare într-un context atât de neobișnuit, sau nostalgia, sau atracția, dar până să găsească modul potrivit de exprimare VDS își ocupase locul alături de superiorul său, de conducătorii umani ai exploatării și de gliesianul Pavo, trecând la subiect.

Doctorul Yarden se așteptase la negocieri dure. Ceva în genul ședințelor nesfârșite în care toată lumea își masca ipocrizia sub spoiala profesionalismului. Și la

acele ședințe, printre alte stimulente, se simțea miros de cafea. Numai că făcea parte din mediul normal, atât de obișnuit, încât nu i se mai dădea atenție. Aici, protocolul nu permitea consumul niciunei substanțe.

Își făcu de lucru cu datapad-ul, comparându-i pe cei trei velorieni prezenți cu informațiile pe care le primise despre caracteristicile speciei. Nu existau variații surprinzătoare, dar nici nu se așteptase la ele. Așa cum el, ca medic al coloniei, avusese un cuvânt de spus în selectarea indivizilor prezenți, probabil undeva pe nava-mamă a velorienilor cineva avusese grijă ca trioul să fie oarecum reprezentativ pentru specie. Doar că nimeni nu menționase mirosul de cafea al respirației lor. De ce ar fi făcut-o? Gliesienii, ale căror obiceiuri nu includeau cești de cafea aburinde în intimitatea căminului, în mijlocul peisajelor spectaculoase sau ca stimulent pentru muncă, nu aveau cum să înțeleagă.

Trecu în revistă starea celor prezenți și transmise câtorva dintre ei note private, să folosească mai des masca de oxigen. Belén îi făcu cu ochiul. Colonelul Carr tresări și inspiră adânc, iar doctorul își înăbuși un chicotit. Pe el și-l imagina începându-și ziua de instrucție sorbind cafeaua neagră amară dintr-un recipient metalic îndoit, copie al vreunuia recuperat din anticele războaie pământene. Pe Norsay și șefii echipelor miniere, cu niște căni imense în mâini. Pe Belén... oare cu o ceașcă delicată? Sau cu vreun pahar din material reciclabil, uitat după prima gură, în timp ce ea se cufunda în cer-

cetările ei? Pe sine, doctorul se vedea mai ales pe terasa din pădure. Oare dorul de casă avea să influențeze în vreun fel negocierile? Deocamdată, totul mergea bine, dar cu siguranță personalul de întreținere urma să se confrunte cu un val de nemulțumiri privind calitatea cafelei. Ar fi prins bine câte un trio velorian în fiecare cantină. Păreau sociabili și mirosul lor, categoric, sporea optimismul.

După două ore de discuții, sala era cufundată în mirosul de cafea. Exploatarea de iridiu avea să rămână în continuare pământenilor, dar sub anumite restricții care urmau a fi stabilite. Pavo arăta tot impunător, desfășurându-și coada colorată și plimbându-se dintr-un loc în altul, urmat de acvariul celor doi asistenți. Atâta timp cât între Vela și Pământ relațiile erau amicale, Gliese n-avea decât de câștigat. Iar când VDP ridică problema unui avanpost velorian pe Kavli, acordul unanim îl lămuri de doctorul Yarden ce se petrecea de fapt.

În aroma cafelei, se puneau bazele unor noi relații.

Roxana Brînceanu: *M-am pregătit pentru o meserie timp de peste douăzeci de ani, am făcut o alta, apoi am renunțat și la ea pentru a traduce cărți. SF-ul a fost întotdeauna pe sufletul meu, lumile inventate au adesea (întotdeauna?) mai multă logică decât cea reală. Există știință, tehnologie, sociologie, ecologie, orice își poate pune imaginația la treabă. Iar fără imaginație, viața este extrem de pustie.*

Drumul cafelei

Anamaria Borlan

Ce m-aș face fără cafea? O dimineață activă începe, la mine, cu o ceașcă de cafea tare și aromată. Apoi mă apuc de lucru, adică de scris. În spatele oricărei femei de succes se află o cantitate considerabilă de cafea, sunt cuvintele Stephaniei Piro, creator de bandă desenată și ilustratoare americană.

Aklilu, regele încoronat al regiunii Yirgach'äffe de Gedeo, ședea impunător și arogant pe un tron bogat sculptat din fildeș, încastrat cu multiple pietre colorate ce sclipeau în razele răsăritului. Cu fața pictată în fine modele albe peste tenul negru, întoarsă spre est, Aklilu se lăsa mângiat de primele semne ale căldurii ce avea să fie toropitoare la amiază. Un strat de abur fin învăluia misterios platoul nu prea înalt, un deal plat și întins, a Văii Ceții.

Pelerinii sosiți de la Kaffa și Harrar erau așezați pe covoare împletite din iarbă uscată, etalându-și hainele bogate și turbanele colorate. Mult mai în spate, cămilele-hamali rumegau nepăsătoare, iar cele albe, pentru

dăruire, stăteau răbdătoare în picioare, sub umbra subțire a câtorva copăcei. Gebre, sclavii din Galla, cu pielea de culoarea abanosului, despachetau darurile și ofrandele aduse, depunându-le cu grijă în fața măritului rege.

Femeile poporului Welatya, din fostul regat cu același nume, înveșmântate în *shamma* lungi, din bumbac alb peste care purtau *kemis* și *netalla* cu borduri largi, brodate cu modele multicolore, stăteau ghemuite în grupuri mici, în jurul a câte unui bolovan mare. Zdrobeau, cu o piatră cât să le încapă în palmă, grăunțe maroniinegricioase, bine uscate, până ce obțineau o grămăjoară de pulbere pe care o amestecau cu grăsime de animal, formând apoi, în palme, mici ghemotoace ce străluceau de unsoare, înșiruindu-le pe frunze lunguiețe de mango.

Bărbații tribului Hamar le luau și le ofereau, cu plecăciuni adânci, măritului rege. În timp ce acesta degusta, fete foarte tinere cântau, cu glasurile lor subțiri, melodii monotone în limba lor antică, *ge'ez,* dar și cântecele mai vesele, în amharică, derivată din graiul regatului Aksumite, care, ziceau legendele, existase chiar de la începutul formării Pământului, când domnise împăratul-zeu *Haile Selassie,* Puterea Trinității, după credința lor în cele trei divinități, *Jember Ts'eḥāyi* Soarele, *Ch'erek'a* Luna și *Wiha* Apa.

Ceremoniile continuară până la amiază, când, din cauza căldurii, regele Aklilu ceru să fie dus în colibă, la răcoare, ferit de arşiță și de roiurile de insecte zumzăitoare. Cămilele fură mutate și ele la un adăpost sub coroanele bogate ale unor copaci din jurul satului regal.

Doar trei femei tinere rămaseră în arșiță, adunând grijulii, cu câte un smoc de frunzulițe, pudra neagră rezultată după fărâmițarea boabelor. O puneau cu atenție într-un săculeț, cu grijă să nu scape nimic pe lângă. Culeseră de pe jos inclusiv cele câteva boabe împrăştiate. După ce făcură curat și așezară pietrele de zdrobit pe bolovanii cei mari, ieșiră din sat, spre vest și se pierdură în păduricea rară de pe platoul ce înconjura regiunea.

— Benoît, îl strigă Claudine prin microfonul din costumul etanş.

Se afla într-unul din laboratoarele complexului spațial Oberth, adâncită într-o muncă de rutină care o copleșea și o exaspera, în aceeași măsură.

— Ce-i? auzi bombăneala colegului ei.

— Poți veni până aici? Am ceva să-ți arăt.

Răspunsul veni după mai mult de zece minute:

— Așa spui mereu. E alarmă falsă. Vin doar dacă ai făcut o descoperire!

— Dar chiar am făcut o descoperire! se entuziasmă femeia. Cred că am găsit un compus fenolic în celula fructului...

— Lasă, așa ai zis și ieri și alaltăieri și de trei săptămâni, de două ori pe zi. Mă bați la cap cu descoperirea ta, care este de fapt nulă!

La auzul vocii severe și enervate a bărbatului, aflat în cealaltă parte a bazei, Claudine se încruntă, însă îi dădu dreptate în sinea ei. Ratase de multe ori, de când fusese transferată de pe Espa pe Pontus, un rezultat măcar decent, dacă nu îmbucurător. Ceea ce o dispera și o făcea să-și piardă încrederea în aptitudinele ei de om de știință și cercetător în domeniul biochimiei plantelor pentru uz uman. Se adaptase cu greu la viața din habitat, unde, într-un mic laborator, ce-i drept bine echipat, era nevoită să muncească purtând un costum greu, gros, cu cască, de parcă ar fi fost afară, în spațiu.

Se dădu un pas în spate, făcând un gest ca și cum s-ar fi șters pe frunte. Mănușa atinse vizorul căștii, scoțând un sunet sec. Sau cel puțin așa i se păru ei, în liniștea absolută din încăpere. Benoît Bertrand, genetician agricol, fusese, în tinerețile lor de savanți începători, coleg cu ea pe planeta numită odată Gaia, unde lucraseră împreună la proiectul de prezervare a semințelor și germenilor organismelor vegetale. Se întâlniseră apoi pe acest complex spațial și soarta o repartizase în

aceeași echipă cu el. Inițial se bucurase, apoi, după un timp foarte scurt, realizase că Benoît devenise un individ ursuz, cu aere de mare erudit în domeniul botanicii aplicate.

— N-am găsit niciun marker de calitate, murmură ca pentru ea. Am analizat tot ce am putut despre proteine, carbohidrați, acizi organici, lipide, compuși fenolici, alcaloizi... toate reacțiile chimice și rolul lor în fiziologia și metabolismul celulei... aromă, descompunere, extracție... am aplicat chiar și rezonanța magnetică nucleară pentru intensificarea semnalului proporțional cu concentrația compușilor organici, cantitatea moleculelor de zahăr, aminoacizi, acizi organici...

Am greșit ceva?... Undeva... dar ce anume?! se întrebă în gând.

— Ai făcut analiza izolării compușilor volatili? auzi brusc vocea lui Benoît, parcă răspunzându-i întrebărilor ei nerostite.

— Hmm... da, desigur. Analiza biochimică și imagistică.

— Și?

— Calitatea bobului este bună, însă fără aromă semnificativă.

— Bobul verde sau l-ai prăjit? veni următoarea întrebare, după un timp.

— Nu l-am prăjit.

— De aceea e aroma neutră.

Claudine strânse din buze.

— Urma să fac și acest test. Asta înseamnă că se activează recombinarea moleculară. Prăjirea în sine formează o serie de reacții complexe și diferite.

— Fă-o. Vezi ce iese.

— Poate afecta calitatea, bombăni Claudine.

— Prăjește un eșantion de zece boabe. Măsoară intensitatea și gradul proprietăților senzoriale.

— Pentru asta am nevoie de alt fel de echipament! strigă ea, aproape furioasă. Am aici de toate, numai ce-mi ceri tu nu!

— Ce-i vei arăta lui Leeve Furioani?

— Cui?

— Directorului științific.

— Rezultatele de până acum, am progresat...

— Claudine, fă cum ți-am spus. O să fie bine.

— De unde știi?

O tăcere lungă se lăsă apăsătoare. Claudine se reapucă de muncă, concentrându-se asupra tăierii sub microscopul laser a unei mici boabe verzi, privind pe ecran formațiunea striațiilor ce păstrau compoziția chimică și parcă simțea o undă de părere de rău că trebuia să fiarbă, să prăjească, să descompună câte un bob, distrugându-i astfel proprietățile, alterându-i substanța.

— Clod, se auzi interpelată.

— Da, Beno.

— Hai să-ți spun o scurtă poveste.

— N-am timp.

— Ascultă aici.

— N-am timp.

— Eu oricum îți spun, trebuie doar să asculți. Acu' șase milenii, omenirea, așa cum era cunoscută odată, locuia pe o planetă micuță, undeva printr-o galaxie spiralată, pe care arhivele străvechi o numesc Drumul lui Tra-hi-an.

— N-am timp acum, Beno!

— Tu lucrează, eu povestesc. Am timp, sunt în pauză.

Claudine își ridică privirea de pe ecran și se lăsă pe spătarul scaunului, oftând.

— Așa.

— Planeta strămoșilor noștri a fost una frumoasă, cu aer, apă, păduri, fructe și flori. Și animale. Știi istoria, coliziunea cu un fragment de asteroid. Astfel s-a distrus o mare parte a globului. Coloniile de pe două planete, una numită Marte și cealaltă numită Norii lui Venus, erau deja funcționale, chiar dacă într-o oarecare formă rudimentară pentru noi, cei de azi, așa că oamenii de acolo au călătorit mai departe. Știi legenda celor douăsprezece nave, pe care patriarhii din conducere le-au denumit cele douăsprezece triburi migratoare. Fiecare convoi a plecat spre o altă destinație, ducând câte un exemplar și mostre din toate datele prelevate de pe fosta noastră planetă, Terra. Din toate domeniile.

Un imens dicționar de morfologie a materiei organice și anorganice.

— Spune mai repede, am treabă! îl întrerupse Claudine.

Urmă o pauză destul de lungă.

— Îți trimit o proiecție, răspunse Benoît cu glas hârșâit, după un timp. Te vei edifica mai bine. Să te uiți neapărat. Vei ști ce să faci!

Claudine nu găsi nicio replică drept răspuns. Își reluă experimentul cu bobul tăiat în jumătate. Se adânci și îi ieși imediat din minte cele povestite de fostul ei coleg.

Amhara, Zufan și Hirut se pregăteau să deschidă prăvălia. Stația de reședință, formată dintr-un șir inelar dispus în formă de cercuri concentrice spiralate, la confluența traseurilor comerciale și militare, aflată între îndepărtatul Braț Carena și Echerul a galaxiei, era aglomerată, poate mai mult ca de obicei. Sosiseră în același timp patru nave mari, din diferite sisteme solare și, după filtrul vamal, un puhoi de călători umplu coridoarele de tranzit, răspândindu-se în toate magazinele și spațiile de ospătare ale portului. Navetele mici, navele transportoare, trenurile-rachetă de legătură spre sateliții planetelor din jur încă nu se puseseră în miș-

care. Mulți veniseră cu viză de lucru, alții doar în trecere, așteptând îmbarcarea spre alte destinații.

Cele trei fete, înalte și zvelte, cu pielea de abanos, ieșind în evidență prin excentricitatea lor, a modelelor albe pictate pe obraji și frunte, a părului împletit cu fire lucioase și a veșmintelor lungi, *shamma* brodate multicolor, care le dădeau un aer extravagant și bizar, erau gata să-și primească consumatorii. Reclama plutea deasupra și în fața localului numit *Gedeo Epia,* ademenind nu numai vizual, ci mai ales olfactiv, doritorii, în mai multe idiomuri: *Licoarea noastră este neagră ca și noi, ușor acidă, cu efect stimulator, aromă bogată.*

În scurt timp, toate coridoarele și pasajele se aglomerară. Cunoscătorii, dar și curioșii, se îmbulziră în fața tejghelei lungi, extensibile, pe măsură ce îngrămădeala creștea, primind, în schimbul câtorva *birr,* moneda stației, o cupă cu lichidul fierbinte și amar, numită *kaffa,* după numele antic al regiunii Habash, citită Abyssinia, de pe fosta planetă Terra, provenite din fructele unei plante deosebite, care, preparate într-un anume fel, se puteau consuma sub formă de băutură stimulantă, producând dependență și cerere pe toate planetele, sateliții și stațiile spațiale din universul cunoscut.

Pe peretele înalt din spatele celor trei fete se derula o proiecție publicitară de virtualizare simulată, desfășurând pentru privitori imagini uluitoare ale unui peisaj necunoscut. Un podiș scund, parcă plutind pe un

strat de ceață, un platou cu vegetație măruntă levitând deasupra unei imense întinderi deșertice, ce se contopea, undeva departe, cu un cer limpede și albastru, emanând căldură și toropeală.

Imaginea următoare arătă un bărbat împodobit cu multe șiraguri de pietre colorate, șezând pe un jilț ciudat, așteptând să fie servit cu băutura neagră din care se ridicau aburi. Mirosul îmbietor, degajat și indus subtil printre consumatori, stimulând și invitându-i să mai cumpere o porție, întreaga scenă cu sunete ciudat muzicale, produse de câțiva tineri care băteau cu degetele și palmele, într-un ritm antrenant, în tobe mici și rotunde, ridicând nivelul de adrenalină și de excitare a consumatorilor.

În continuare, proiecția se focusă pe un grup de femei asemănătoare celor trei tinere care serveau, șezând pe jos în jurul unui bolovan, zdrobind cu câte o piatră grăunțele negre din fața lor, până obțineau un praf fin, pe care îl amestecau cu o substanță unsuroasă, formând mărunte sfere, pe care apoi le puneau pe limbă. Și senzația de plăcere se împrăștie sub formă de emanație gustativă, la receptarea stimulilor, printre toți cei prezenți în fața prăvăliei și în coridorul de legătură.

O altă imagine relevă câțiva bărbați purtând haine complet albe, plecând cu coșuri mari dintre câteva colibe ridicate într-un loc deșertic. La poalele platoului nu prea întins, în plină căldură resimțită și de cei din

jur, apucau cu degetele și desfăceau de pe ramurile unor arbori pitici, ce păreau uscați, boabe de nuanțe roșii și purpurii. Întorși în sat, le curățau de tegumentul membranos, le spălau, le uscau la soare și apoi le puneau pe o vatră încinsă, unde se prăjeau până ce deveneau închise la culoare, sfârâind și eliberând un miros plăcut, tare și dulceag. Proiecția arăta zdrobirea boabelor și amestecarea lor cu o substanță unsuroasă, în sunetul bătăilor de tobe, cum formau între degete și rulau între palme mici sfere, apoi le puneau pe limbă și le lăsau să se topească, după care înghițeau... și efectul de învigorare și entuziasm se vedea imediat.

Astfel percepeau și băutorii de *kaffa* ai localului *Gedeo Epia*. După o cupă se simțeau mult mai revigorați după oboseala călătoriei lungi, cu toate că aroma era indusă sintetic.

Claudine pufni, apoi izbucni în râs. Urmărise aceeași proiecție publicitară ca și consumatorii stației de reședință, cea primită de la colegul Benoît. Îi plăcuseră imaginile, culorile, senzațiile vizuale, auditive, olfactive, senzoriale, distincte și puternice, care-i trezeau emoții deosebite, de parcă s-ar fi aflat acolo, în satul mic, alături de bărbații care culegeau fructele și de femeile care pregăteau materia primă.

Rămăsese puțin timp până la sosirea directorului științific Leeve Furioani. Cu toate că fusese îngrijorată că nu va reuși să-și termine cercetarea cu un rezultat pozitiv, sfatul lui Benoît și vizionarea filmulețului îi deschiseseră o altă viziune. Puse într-un cuptor zece boabe, la temperatură neutră, să se prăjească, apoi le măcină. Studie noile analize și notă toate datele biochimice. Într-adevăr, prăjirea crescuse în mod semnificativ prezența compușilor volatili, rezultând aromă și savoare mult îmbogățite, conferind pudrei negre, pe care o numise și ea tot *kaffa*, ca în proiecția primită de la colegul ei, o influență înaltă a calității.

— Clod!

— Beno!

— Datele?

— Alcaloid de tip compus organic. Stimulent natural. Denumire experimentală *kaffena*. O proporție variabilă între 0,8 și 1,4 de substanță bazică azotată de origine vegetală. În cantitate și concentrație mare depășește limitele toleranței, devine toxică. De utilizat între 8 și 15 unități de greutate standard pentru o porție. Pulbere solubilă la fiert la temperatura standard de 98 de grade.

Puse o unitate stabilită de praf negru într-un vas, peste care turnă o cantitate mică de apă și lăsă la fiert câteva minute. Lichidul începu să se ridice și să formeze bule pe margine, în timp ce fierbea la parametri

stabiliți. Mirosul era îmbietor, ademenitor, cu toate că purta cască. Măsură temperatura și densitatea noului produs, înregistrând cu scrupulozitate toate informațiile chimice, compoziția, structura, proprietățile, transformările regrupării atomilor, combinațiile între substanțe și rezultatul final.

Brațul robotic extrase din lichidul fierbinte câteva picături și Claudine nu se putu abține să nu guste, după ce mirosul puternic o îmbie la a experimenta în mod direct, ceea ce nu mai făcuse niciodată. *Mor sau nu, trebuie să știu ce gust are!* își zise nerăbdătoare. Deschise fanta căștii și printr-un tub subțire trase o unitate sferică, desprinsă din masa lichidului negru. O picură și o ținu pe limbă, simțind la început o mică senzație de arsură, apoi înghiți. Închise ochii și un surâs larg i se întipări pe chip. După câteva momente de plăcere supremă, închise casca și notă toate datele descoperirii.

Experiment reușit.

Aromă delicată.

Compus slab acid.

Savoare fină.

Miros persistent.

Calitate superioară.

Băubilă.

Gustoasă.

Minunată!

Revăzu în minte reclama celor trei fete de pe stație:

ușor acidă, cu efect stimulator, aromă bogată. Cum de știau oamenii aceia, cu șase milenii în trecutul omenirii, despre acest produs atât de fin și de bun? Cum de s-a pierdut știința de a-l prepara? Fetele, cele cu prăvălia, sunt oare urmașele primilor descoperitori ai acestei băuturi?

— Cum ai spus că ai denumit alcaloidul? o deranjă brusc vocea colegului Benoît.

— *Kaffena,* răspunse prompt.

— Cum? Ha-fe-na?

— Kaffena!

— Cafea? Aaa, Cafea!

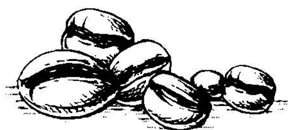
Anamaria Borlan: *Am început să scriu din clasa a cincea, când am descoperit inegalabilul univers al literaturii science-fiction și fantasy, în paralel cu fascinanta cultură niponă. Am fondat clubul Antares în 1981 și din 2017 organizăm anual AntareSFest.*

Am publicat volumul I (format din 10 cărți) al romanului „Aoi tenshi monogatari" („Povestirile îngerului albastru", sub titlul „Aripile Albastre"), inspirată de valorile spirituale și tradițiile japonezilor, pe care aceștia le-au ridicat, de-a lungul secolelor, la nivel de artă.

Scriu în continuare, din pura plăcere de a imagina și așterne pe „hârtie" tot felul de aventuri SF și mai ales fantasy. Astfel, pot călători în lumi neexplorate ale fantasticului, precum și în alte galaxii.

Povestirea din această antologie am scris-o cu gândul la lunga cale pe care a străbătut-o cafeaua până să ajungă a fi o licoare savurată pe tot globul.

Safta

Valentin Brașoveanu

„Nu specia cea mai puternică supraviețuiește, nici cea mai inteligentă, ci aceea care se adaptează cel mai bine la schimbări."
Charles Darwin

Pe ușă scrie: „Mama Safta". Dedesubt: magiciancă, ezoterică și vindecătoare. Un bărbat bine, la costum, își dădu ghes inimii și apăsă soneria.

— Știu cine ești, intră! croncăni o voce dinăuntru.

Bărbatul bătu o cruce grăbită și intră.

— Mama Safta, sărumâna!

Safta, o bătrână smeadă îmbrăcată în mai multe rochii cu fuste pestrițe, ședea tolănită pe o sofa roasă de timp. Se ridică, stinse TV-ul cu telecomanda, se încruntă la noul venit și zise:

— Sandu.

— Nu, răspunse noul venit, Alexandru a fost frate-miu care a murit, săracul de el. Eu sunt ăl mic, Romi, de-mi zice și „Piticu".

— Haoleau, știam, zise ghicitoarea. Adică voiam să îți zic de Sandu că e bine pe lumea halalaltă. Vă știe mama, el se tot juca cu radiouri și tu ești ăla de-mi fura din corcoduș, de te băteam cu mătura.

— Da, se bucură domnul Romi, eu sunt. Și așa-i, m-ai cam bătut, mamă Safta.

— Și bine ți-am făcut, mamă, uite că ce bine te-ai ajuns. Ce vrei tu de la mama, ia zi?

— Vreau dreptate. Am dușmani.

— Haoleu, că știe mama că oamenii e răi și vecinii îți vrea răul sau vrea să te dea la o parte la muncă, așa-i?

— Da, la muncă, zise Romi cu un oftat. Mă vorbesc de rău.

Safta se duse sprintenă la aragaz, luă un ibric verde cu buline albe din dulapul de perete, îl umplu pe jumătate cu apă și puse dintr-un borcănel două lingurițe de cafea. Aprinse cu dibăcie aragazul, fără să se ardă, folosindu-se de o brichetă mică. Bătrâna așeză ibricul pe ochiul aragazului, direct în fustița albastră a flăcării și începu să amestece tacticos licoarea, cu o linguriță aurie cu coadă lungă. În odaie se răspândi încet-încet o aromă îmbătătoare de cafea ușor caramelizată. Ibricul fâșâi din ce în ce mai tare; de sub el scăpară cu ușoare pocnete bule de aer încins, mișcând ușor lichidul dinăuntru.

— Îți face mama o cafea și găsim apoi în zaț pe nemernici, dușmanii tăi, mânca-i-ar focu', zise ea pe un ton cântat. Face Mama Safta cu ghiocu', cu sorocu', cu

norocu', cu ibricu' pentru Piticu'. Să arză duşmanu', să-l mânce pojaru'. Să-l bată ielele, să-l ardă nuielele. Să ducă pă unde-apucă, pă pustii, prin bălării... Dă unde e duşmanu' tău, Romi puiule, zi-i tu lu' mă-ta Safta!

— Din Corporate, suflă domnul Romi, fascinat de descânt. HR și Finance, cred. Sau de la Achiziții.

Mama Safta se opri scurt, apoi continuă descântul:

— Să cadă hașeru', să-i înghețe geru'. Să îi prindă garda, să le puie zgarda.

— Așa, așa, se bucură Romi. Nu merită altceva!

Ibricul se umplu deodată până la buză cu spuma cafelei, clocotind ca o dantelă castanie. Mama Safta săltă ibricul în ultima clipă de pe foc și suflă peste spumă, scăzând-o instantaneu.

— Amin! Gata cafeaua cu caimac, zise ea, turnând licoarea întunecată într-o ceșcuță albă.

Merseră împreună la masă. Romi sorbi un strop de cafea, trăgându-l printre buze prudent, cu mult aer.

— E delicioasă, zise el.

— E foarte scumpă, Romi puiule, ți-am dat din aia specială, harabică, culeasă în noaptea de Sânziene, vezi aci pe pachet? 24 djune. Dar tu faci bani frumoși, n-o s-o lași pe mama săracă, dragul de tine, nu? Trebuie băută cât mai repede, cât mai fierbinte, că hacuși începe telenovela.

După ce Romi sorbi toată cafeaua, Safta îl puse să răstoarne ceașca pe farfuriuța ei. Așteptară câteva mi-

nute, după care ghicitoarea trecu la treabă. Ridică ceșcuța și o învârti în palmă, încruntându-se la simbolurile zațului.

— Ai făcut bine că ai venit la mine, zise ea pe un ton lugubru. E dușmani mari care îți vrea răul. E o femeie creață care te-a vorbit de rău când ai fost la drum lung. Numele ei se termină în A.

— Aaa, știu cine! strigă victorios domnul Romi. Când am fost în delegație la Buhuși. Dar ești sigură că numele ei se termină cu A? Că al femeii crețe despre care cred că vorbești e altfel.

— Vede mama niște litere! interveni grăbit ghicitoarea. C... A....

— Da, da! strigă Romi pe un ton agitat. Ea e!

— Carmen! strigă Mama Safta. Te lucrează împreună cu concurența mea. Blăstăm mare! E hargintul viu pe sub prag la tine, Carmen care a făcut cu cel rău farmece, cu hargint viu pă cărțile dă joc, că tu ești dă verde la drum dă seara și se prinde de tine vrăjitoria la lună plină, farmecul dă magie neagră, e ăl mai oleleu. Da' io nu fac așa, io fac numa' magie albă.

— Atunci plec și caut în altă parte ajutor, zise domul Romi și dădu să se ridice.

— Stai acoloșa sau te blastăm și eu! strigă Mama Safta și îl îndesă la loc în scaun. Se poate să facă mama și magie neagră, dar e mai scumpă, că trebuie ingrediente rare!

— Cât? vru să știe domul Romi. Că vreau să scap și eu de blestem, și s-o dea și afară pe Carmen!

— Cinci sute, zise ghicitoarea.

— Lei sau euro? zise domnul Romi, scoțând un portofel doldora de bancnote.

Mama Safta înghiți în sec, fixând portofelul din priviri.

— Îți râzi de Mama, la vârsta mea? Euro, normal. 500 acum pentru descântec și 500 săptămâna viitoare, să scriem împreună hanonima la hașer, pe hârtie blăstămată, cu cucută otrăvită. Hapoi să îi aduci tu lui mama niște păr de la Carmen sau ceva de-al ei.

Domnul Romi plăti bucuros, pupă mâna ghicitoarei și plecă ușurat.

La nici două minute după el, sună din nou cineva la ușă. Mama Safta zise:

— Știu cine ești, intră!

Înăuntru păși o femeie frumoasă, cu părul blond-închis, ochi albaștri, îmbrăcată în blugi și o bluză destul de transparentă strânsă pe corp, care nu lăsa mult loc imaginației.

— Sorina mamă, intră, zise ghicitoarea. Îți face mama o cafea?

— Nu, mami, mulțumesc, am băut deja trei până la ora asta.

Se așezară la masă. Safta luă palmele blondei într-ale sale și zise pe un ton neobișnuit de duios:

— Ce te supără, fetițo? Să te dăscânte mama iară cu cărbuni nestinși? Să te tai un pic subt limbă, să scoatem sângele rău?

Sorina oftă și dădu din cap, tăcută.

— Gore, zise baba enervată.

Sorina oftă din nou.

— Gore, recunoscu ea.

— I-ai pus sub pernă iarba dă la mine? o interogă.

— Pus.

— I-ai dat să bea ce te-am învățat?

— Dat.

— Și încă nu-i al tău? se miră ghicitoarea.

— Ba e, Mamă Safta. Îmi mănâncă din poală. E omul meu şi mi-a zis că o s-o părăsească pe proasta aia de Maria când i-oi zice eu s-o facă. Doar că...

Se opri rușinată și se înroși la față.

— Hai, spune, o încurajă ghicitoarea. E ceva în patul vostru?

— Da. E... adică nu e... destul. Nu e destul de... adică mi-ar plăcea mai... Altfel, e bărbat bun, dar nu în pat. Aş vrea să fie mai bărbat, mai mare.

— Păi zi așa. Asta se rezolvă, zise ghicitoarea.

Merse la un sertar din care scoase o sticluță plină cu o pulbere fină, albă.

— Credeam că îmi dai viagra, râse Sorina. Am încercat. Gore a putut mai mult, dar tot așa, modest, că de unde nu-i...

— Nu, nu. Ăsta-i din moşi strămoşi, de la un moş nebun care ştia farmece străvechi. Nu-i da mult, doar un vârf mic de cuţit. Pune-i în mâncare.

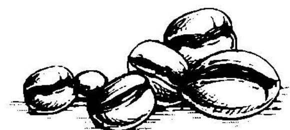
— Şi va fi mai mare? se bucură Sorina. Dă-mi toată sticla, mami, să-i pun din când în când.

— Mult, mult mai mare. Doar un vârf mic de cuţit, ai grijă!

Sorina pupă mâna bătrânei, în care puse câteva bancnote şi plecă grăbită. Safta luă banii şi îi aşeză, alături de cei ai domnului Romi, într-o cutie metalică de pe raft, pe jumătate plină cu bani boţiţi.

Apoi se lăsă pe canapeaua roasă de timp şi porni televizorul cu telecomanda. Începea telenovela.

Valentin Braşoveanu: *Sunt braşovean get-beget, lucrez în domeniul IT şi fantezia mi-e prea debordantă ca s-o ţin în frâu. Scriu din 1983; mai întâi povestiri SF, apoi cărţi fantasy. În cele din urmă m-am profilat pe poveşti SF & F despre români „foarte" normali, confruntaţi cu situaţii deosebite. „Safta" este epilogul unei serii de astfel de povestiri pe această temă.*

De dimineață până seara

Eugen Cadaru

„La sfârșitul veacului,
Dumnezeu va scurta timpul..."
Sfântul Cuvios Nil Athonitul

Când a deschis ochii, afară era mai degrabă întuneric, dar parcă zorile se ghiceau deja, undeva dincolo de linia orizontului marcată de blocul următor. Se întinse puternic și aproape simți cum i se lungesc toate oasele. Mai moțăi câteva minute, cum avea obiceiul, ca să se trezească complet, iar apoi, ușor-ușor, începu să se gândească la planul zilei care urma. Erau destul de multe de făcut și timpul, ca întotdeauna, părea mult prea scurt ca să încapă toate. Se întrebă ce făcuse în ziua precedentă dar, probabil din cauza amețelii de după somn, a confuziei creierului încă netrezit complet, nu-și aminti mare lucru. Aproape nimic, de fapt. A, ba nu, își amintea ceva foarte clar: cafeaua de dimineață. Gândul îl învioră imediat și îl făcu să zâmbească. Cafeaua lui dragă, cafeaua lui cu lapte care îl trezea și îi

tura energia la maximum. Sări din pat aproape entuziasmat și constată că afară deja se luminase binișor. *„Trebuie să fie trecut de șapte"*, își zise și își căută papucii lăsați de cu seară lângă pat. Îi găsi ușor.

Parcurse distanța dintre dormitor și bucătărie fără să se gândească la nimic – probabil că al său creier, deocamdată netrezit complet, încă refuza să se preocupe de ceva – și, odată ajuns acolo, începu, tot cu mișcări mecanice, să își pregătească licoarea preferată. Ibricul din dulap, apa de la chiuvetă, flacăra aragazului, apa care începea să se încălzească. Deschise borcanul cu cafea și mirosul intens și atât de plăcut îi dădu un nou imbold minții. Un gând apăru pe firmament: *„Clasic sau instant?"*. Dilema tură instantaneu neuronii, aceștia începură să își activeze conexiunile lenevite și, după câteva secunde de incertitudine, răspunsul făcu pop-up în creierul său. *„Și, și. Dar prima tură clasică."* Zâmbi și brusc se întrebă dacă în ziua precedentă băuse două cafele sau una singură. Își amintea, parcă, de una singură, deși ar fi pariat că își propusese să bea tot două. De ce oare n-o mai băuse și pe a doua n-ar fi putut spune, mintea refuza să-i furnizeze răspunsul la această întrebare, semn că încă nu se limpezise complet. Nu-și făcea griji însă, știa că după două guri de cafea mintea lui va zbârnâi la turație maximă. Apa se încălzea pe aragaz, ceșcuța era pregătită, mai erau câteva secunde până ce urma să pregătească infuzia. Aruncă o privire pe geam.

Afară era lumină cât cuprinde, ar fi zis că este deja zece dimineața, dar n-avea cum, că abia se sculase.

Luă cu grijă ibricul de pe aragaz și turnă cu atenție în ceașca rotundă, în care deja pusese cele două lingurițe de cafea pudră și o linguriță zdravănă de miere. Pe măsură ce cana se umplea, mirosul puternic de cafea se răspândi în toată bucătăria și îi încântă simțurile. Puține lucruri pe lume se comparau cu acea senzație. Își aminti – semn că mintea se dezmeticea în regim accelerat, chiar și fără să fi gustat încă din licoarea minunată, ci doar sub stimulul ei olfactiv – cum vreme de aproape treizeci de ani fusese cu totul indiferent la acea vrajă. Deși crescuse cu cafeaua în casă, pentru că ai lui o savurau cu regularitate – îi reveni în minte o secvență din copilărie: să tot fi avut în jur de zece ani, când primise cadou un mic papagal peruș, Roko, care stătea în bucătărie, acolo unde bunica și mama lui se întâmpinau în fiecare dimineață una pe alta cu întrebarea *„faci cafea?"*, până ce, într-o bună zi, spre amuzamentul general, l-au auzit și pe Roko adresându-se în același fel oricui intra în bucătărie –, fusese cu totul neinteresat de gustul ei amărui, până într-o zi când, aflându-se în restaurantul unui hotel unde trebuia să își ia micul dejun pe fugă, pentru a ajunge la o conferință ce stătea să înceapă, din cauza lipsei de timp, constatând că nu mai are răgaz pentru a mânca tot ce era așezat pe farfurie și pentru a nu pleca cu burta goală, își tur-

nase rapid laptele și cafeaua aflate pe masă, una peste alta, le amestecase cu o linguriță de zahăr și le sorbise pe repede înainte. În acel moment se declanșase o nouă etapă în viața lui, pentru că descoperise, involuntar, gustul cafelei cu lapte. Și de atunci, vreme de douăzeci de ani, zi de zi, viața lui reîncepea în fiecare dimineață cu o ceașcă sau două de cafea cu lapte.

Când cana se umplu pe jumătate, amestecă bine și apoi turnă și porția de lapte. Lichidul negru căpătă obișnuita culoare bej închis și mici buline de aer se arătară la marginile recipientului. Deliciul era gata preparat. Se îndreptă spre masa aflată lângă perete și, traversând bucătăria, aruncă o privire pe fereastră, unde observă că se luminase și mai mult, razele soarelui, aflat parcă la zenit, părând a coborî perpendicular pe pământ. Nu dădu atenție, probabil că ochii lui încă un pic amețiți după somn interpretau orice semnal luminos mai intens decât era în realitate. Ajunse, se așeză comod pe scaun și începu să soarbă ușor, savurând fiecare picătură din licoarea minunată aflată în fața lui.

Brusc, îi trecu prin minte că ar trebui totuși să se grăbească un pic, dar în ciuda unui efort minim de a-și lămuri planul zilei care urma, nimic clar nu-i veni în minte. Semn limpede că încă nu se dezmeticise complet, așadar cafeaua încă nu-și făcuse efectul. Mai sorbi o gură. De bună seamă, se gândi, senzația aceea că trebuie să se miște mai rapid venea din faptul bine-cu-

noscut că, în ziua de azi, timpul este prea scurt pentru toate cele care sunt de făcut, parcă tot mai scurt de la o zi la alta, și tot omul trebuie să facă efortul de a se grăbi, pentru a cuprinde cât mai multe din sarcinile zilnice. Pe de altă parte, își aminti și faptul că toți specialiștii recomandau și un pic de lâncezeală la începutul zilei, pentru ca organismul să se dezmorțească treptat după somn și mintea să intre în turația de lucru fără salturi bruște, fără șocuri. Așadar, era în regulă, concluzionă el. Un pic de tihnă scurtă de dimineață este binevenită. Doar să nu se lungească prea mult, totuși. La acest gând, se uită instinctiv spre geam. Afară se părea că lumina mai scăzuse în intensitate puțin. *„O fi venit vreun nor"*, se gândi el.

Se ridică, îndreptându-se spre micul dulăpior fixat pe peretele de deasupra chiuvetei și luă de acolo un pachet de biscuiți, preferații lui, cei cu cremă de ciocolată. Se reîntoarse la masă, se reașeză, deschise pachetul, luă un biscuițel, îl înmuie în lichidul din cană și apoi îl înghiți rapid. Simți cum acesta i se topește instantaneu în gură și această senzație îi dădu o satisfacție teribilă. Mai luă unul, parcurse aceiași pași și senzația aceea de dulce-ciocolatiu îi bucură încă o dată toate simțurile. Era un deliciu. Nici nu și-ar mai fi dorit altceva la micul-dejun, biscuiții aceia și cafeaua cu lapte erau perfecți pentru dimineață. Încercă să-și amintească ce mai mâncase peste zi, cu o zi în urmă, dar tot

ce putu să-și aducă aminte fu doar ce avea și acum în fața lui. Se încruntă și se gândi că ajunge cu lâncezeala, trebuia să treacă și la treabă. Sorbi hotărât ultimele picături de cafea cu lapte, ronțăi și ultimii biscuiți din pachet și se ridică de la masă plin de vioiciune. Se mișca foarte rapid și asta îi dădea o senzație foarte plăcută. În mod obișnuit, el fusese ceva mai plinuț, iar faptul că de ceva vreme încoace slăbise, după toate aparențele destul de accentuat, îl umplea de bucurie. Trecu din nou pe lângă fereastră și i se păru că afară se întunecase și mai mult. *„Probabil că s-au adunat și mai mulți nori"*, se gândi din nou, *„poate o să plouă"*.

Ajunse la chiuvetă și începu să spele ibricul și ceașca. Le frecă bine ca să nu rămână nicio urmă de cafea sau de lapte. Îi plăcea foarte mult ca, atunci când își prepara băutura preferată, cele două recipiente să fie cât se poate de curate. Le clăti bine, să nu rămână niciun strop de detergent pe ele, închise apa și puse cele două vase la uscat, pe suportul aflat la îndemână. Apoi căscă și simți cum o boare de somn îi dă ușor târcoale. Instinctiv, se uită spre fereastră și constată că afară se întunecase complet. Se făcuse noapte. Bine că deja se schimbase în pijama, își zise, acum putea să meargă direct la culcare. Nu-și mai amintea prea bine când făcuse asta – *„de bună seamă, trebuie să fi schimbat hainele un pic mai devreme, când m-am întors acasă de la treabă"* –, după cum nu-și prea mai amintea nici ce făcuse în ziua

care tocmai se încheia, probabil din cauza oboselii acumulate cu munca. Dar însăși faptul că se simțea obosit îi dădea un sentiment bun, era un semn că avusese spor în ceea ce lucrase. Se gândi că mâine trebuia să o ia de la capăt, să se scoale devreme, etcetera etcetera... Nu-și amintea foarte clar nici ce urma să facă, dar nici nu-și bătu capul cu asta, mâine dimineață la cafea avea suficient timp să-și aranjeze planul de acțiune.

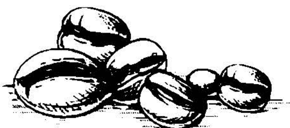
Se îndreptă spre dormitor. Ziua trecuse rapid. Parcă prea repede. Simțea, cumva, că rămăseseră multe lucruri pe care și-ar fi dorit să le facă, dar asta era, nu avea cum să le cuprindă pe toate, făcea și el cât era posibil în timpul disponibil. Înainte să adoarmă, își aminti de o dezbatere, o văzuse cu ani în urmă probabil, în care ceva oameni de știință și filozofi spuneau că se micșorează ziua datorită unei înclinații în axa planetei sau că Dumnezeu, la sfârșitul vremurilor, va scurta intenționat timpul. *„Basme, mituri"* își zise înainte să adoarmă, dar apoi se gândi că, orișicât, pe undeva, lui îi plăceau miturile. Se scufundă într-un somn plăcut, odihnitor, gândindu-se la aroma de cafea pe care avea să o savureze la începutul zilei următoare.

Eugen Cadaru: *Sunt licențiat în științe juridice, iar titlul de PhD l-am obținut la UNATC București, cu un studiu dedicat realismului magic. Am publicat articole și proză scurtă în pu-*

blicații de profil și am primit diverse premii. Volume de povestiri: „A opta zi e-n fiecare noapte (Tracus Arte, 2014), „Misterioasa scrisoare a domnului Tesla" (Tritonic, 2017).

Primul meu roman, „Cișmigienii" (Polirom, 2020) narează povestea unei Românii alternative care, în perioada postbelică, și-a continuat existența și dezvoltarea ca regat burghez și capitalist.

O cafea americană

Aurel Cărășel

Într-un univers nebun, picturile lui Picasso ar putea să fie șabloane tipice ale Realității.

Sierra Ocho și Sierra Punta se ridicau departe, spre apus, asemenea unor coloane de bazalt, tocite de trecerea veacurilor. Soarele roșu și mare tocmai se strecura printre ele, când bătrânul Pacos ieși din clădire, lăsând ușa deschisă. Un miros pătrunzător de tortillas se târî în urma lui și câteva firimituri îi căzură de pe șorț pe solul cărămiziu. Firma mare de tablă veche zdrăngănea în vântul subțire al înserării care se apropia.

— Ce mama dracului e aia? întrebă el, cu voce dogită, dar nu-i răspunse nimeni.

„Aia" arăta ca un șarpe de praf care venea cu viteză dinspre munți.

— Claire, urcă la etaj și închide ușa cu zăvorul! strigă, fără să-și desprindă ochii de pe drum. Să nu deschizi până ce nu te strig eu.

Din interiorul casei se auzi un mormăit care putea să însemne orice. Pacos intră din nou în sala lungă de la parter și puse ibricul cu cafea pe plita electrică. Apoi luă pușca rezemată de taburet și o așeză pe raftul de sub tejghea, la îndemână. O muscă mare bâzâi, deranjată de firul de abur care se ridica dinspre ibric, iar el o alungă cu dosul palmei. Musca zbură afară, dispărând în aerul încă fierbinte al sfârșitului de vară. Bâzâitul continuă însă să se audă, devenind din ce în ce mai puternic.

— O blestemată de motocicletă, bombăni bătrânul și mângâie patul armei cu arătătorul.

De la o vreme, drumul era plin numai de mexicani păduchioși, săraci lipiți, cu pistoale cât ei de mari. Toți credeau că dacă nenorocitul de general Da Costas preluase puterea în Mexic ei puteau să-și plimbe liniștiți fundurile păduchioase pe unde voiau, fără să țină seama de graniță.

Continuă să bombăne în barbă, în timp ce amesteca încet cu lingurița de alamă în cafeaua ce dădea în clocot. Afară, un scrâșnet de roți îl înștiință de faptul că drumeții socotiseră de cuviință să facă o escală chiar la taverna lui.

O să le spun că pompa a rămas fără benzină și or să plece repede, mormăi, în timp ce turna cafeaua în două cești mari, pe care le puse pe două farfurioare albastre, pe tejgheaua lucioasă. Mai înainte o să le dau puțin din

licoarea asta minunată. Nu am văzut încă mexican care să refuze o cafea gratis.

În ultimul secol, Mexicul ajunsese țara cea mai săracă din America Latină. Pământul era prost și nimeni nu se mai străduia să-l muncească. Toți voiau numai să fumeze, să bea tequila sau whisky, să se culce cu femeile altora și să fure de pe unde apucau.

Ușa se izbi de perete și perdeaua de tifon fâlfâi câteva clipe. Cineva nevăzut întrebă ceva într-o limbă necunoscută, apoi se angajă într-o discuție, purtată cu voce joasă, cu companionul lui necunoscut. Acesta bombăni ceva care în urechile lui Pacos aducea a înjurătură. Niște pași tropăiră pe trepte și perdeaua fu trasă într-o parte. Unul după altul, intrară doi soldați, îmbrăcați în combinezoane cenușii, cu mantalele de ploaie atârnându-le pe trup. Căștile pline de praf stăteau într-o parte pe creștetele țuguiate, iar fețele le erau acoperite aproape în întregime de ochelari mari, rotunzi, din sticlă, cu rame îmbrăcate în cauciuc. Le dădură jos dintr-o mișcare și își îndreptară pistoalele-mitralieră către pieptul bătrânului. Pacos tresări, dar își ținu mâinile la vedere. Se strădui să nu se strâmbe atunci când zări zvastica neagră aplicată pe stofa vestonului, în dreptul umărului.

— Sunteți băieții generalului Da Costas? îi ispiti, trăgând cu coada ochiului la ibric.

Soldații schimbară o privire, apoi cel cu o umbră de mustață sub nas îi spuse ceva celuilalt, care părea mai

în vârstă și mai mare în grad. Acesta scuipă o flegmă galbenă din cauza tutunului, care ateriză în mijlocul tejghelei. Spuse ceva într-o limbă guturală, care n-avea nimic de-a face cu spaniola și arătă cu arma către Pacos.

— Șarpele ăla veninos de Da Costas a fost împușcat de un pluton de execuție, în urmă cu două luni, răspunse cel cu mustăcioara abia înfiripată sub nas, vorbind într-o engleză aspră. A încercat să-l otrăvească pe Reichfürer-ul Himmler, în timpul banchetului de bun venit. Asta a obligat Armata a VI-a Blindate, sub comanda generalului Rommel, să cucerească mai întâi Mexicul și abia după aceea să pornească spre SUA. Suntem în întârziere cu mai bine de o lună față de planul inițial. Mai e mult până la Washington?

Pacos se gândi că erau cei mai ciudați soldați care îi trecuseră pragul în ultimii cincizeci de ani, dar nu comentă. La urma-urmei, ori Da Costas, în Mexic, ori Sombreretto, în Costa-Rica, ori Himmler ăla, toți erau la fel: veneau, împușcau, încărcau în camioane tot ce puteau prăda imediat și plecau pe drum fără întoarcere. Toți erau niște mexicani nenorociți. Aruncă o privire către portretul mare al lui William McKinley, care se uita cercetător de pe zid la cei doi soldați, dar știa că fostul președinte, ucis în 1909 de un anarhist, nu avea să se ostenească să-l ajute.

— Aproape 1500 de kilometri, răspunse cu glas egal, în timp ce ridica ibricul de pe plită. Vă trebuie numai

o hartă bună și ajungeți acolo. Cu ce treburi prin capitală?

Mustăciosul îi traduse răspunsul celuilalt și discutară o vreme în limba aceea ciudată și guturală, după care reveni cu privirea spre el.

— Ne trebuie benzină, spuse. Unde este pompa, în spate?

— În spate, da, își strâmbă el buzele, apoi turnă cafeaua în cești, cu atenție. Dar butelia e goală. Mașina de alimentare nu a mai trecut de peste o lună. S-o fi întâmplat ceva.

Cei doi rânjiră, apoi soldatul mai vârstnic puse cizma dreaptă pe scaunul din apropiere și începu să o frece cu fața de masă.

— Hei! strigă Pacos, fără prea mult entuziasm. Pe aici apa e puțină și nu ne putem permite să spălăm des rufele.

Individul coborî piciorul și îl ridică pe celălalt, repetând operațiunea.

— S-a întâmplat, răspunse mustăciosul, ridicând din umeri. Tocmai ați început războiul cu Germania. Trebuie să ajungem la Washington cu un mesaj din partea Reichfürer-ului pentru președintele vostru. E cel din tablou?

— Ăla a murit acum vreo... patruzeci de ani. Paco împinse ceștile cu cafea către ei. Din partea casei, în lipsă de benzină.

— Ce-i asta? Mustăciosul se apropie de tejghea, se aplecă și aspiră aburul parfumat. Miroase bine.

— Cum adică *ce-i asta*?! se miră bătrânul, trăgând patul puștii mai aproape de genunchi. În ce țară ați trăit până acum de nu cunoașteți cafeaua?

— În Germania. Noi suntem băutori de ceai, omule. Nici măcar nu am auzit de cafeaua asta afurisită. La ce e bună?

Paco se uită la ei, apoi la lichidul negru din cești. Musca cea mare și verde sau poate alta se auzi din nou pe deasupra capetelor.

— La ce e bună? repetă el, lungind cuvintele. Păi te ține treaz, dacă îți vine să adormi. Te face să gândești mai clar, dacă simți că ți se încurcă gândurile. Unde naiba se află Germania aia a voastră de nu ați auzit de cafea?

Mustăciosul îi traduse discuția celuilalt, care își examina cu un ochi critic cizmele lucioase. Apoi se răsuci spre Paco și împunse cu arma în direcția ceștilor.

— În Europa. Lumea Veche. Poate că o fi și pe acolo chestia asta, dar o țineau pesemne ascunsă evreii, dacă zici că e așa de bună. Așa că i-am lichidat pe toți și acum am venit să-i împușcăm și în America voastră. Vrem să vă facem bine și să vă scăpăm de ei. E vreunul pe-aici?

Paco se uită spre scări.

— Dacă ar fi, ar fi coborât demult să vadă ce se petrece, nu credeți?

— O să arunc, totuși, o privire la etaj, rânji mustăciosul, văzând semnul celuilalt. Poate că îi ascunzi acolo pe toți evreii din America.

— Poate, râse uscat bătrânul. Mai înainte, nu vreți să beți totuși o gură de cafea? E proaspătă.

Cei doi discutară câteva clipe în surdină.

— N-o să urc. Se pare că trebuie să plecăm, bătrâne. Coboară noaptea și e musai să ajungem în târgul ăla infect, Overcreek. Mustăciosul își apropie nasul de ceașcă și respiră adânc. Mmm, miroase interesant. Dar dacă zici că te lasă fără somn cred că ar fi mai bine să nu o gustăm. Sigur nu e nimeni pe sus?

Paco își mușcă buza de jos. Clătină din cap, cu mâna pe patul armei, gândindu-se pe care era mai bine să-l împuște primul.

— Doar pisica, spuse, hotărându-se să-și încerce norocul cu cel mai în vârstă. Și ochelarii mei de vedere.

Mustăciosul se uită la el, apoi la camaradul său. Vorbiră iar pe limba lor, iar acesta își petrecu arma la spate. Ieși primul, lovind ușa cu piciorul. Celălalt mai întârzie preț de o clipă ca să îl privească pe McKinley, îl salută cu un „Heil Hitler" batjocoritor și dispăru, la rândul său, în spatele perdelei. Paco mai așteptă câteva secunde, până ce auzi zgomotul motorului stingându-se treptat, odată cu îndepărtarea motocicletei. Apoi ridică ceașca și sorbi din lichidul călduț. Gustul i se păru leșios.

— Claire! strigă către scară. Claire, împachetează toată cafeaua pe care o mai avem. Plecăm într-un sfert de ceas.

Golul scării rămase pustiu.

— M-ai auzit, Claire?

— De ce? veni o întrebare mormăită de sus. Ne simțeam bine aici. Oamenii veneau, beau cafeaua și plecau, ducând închipuirea noastră despre America mai departe.

— De-aia! se răsti Paco, trăgând o valiză din piele, de sub tejghea. Tocmai am aflat că mai există și alți oameni pe Pământ, nu numai cei de aici. Care nu știu nimic despre cafea. O cred o invenție a evreilor. Parcă așa au spus. Și nu s-au atins de ea. Grăbește-te, dacă nu vrei s-o pățim. Precis că ăia doi se vor întoarce, atunci când nu vor găsi America aia pe care se așteaptă ei s-o găsească.

— Și unde să ne ducem?

Paco deschise valiza și trânti în ea pachetul de cafea, gol pe jumătate.

— Nu știu prea bine. Cândva mi-ai propus să vizităm Luna. Pare un moment potrivit până ce se termină războiul. Și, dacă ne convine, ne întoarcem. Ești gata?

— Gata, se auzi vocea cea groasă, în capătul scărilor. Cine aduce capsula?

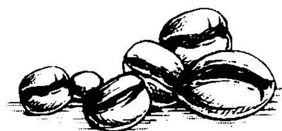
Paco se scărpină în creștetul aproape chel. Trânti capacul valizei și privi iar în sus. Pe ultima treaptă, apă-

ruse un tentacul verde, care pipăia barele de metal ale balustradei.

— Eu, oftă, ridicând valiza. Oare de câte ori a trebuit să facem chestia asta, de când am venit pe Pământ?

— De 114 ori, îi răspunse vocea groasă, acoperind fâșâitul tentaculelor care se ondulau, luând forma fiecărei trepte. Și o să se mai întâmple. Așa e întotdeauna când vrei să trăiești mai mult decât stelele. Trebuie să fugi mereu de ceva. Ori poate că îți pare rău că ai acceptat propunerea mea... A mai rămas vreun strop de cafea în ceașcă?

Aurel Cărășel: M-am întrebat adesea cum ar fi arătat această lume fără contribuția Imaginatorilor la definirea limitelor sale. Și am încercat să găsesc răspunsul imaginându-mi varii aspecte ale ei. Mai puțin acela în care subsemnatul, absolvent de Filologie și Jurnalistică, a reconturat-o în peste 60 de cărți, publicate din 1990 încoace. Ca jurnalist, am editat infzine, fanzine și reviste SF, iar ca fan al mișcării Imaginatorilor din România, am condus două cenacluri (Henri Coandă și Atlantis Club) și o asociație (Asociația Creatorilor de SF), împreună cu membrii cărora am ajuns, iată, să bem o cafea imaginară în secolul XXI.

La ibric

Mircea Cărbunaru

„Progres înseamnă schimbarea vechilor noastre griji cu altele noi."
Bertrand Arthur William Russell
(filosof, logician şi matematician britanic)

David Apold se lipi de perete înainte să intre pe culoarul estic al clădirii William Gates. Aruncă o privire scurtă după colț. Nu observă nicio siluetă umană prin preajmă care ar fi putut să îi remarce prezența. Culoarul estic era slab luminat, dar ştia că senzorii amplasați din loc în loc îi vor lumina un sector de aproape trei metri, în față şi în spate, oriunde ar fi mers. Începea să se simtă în siguranță. Era o oră destul de târzie pentru a mai găsi pe cineva în laboratoarele de la parter, chiar şi pentru studioşii studenți de la Cambridge.

Din prudență evitase „Strada", imensul culoar de la intrare, înalt cât două etaje, ce străbătea cu aspectul său monumental toată clădirea. Părea aproape copleşitor, luminat excesiv atât ziua, datorită suprafețelor vitrate

imense, cât şi noaptea, datorită proiectoarelor puternice din tavan.

Camerele video de securitate se găseau doar la intersecția culoarelor principale din clădire. Întreaga construcție era destul de simplă, un culoar la est, „Strada" la vest, intersectate de trei culoare perpendiculare numite Nord, Central şi Sud. Această rețea pătrățoasă înconjura două scuare mereu verzi, locul de relaxare preferat al studenților. Acum arătau ca două văgăuni întunecate, deloc frecventabile.

David îşi îndreptă spinarea şi păşi calm pe culoarul estic, încât să pară relaxat. Transilvăneanul din el îi cerea să fie prevăzător, dar faptul că îşi asumase o promisiune în fața colegilor îl împingea înainte. Înjură printre dinți în limba română, dar păşi înainte fără să ezite.

Cum bănuia, luminile se aprinseră la câțiva metri în jurul său şi îi urmăreau docile deplasarea. Senzația era neaşteptat de plăcută. Dacă l-ar fi văzut cineva, putea lesne crede că venea de la vreo reuniune târzie din sala de şedințe sau de la cantina studențească, după vreo cină lungită excesiv. Inima încă îi bătea cu putere fiindcă se temea să nu fie văzut vânturându-se pe culoarele universității la o oră atât de înaintată.

Numără uşile cu nervozitate şi aşteptă să vadă eticheta doctorului Jonathan Hopper pe una din ele. Ajunse în fața ei, mai privi o dată în stânga şi în dreapta,

de-a lungul coridorului, apoi se împinse cu tot corpul în blatul lucios pentru a intra cât mai repede în birou.

Închise uşa fără zgomot şi se întoarse la cei trei aflați deja în cameră. Dincolo de biroul central, aşezat cu fața spre intrare, stătea profesorul Hopper, cu părul său alb, enervant de des şi de perfect aranjat, o somitate în sisteme mobile, robotică şi automatizări. Din scaunele alăturate priveau mult mai tinerii Helen Tender, fragilă, dar cu privirea ageră, împreună cu Indra Rami, un indian ochelarist simpatic, ambii doctoranzi la catedra de Inteligență Artificială şi Limbajul Maşinilor.

— Te-a văzut cineva, Dave? întrebă aproape în şoaptă femeia, aranjându-şi cu pedanterie părul de pe frunte.

Cel abia intrat pe uşă scutură din claia de păr buclat de pe cap şi se aşeză pe singurul scaun liber.

— Am montat trei camere web, două 4K şi una full HD. Putem acoperi 360 de grade fără probleme, au conectare bluetooth, senzori BSI-CMOS pentru vedere nocturnă optimizată...

— Perfect, e suficient! rosti ferm venerabilul Hopper. O să îl prindem pe nemernic şi pe urmă îl vom fierbe... la ibric. GS24 nu va mai fi vandalizată.

Ceilalți aprobară clătinând din cap, iar profesorul se aplecă spre cel mai apropiat birou, deschise o uşă mică, aproape pătrată, apoi scoase o sticlă chihlimbarie de Cotswolds Single Malz într-o mână şi patru pahare

pântecoase între degetele de la cealaltă. Nu era cazul să facă cineva nazuri pentru igienă.

— Vreau să văd, rosti vernacular Indra, în timp ce îşi freca palmele a nerăbdare.

Profesorul le turnă licoarea fină în pahare.

Apold se ridică de pe scaun şi deschise un monitor din apropiere, tastă câteva comenzi, apoi arătă cu palma întinsă spre ecranul colorat, plin de superioritate.

Helen părea nemulţumită.

— O să programez o interfaţă nouă, să focalizeze imaginea atunci când cineva se apropie de masă. Am nevoie de câţiva senzori de proximitate. Crezi că ne poţi ajuta şi cu asta, Dave? Mâine îţi trimit o listă.

Claia de păr a expertului se scutură din nou, de această dată în sens afirmativ.

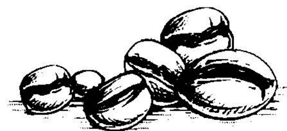
Pe ecran, sala GS24 se deschidea din mai multe unghiuri. Se vedeau scaunele portocalii, comode şi cu forme fluide, aşezate ordonat în jurul mesei rotunde, canapeaua din spatele ei acoperită cu piele neagră, frigiderul argintiu şi insula de granit din partea opusă uşii de la intrare. „Un office de serviciu" ar fi spus oricine altcineva, însă pentru Hopper şi ceilalţi câţiva specialişti care se adunau zilnic acolo era un sanctuar care fusese tulburat, profanat şi prădat de preţioasa cafea Kopi Luwak. În mijlocul mesei rotunde trona acum, inutil, Sfântul Graal, un espressor Krups de ultimă generaţie, considerat de toţi un elogiu adus ibricului ger-

man care fusese supravegheat de prima cameră web inventată vreodată în lume, chiar acolo, în campusul înverzit din Cambridge.

Mircea Cărbunaru: *Publicist, scriitor şi antologator, este unul dintre iniţiatorii mişcării SF din Brăila. A publicat în cele mai cunoscute reviste de profil din ţară şi în suplimente literare specializate (Almanahul şi revista Anticipaţia, Jurnalul SF, String, Galaxia 42 etc.), în reviste culturale (Limes, Dunărea, Luceafărul etc.), iar de curând a lansat volumul de proză „Colecţionarul şi alte povestiri stranii" (Editura UP, Bucureşti).*

A realizat publicaţii dedicate genurilor science-fiction şi fantasy (Suplimentul literar Fantasya – în cotidianul Libertatea din Brăila, mai multe numere ale Fanzinului „SFera"; în prezent realizează publicaţia ArtZONE SF a Cenaclului de creaţie brăilean cu acelaşi nume), dar şi din alte zone de interes (Casa Artelor – nr. 1 şi 2, Revista Sportul Brăilean – între 2009 şi prezent).

Vizitatorii

Mircea Ştefan Cărbunaru

„Cât timp există cafea în lume,
cât de rele ar putea fi lucrurile?"
Cassandra Clare

După aterizarea forţată, William Fern ieşi zdruncinat din naveta de salvare grav avariată. Pe cap încă purta casca ce-i aducea oxigen proaspăt din rezervorul suplu ataşat pe spatele costumului său. Întrebă inteligenţa artificială dacă poate face o analiză a pagubelor evidente şi cu ochiul liber, dar şi în legătură cu locul de aterizare. Nu primi niciun răspuns. Cum legătura cu inteligenţa era moartă, cu toate că era instruit să supravieţuiască în condiţii dificile, William nu mai beneficia de tot ajutorul necesar pentru a ieşi dintr-o astfel de încurcătură.

Privi naveta, apoi jungla din jurul său. Era verde, bogată şi deasă. Nimic neobişnuit. Poate doar arborii sălbatici de cafea. Ar fi vrut să-i poată mirosi.

— Doamne! Cafea, aici?

Verifică analizatorul atmosferic care funcționa fără ajutorul inteligenței artificiale. Presiunea era normală, compoziția aerului în parametri normali.

— Ciudat.

William încercă să pună cap la cap evenimentele care îl aduseseră acolo. Întâi coliziunea cu asteroidul G-731, apoi evacuarea navei şi intrarea în hiperspațiu. Coordonatele ar fi trebuit să-l aducă la cea mai apropiată stație spațială. Chiar dacă sistemul operațional al navetei ar fi întâmpinat probleme, nu ar fi avut cum să ajungă pe o astfel de planetă. Niciun salt prin hiperspațiu nu l-ar fi dus pe o planetă care să susțină viața. Prezența lui într-o astfel de junglă era, probabil, o anomalie favorabilă.

Trase o gură adâncă de oxigen în cască, apoi îşi luă curaj şi renunță la ea. Se apropie de arborii de cafea. Luă o boabă roşie, o mirosi, apoi o sparse între dinți. Era adevărată. Gustul acid îl ducea cu gândul la ceaiul verde pe care-l servea la ceainăria lui preferată.

— Ce drăcie...

Nu avea nimic în buzunare, aşa că îndesă câteva boabe în adânciturile costumului. *Pentru noroc,* îşi spuse. Porni prin junglă, cu gândul să găsească un loc să înnopteze. Găsi, în schimb, un pârâu cu apă curată. Din nou părea o anomalie prietenoasă. Uită de orice protocol, luă bucuros apă în căuşul palmelor şi bău cu nesaț.

Când se ridică şi vru să se întoarcă, îngheță. În spatele său apăruseră trei copii, trei omuleți cu trăsături primitive, nasuri late, arcade proeminente şi buze cărnoase. Aveau tenul închis la culoare şi purtau... haine. Haine?! Mai mult, William le recunoscu pe dată ca fiind de proveniență umană.

Copiii nu păreau speriați de el. Se apropiară mai mult. Arătau cu degetul şi vorbeau într-o limbă necunoscută. Nu-i înțelegea. Încercă să comunice cu ei, însă nici ei nu pricepeau. Copiii plecară, dar se întoarseră şi acum nu mai erau singuri. O mână de adulți îi însoțea, purtând arcuri şi sarbacane, probabil cu săgeți otrăvite.

Încercă să le vorbească rar, calm, fără gesturi bruşte. Niciun progres. După un sfert de ceas chinuitor, pe William îl ajunse foamea, venită parcă din altă lume. Făcu gestul caracteristic de a duce mâna la gură, însă oamenii nu-l recunoscură. Era disperat. Cum puteau să nu cunoască acel gest? Chiar şi pe o planetă străină, pe care şansa făcuse să dea, hodoronc-tronc, peste o civilizație umană, probabilitatea să nu fi apărut până atunci un astfel de gest era extrem de mică. Cele mai multe specii au un orificiu specializat pentru hrănire, nu? Culmea, el avea ghinion.

Oftă. Privi în jur. Atunci zări ceva care părea a fi un fruct care atârna deasupra pârâului. Îl rupse şi-l duse la gură. Un bărbat se repezi spre el, lovindu-l peste

mână. Îl certă în limba lui ciudată, apoi îl luă de mână şi-l duse ca pe un neajutorat la el în sat. Acolo primi de mâncare şi haine potrivite pentru clima tropicală.

William fu găzduit în casa celui care-i salvase viaţa. În colibă, nativul nu avea multe lucruri. O masă cât se poate de normală, scaune şi mult loc pe jos pentru a dormi, atât astronautul, cât şi soţia bărbatului, împreună cu cei doi copii ai lor.

Primele zile petrecute în micuţa comunitate îl ajută pe William să cunoască împrejurimile şi să stabilească o conexiune cu oamenii din trib. După o săptămână, tot satul ştia cum îl cheamă. Nu insistase asupra numelui de familie, ar fi fost prea mult pentru ei. După alte câteva săptămâni în junglă reuşi să asocieze obiecte, lucruri şi fiinţe cu limbajul primitivilor. Nu era, însă, mulţumit. William presupunea că băştinaşii erau incapabili să asimileze noţiuni abstracte, precum timpul şi numerele.

Pentru a-şi demonstra teoria, vru să folosească boabele de cafea pe care le culesese din arborii întâlniţi după prăbuşire şi pe care, inevitabil, le uitase în buzunarele costumului spaţial. William puse o boabă pe masă. Arătă cu degetul spre ea. Oamenii din jur rostiră un cuvânt. Atunci, el mai adăugă o boabă şi încă una, iar nativii răspunseră la fel. Abia după ce adună un pumn întreg de boabe de cafea, băştinaşii rostiră alt cuvânt.

— Fascinant, exclamă William.

O boabă de cafea sau zece erau considerate ca fiind puține, iar cuvântul pentru un pumn de boabe era asociat fix cantității care încăpea în el.

Dorința de comunicare superioară devenise însă obositoare. Timpul trecea altfel, numerele mari nu aveau nicio semnificație importantă pentru ei, așa că simți că viața lui în junglă necesita ceva în plus.

Într-o zi, prăji şi măcină boabele de cafea între pietre. Nativii îl priviră mirați şi se întrebară de ce făcuse asta. În cultura lor nimeni nu se gândise vreodată că boabele acelea ar fi putut fi comestibile. Astronautul le dovedea contrariul. Băștinașii, însă, nu erau întru totul neștiutori cu privire la proprietățile boabelor. Fierte bine şi pisate, acestea deveneau asemenea unei paste groase. În combinație cu alte plante sau cu argilă luată din locuri ştiute doar de ei, dezvoltaseră un tratament holistic excelent. Cataplasmele cu cafea reprezentau, după cum observase şi William, vârful de lance în medicina primitivă a nativilor, la ani şi ani lumină de sistemul Kepler, casa sa.

Probabil că nimănui de pe planetă nu îi trecuse prin minte să fiarbă cafeaua şi să o bea. Chiar dacă, ipotetic vorbind, conceptul de istorie ar fi existat pentru băştinaşi, William Fern ar fi fost amintit ca primul om care realizase o băutură cu adevărat magică. În lumea de unde venea se dăduseră lupte surde şi se încălcaseră

legi pentru a comercializa liber cafeaua. Și iată cum, într-un colț străin de univers, trăind printre oameni bizari, papilele gustative ale lui William erau din nou răsfățate de cunoscuta băutură caldă, neagră şi amăruie, ispitindu-i şi pe nativi, fiindcă îi trezea la viață cu energia ei.

Astronautul deveni peste noapte un adevărat vraci. La început, băştinaşii îi aduceau ofrande şi-i lăsau vase mici de lut ars să le umple cu licoarea care le înzecea puterea de muncă. Din proprie inițiativă culegeau vase pline cu boabe de cafea şi îl implorau să o prăjească, să o macine şi să o fiarbă. Cereau tot mai multă cafea. William fu nevoit să se supună. Cu timpul, viața sa deveni un iad din care simțea că nu mai are scăpare.

După un an de trăit în junglă, sclav al dependenței nativilor pentru băutura neagră, renunțase la a mai spera că putea fi salvat de acolo. Se acomodase, oarecum, printre băştinaşii care îşi spuneau Múra.

Nativii îi aduceau lui William cele mai bune plante, cel mai bun vânat, îşi oferiseră chiar şi femeile, doar pentru a primi mai multă cafea. Viața astronautului intrase pe un făgaş de prosperitate, ca urmare a poziției sale înalte în ierarhia tribului. Însă muncea pe brânci pentru a împlini cererile aflate într-o continuă creştere.

William căuta uneori motiv să fugă departe de sarcina sa istovitoare. Aşa pierdu un moment prielnic, crucial poate, să cunoască Vizitatorii. O dată pe an, în

aceeaşi zi, sătenii primeau într-un mod uluitor daruri, mai exact, cutii pline cu alimente proaspete, haine şi medicamente, în mare parte antibiotice şi analgezice uşoare. Fu surprins să afle că băştinaşii ştiau să le folosească aşa cum trebuia. Apoi, căutând prin cutii, găsi un termos. Nativii nu-şi însuşiseră cilindrul din inox. Ştiau, cumva, că obiectul acela era un cadou dedicat lui William.

— De la cine sunt lucrurile? întrebă astronautul.

— De la Vizitatori, îi răspunseră oamenii în cor.

Dar asta era tot ce putuse afla despre cei care îi îndestulaseră.

William simţea că înnebuneşte. Poate era şansa lui unică să revină acasă, aşa că aşteptă nerăbdător încă un an. Când Vizitatorii veniră din nou, el stătea cu termosul în mână, în faţa colibei sale spaţioase dăruite de nativi. Nu apucă să zică ceva, când fu întâmpinat într-un mod surprinzător.

— Ţi-ai găsit cadoul?

— Vorbeşti!?... Da, l-am găsit.

— Şi te-ai împrietenit cu băştinaşii. Ţi-ai făcut un rost aici. Nu e rău. Dar nici bine nu este, nu?

— De ce?

— Înainte să vii tu, oamenii aceştia erau mai... simpli. Nu aveau dorinţe şi cu siguranţă nu aveau nici vicii.

— Da, dar nu este vina mea. Am vrut să le dăruiesc ceva.

— Şi în acelaşi timp, ai luat ceva.

William privi în jos, ruşinat de asprimea vorbelor personajului cu ochi largi, depărtați, cu mandibula conturată şi pielea albă ca neaua.

— Nu asta a fost intenția mea, se scuză William.

— În fine, i-o tăie Vizitatorul. Cum ai ajuns aici?

— Am avut un accident. A trebuit să fac un salt cu naveta de salvare. Trebuia să mă ducă la cea mai apropiată stație spațială.

— Unde?

— În sistemul Kepler.

— Kepler? Pff, bine. Vino cu noi.

— De ce?

William duse mâna la unul dintre buzunarele pantalonilor care aveau pe fund aşa-zisele boabe norocoase de cafea.

— Te ducem acasă.

— Acum? Nu puteți! Cum rămâne cu nativii? O să-i ucidă plecarea mea. Poate n-ar trebui să ne grăbim.

— Of, umanoizii ăştia.

— Poftim?

Mircea Ștefan Cărbunaru: membru al cenaclului ArtZone SF din Brăila. Odată cu începutul pandemiei, a redescoperit pasiunea pentru literatura de ficțiune, iar în anul 2021 a debutat în suplimentul creat de asociația brăileană.

Amazoanele

Cristian Cârstoiu

Iubesc cafeaua. Este băutura mea favorită, recunosc deschis. Îmi place complexitatea aromelor dată de originea ei, gradul de coacere și modurile atât de diferite de preparare (favorita mea este un espresso dublu cu o linguriță de lapte condensat). Dar cafeaua nu este doar o băutură, ea este uneori un ritual cu semnificații diverse, iar uneori „...o cafea?" poate avea consecințe de-a dreptul surprinzătoare.

Femeia stătea în mijlocul străzii, privind curioasă forfota din jur. Își roti privirea spre piața care se întrezărea prin puhoiul de lume și decise să se îndrepte într-acolo. Trecu pe lângă un grup de adolescenți care întoarseră capul după ea, iar unul din ei făcu un comentariu al cărui ton făcea inutilă traducerea automată pentru a-l înțelege. Grăbi pasul, fără să aibă totuși un motiv real.

Piața centrală a orașului era închisă traficului auto. În mijloc trona o fântână arteziană care împroșca mai multe jeturi de apă cu o coregrafie destul de simplă, dar acest lucru nu conta pentru cei câțiva copii care se

zbenguiau pentru a se răcori cât de cât. Se apropie studiindu-i curioasă, dar păstrând o distanță rezonabilă pentru a nu ridica suspiciuni în rândul mamelor. Stătu așa preț de cinci, poate zece minute, observând oamenii. Își îndreptă atenția spre clădirile care se profilau la orizont și alese una de culoare cărămizie, cu ferestre mari, către care își îndreptă pașii.

Bulevardul care înconjura circular piața era plin de mașini la acea oră târzie a după-amiezii și vizitatoarea căută un loc prin care să treacă pe partea cealaltă. Se alătură unui grup mai numeros și în cele din urmă ajunse în fața clădirii. Ușa principală se deschise automat când se apropie și, odată intrată, simți un curent de aer rece izbind-o în față. Era și cazul, jacheta izotermă pe care o purta o avertizase că în curând va ajunge la limita capacității de compensare și, pentru că o oprise pentru a-i economisi energia, începuse să simtă căldura.

Holul foarte lung era mărginit de o parte și de alta de spații largi, separate cu panouri mari de sticlă, prin care putea vedea tot felul de mărfuri viu colorate. Pe stânga era unul cu haine, iar lângă el un altul în care erau expuse animale sintetice de mici dimensiuni și cópii la scară redusă ale unor vehicule de forme variate. Remarcă prezența câtorva copii, băieți și fete, care utilizau cu îndemânare obiectele respective. Parcurse unul câte unul toate spațiile din clădire, căutând un

magazin de arme, dar nu găsi niciunul. De altfel, dintre cei pe care-i văzuse, aproape nimeni nu părea să poarte armă, sau cel puțin nu la vedere.

— Cauți ceva anume? auzi o voce în spatele ei, tradusă prompt de insertul auricular.

Se întoarse și văzu un bărbat cam de vârsta ei privind-o insistent. Sau poate era doar curiozitate?

— Te pot ajuta. Nu ești de aici, așa-i?

— Jerr behr horth? *Se vede*? se auzi din microdifuzorul de pe rama ochelarilor.

— Ua-ha-ha! Ce tare! de unde ești?

— Alr mohun doab. *De departe.*

— Te grăbești undeva? Ai vrea să bem o cafea?

Femeia ezită puțin, insertul auricular neavând un termen adecvat pentru *cafea*. Dar nu avu nevoie de mai mult – înțelese ce voia bărbatul.

— Adjar. *Da.*

— Cum te cheamă? Eu sunt Alex.

— Ghorrbun.

Pronunță *rr* cu un sunet puternic gutural.

Douăzeci și patru de ore mai târziu, femeia se afla alături de alte trei, într-o sală mică, în anexa rezidențială.

— Nu am remarcat practic deloc arme la purtător, relata una din tovarășele ei. Doar ocazional, la anumiți

oameni îmbrăcați în ceea ce par a fi niște uniforme. Oricum, acestea au doar rol distinctiv, din câte mi-am dat seama, nu oferă nicio protecție în lupta corp la corp.

— Surse de hrană? întrebă cea care părea a fi liderul micului grup.

— Abundente. Există spații speciale unde hrana nepreparată este stocată și oamenii se duc și aleg ce-și doresc. Și există și alte locuri unde ți se aduce hrana gata pentru a fi consumată.

— Hrană gata preparată... Interesant. În fine, a avut altcineva vreo experiență sensibil diferită? Ceva special, într-un mod anume?

— Am avut o discuție foarte interesantă cu unul din bărbații lor, zise Ghorrbun.

— O-ho-ho... Ai făcut deja o primă cucerire? chicotiră celelalte, amuzate.

— A, nici pe departe. Eram doar curioasă care e ritualul lor de curtare.

— Atât? Nu aveai și alte... „curiozități" nesatisfăcute?

Cea care vorbi făcu cu ochiul, cu subînțeles.

— N-o băga în seamă, hai, spune-ne, o îndemnă comandanta.

— M-a dus într-un spațiu din acelea despre care vorbea Harrthan mai devreme, doar că mâncarea preparată era reprezentată mai mult de hrană uscată sau chestii foarte dulci. În fine, m-a întrebat cum îmi place

cafeaua. Am răspuns „Standard", ca să nu am surprize. Și-a luat și el una. Apoi ne-am așezat la o masă și am vorbit. Era foarte curios despre translatorul portabil. Nu l-am lăsat să-l studieze, nicio grijă, completă ea văzând privirea intrigată a celorlalte.

— Ce este „cafeaua" asta de care zici? N-am reținut.

— E o băutură. De culoare închisă, cam la fel cu rahhas-jurk, dar e foarte amară și fierbinte.

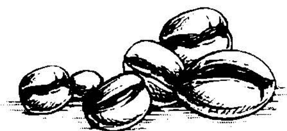
— Stai, stai un pic. Zici că ritualul de curtare constă în oferirea unei bături amare și fierbinți?

Pe fața celei care vorbise se putea citi dezgustul.

— E clar, zise comandanta, a cărei grimasă arăta același sentiment dezaprobator. Privi pe hublou spre planeta albastră, înainte de a concluziona: trebuie cuceriți și civilizați. Nu cred că vor putea opune cine știe ce rezistență.

***Cristian Cârstoiu**: Timp de douăzeci de ani am făcut antreprenoriat în domeniul editorial, până în 2013, când m-am mutat împreună cu familia în Statele Unite. Cu toate acestea, nu m-am gândit niciodată să scriu eu însumi. Până într-o zi. Și de atunci, nu mă mai opresc. Pentru că mi-a plăcut literatura SF&F dintotdeauna, am scris un volum de povestiri hard-SF în 2020 (Noopali), un roman apărut în 2022 (Discontinuum), și unul anul acesta 2023 (Lumina stranie a eclipsei), iar o altă carte cu povestiri e în fază avansată de lucru. Între timp mă documentez și îmi fac notițe pentru proiectele literare viitoare!*

Marginea

George Cornilă

„Marginea" s-a alcătuit singură, într-o dimineață de primăvară, în grădina de pe acoperișul unei case bătrâne dintr-un orășel italian, preschimbând în cerneală lumina, cântecele păsărilor și aburii de cafea.

Când am intrat în grădina de pe acoperiș, păsările și-au luat zborul. Le auzisem din camera de dormit când încă era întuneric afară. În fiecare dimineață le ascultam, dar nu le văzusem niciodată. De îndată ce pășeam afară, se isca zgomot de aripi și tot ce se înfățișa ochilor mei era dâra întunecată a unui mic stol care se făcea repede nevăzut după turnuri, turle și domuri. Nu le recunoșteam după cântece – acestea erau atât de felurite, încât părea cu neputință să țină de repertoriul unei singure specii. Bănuiam, așadar, că erau grauri, căci știam că aceștia imitau alte păsări, că își însușeau tot ce le plăcea din ceea ce auzeau, plagiau, pastișau la nesfârșit, ca majoritatea oamenilor pe care îi cunoșteam.

Am înaintat, cu ceașca în mână, printre glicine, lămâi, cactuși și tufe de mirt, spre banca din fier forjat de lângă balustradă, în umbra unui arbore de cafea. Descoperisem în ultimii ani că insomniile erau de două feluri: de început de noapte și de sfârșit de noapte. Depășisem prima perioadă, adormeam repede, căci tânjeam după odihnă, îmi era poftă de somn, însă după câteva ore mă trezeam și mă foiam în așteptarea zorilor, de parcă aceștia aveau să aducă vreun lucru mult dorit. Mă bucuram mereu, copilărește, la prima geană de lumină. O lăsam pe Isabel să doarmă și ieșeam, strecurându-mă fără zgomot prin casa vastă, pe holurile cu tablouri și busturi și piane, pe sub tavanele boltite acoperite cu fresce, îmi pregăteam o cafea și urcam pe acoperiș. Prima cafea a zilei era întotdeauna un *ristretto*, căci mintea mea împâclită, mușchii moi și oasele mele macerate aveau nevoie de un *jumpstart*, inima, de un defibrilator.

Fusesem dintotdeauna un om vicios, din toate punctele de vedere, așa că dependența de cofeină nu mă îngrijorase niciodată. Era doar un strat care se adăuga multor altora care înfășurau strâns bulbul ființei mele. A început ca orice alt viciu, cu promisiunea benignității. Am luat prima gură de cafea târziu, eram deja adâncit în viață, când, trudind până la ore beznoase – eram convins, pe atunci, că doar așa poți reuși – m-am lăsat să cred, în naivitatea-mi deja mărturisită, că

aceasta avea să-mi sară în ajutor. Am gustat-o cu inocența păstorului african care a mestecat prima boabă roșiatică, în zorii omenirii. Mi-a plăcut, căci era dulce și amară, ca tot ce ne e dat să trăim, seducătoare ca o femeie caldă și parfumată, otrăvitoare ca orice lucru care merită simțit. Faptul că, de-a lungul istoriei, fusese în repetate rânduri interzisă și disponibilă doar prin intermediul contrabandiștilor care-și riscau viața pentru a o procura, o făcea încă și mai dezirabilă. Mulți ani mai târziu, am cumpărat de la un târg de antichități un tablou de Arrigo Bianchi, înfățișându-i pe Adam și Eva în Grădina Raiului, cu priviri extatice, sub un arbore de cafea.

Departe, în vechea mea viață, existase o cafenea, o cămăruță înghesuită, unde îmi plăcea să merg să lucrez. La primele ore, eram singurul client. Pereți poroși, îmbibați de aroma tare, o masă mică, un scaun incomod, un ochi de geam pe unde puteam privi lumea prin aburii înmiresmați care alungau duhurile, ca tămâia. O amintire difuză, fantomatică, un loc și un timp pierdute.

M-am așezat pe fierul rece, am sorbit din ceașcă, mi-am primit, stoic, pumnul în piept, după care am savurat valul de căldură care mi s-a împrăștiat prin corp, încuibându-mi-se, asemenea unei păsări mărunte, în moalele capului. Aerul era răcoros și sărat – marea se vedea undeva jos, strălucitoare ca sticla pisată. Spre

vest, ruinele vechii citadele, spre est, labirintul de alei înguste și abrupte care duceau la plaja pietroasă. În față, întinderea de acoperișuri din țiglă acoperită de mușchi galben. Lângă piciorul mesei, o butelcă de *strega* pe jumătate plină, lăsată acolo din seara care trecuse. Mi se întâmplase de multe ori să uit câte una acolo o parte din zi și când mă întorceam după ea, o găseam încinsă de soare și năpădită de albine.

Briza s-a întețit, aducând miros de pește din port, și crengile arborelui de cafea au început să freamăte. Nu-i culesesem niciodată boabele, refuzasem să-i dau un scop precis, să-l cresc doar pentru a trage foloase de pe urma lui. Nu totul trebuia să aibă un rost, asta îmi tot spuneam de atâția ani.

Glasuri s-au auzit de jos, din galeriile de la parterul clădirii de peste drum. Vânzătorii de vechituri își întindeau tarabele. Doar pentru asta mai era bun orașul acesta, să-și vândă trecutul. Trăia din trecut, căci acolo nu se mai săvârșise nimic notabil de nimeni nu mai știa când. Veniți, oameni din lumea largă, să vedeți turnul nostru din secolul al XIV-lea, catedrala noastră din veacul al XII-lea, podul nostru ridicat de romani. Trecutul era o marfă de preț, nu doar cel îndepărtat, ci și cel recent, căci nostalgia vinde bine, așa cum îți poate confirma orice publicitar. Gloria de odinioară nu era uitată și totuși ne era străină.

Eu însumi trăiam din trecut, din ceea ce făcusem cândva, când eram un alt om. Îmi vândusem anii cui oferea mai mult, mă dădusem pe bucăți, ca un donator de organe, până ce aproape că nu mai rămăsese nimic din mine. Apoi, cu prezentul și viitorul cvasiepuizate, mă întorsesem spre trecut, mă reciclasem. Odată scurși anii în care simți că totul îți aparține și că lumea este acolo doar pentru a-ți servi drept scenă și spectatori, ce-ți rămâne de făcut? Mergeam astfel mereu înapoi, ca un crustaceu, incapabil să mai înaintez din proprie inițiativă prin viață. Îmbătrâneam, o știam, însă preferam să-mi ignor șubrezirea, căci puteam pătrunde cu ușurință într-un loc unde eram mereu tânăr. Realitatea propriu-zisă își pierde înrâurirea asupra ta când îți construiești o alta, una proprie, în care doar tu ești legiuitor.

Mersul înainte implica prea multe decizii, acestea se iveau la tot pasul, pretutindeni sfincși care-ți tăiau calea, forțându-te să alegi. Încercam să nu mă gândesc la teancul de hârtii care mă aștepta pe masa de lucru, deși eram conștient că nu-l puteam ignora la nesfârșit. Încă o decizie, încă o semnătură, brațe întinse de Mefistofeli rânjiți, încă o parte din mine vândută pe niște ani pe care abia dacă-i simțeam ai mei.

M-am apropiat de balustradă, am privit în hăul pietruit, spre stradela care începea să se umple de oameni.

Începusem să privesc moartea ca pe o stare a cărei trăsătură definitorie era scutirea de decizii.

— Vrei să vii înapoi în pat? am auzit din spate glasul Isabelei. Mai lenevim vreo oră, apoi ne facem o cafea.

— Mi-ar plăcea, i-am răspuns, depărtându-mă de margine.

Riomaggiore, aprilie 2022

George Cornilă: *Am cochetat cu scrisul în toate formele sale, am fost copywriter, jurnalist, traducător și secretar de redacție, am publicat cinci romane, trei volume de proză scurtă și câteva sute de articole în reviste din România, Marea Britanie și SUA, am condus ateliere de scriere creativă.*

Sunt pasionat de istorie, mitologie, biologie, pictură și cinematografie. Încerc să urmez un sfat primit cândva, potrivit căruia un autor ar trebui să citească măcar o sută de cărți pentru fiecare carte scrisă. Călătoresc oricând găsesc timp, cât mai departe, prin lume sau prin foaia de hârtie.

Despre vara în care am învățat să fac dragoste și să beau cafea

Ladislau Daradici

„Marile iubiri sunt ca marile războaie:
e aproape imposibil să le supraviețuiești."
(Un personaj din volumul meu de proză
fantastică "Povești de dragoste muritoare")

Într-o dimineață de iunie, în săptămâna în care am împlinit șaptesprezece ani, valurile aduseseră pe plaja noastră din Burgas o cruce neagră și înaltă de peste trei metri. Pe cruce, cu piroane ruginite, fusese răstignită o femeie. A fost ziua în care eu și Anastasia am fugit de la ore pentru a coborî pe faleză să fumăm iarbă și să ne ținem în brațe. Plănuisem ca acea zi s-o petrecem împreună. Ne îndrăgostiserăm unul de celălalt la începutul primăverii, imediat după ce sosise în oraș împreună cu tatăl ei, încă de atunci devenind nedespărțiți. Ne plimbam pe malul lacului ori pe plajă, ținându-ne de mână și sărutându-ne; vorbeam la nesfârșit despre delfini, despre țările prin care umblaseră, despre cărți,

muzică și filme. În vara aceea, Anastasia m-a învățat să beau cafea și să fumez; îmi făcea o cafea neagră și amară pe care o beam fierbinte, exact cum îi plăcea și tatălui ei, eu rămânând fidel acestor două lucruri, cafeaua și țigara, o viață întreagă... Mama Anastasiei murise cu câțiva ani în urmă, apoi a trebuit să plece și din Bratislava cu serviciul tatălui, după ce inițial au stat la Praga, apoi la Budapesta, purtând cu ei și urna cu cenușa mamei. O neîntreruptă călătorie dureroasă, obișnuia să spună Anastasia... Eu încă nu văzusem Budapesta, nici Praga și nici Bratislava, pentru că nu fusesem încă nicăieri, însă ea era convinsă că vom călători împreună, având toată viața înainte și, cine știe, poate chiar alte vieți... După moartea mamei, Anastasia a rămas cu o tristețe iremediabilă în suflet. Din momentul în care ne-am cunoscut, a avut încredere deplină în mine. Voi, bărbații, spunea, trăiți într-o certitudine perpetuă, știți mereu ce urmează și ce trebuie făcut, în timp ce viața noastră, a femeilor, e plină de primejdii și lucruri rele la tot pasul... Eu încă nu eram bărbat și nici ea femeie, dar Anastasia așa vorbea. Mă gândeam că trebuia să fie ceva legat de mama ei... Deja o văzusem goală, la ea sau la mine acasă, însă dragoste nu făcusem, lăsându-mă în schimb să-i dezmierd sânii, să-i sărut trupul, numărându-i pistruii; adora s-o ating, înfiorându-se de plăcere. Odată cu venirea verii, stăteam adesea goi pe plajă, urcând spre nord pentru a fi sin-

guri; eram fericit, imaginându-mi că așa voi fi până la moarte. În dimineața aceea de iunie am străbătut parcul ce desparte orașul de mare, pornind pe mal spre miazănoapte. Abia apucarăm să ne sărutăm de câteva ori, când Anastasia se opri, strângându-mă dureros de mână. Uite acolo, șopti cu teamă, arătând înainte; parcă-i simt și-acum tremurul din glas. Am zărit de departe crucea și am văzut și femeia, deși era acoperită pe jumătate de alge. Apropiindu-ne, mă uitam la palmele ei frumoase, străpunse de piroanele roase de apă și sare, mirându-mă că nu sunt urme de sânge. Dar probabil că apa mării spălase rănile, așa cum se întâmpla și cu naufragiații înecați, cu tăieturi pe trup. Femeia avea pielea castanie, ochii deschiși, verzi ca algele aduse de valuri. Doar că nu privea nicăieri. Iar dacă prin ochii aceia frumoși încercai să-i întrezărești sufletul, n-aveai nicio șansă: poate că sufletul ei nu se mai afla acolo, rămas prizonier pe undeva, ori poate că ajunsese deja departe. Parcă era moartă dintotdeauna și, totuși, trăia încă... Anastasia mă strângea încă dureros de mână. Femeia era goală, din cale afară de frumoasă. Trebuia să fi fost înaltă de cel puțin doi metri. Parc-ar fi o zeiță, spuse Anastasia. Era desăvârșită într-adevăr: avea gâtul alb, prelung, sâni rotunzi, viguroși, pântec neted, catifelat. Stăteam acolo și, în depărtare, deasupra valurilor, soarele strălucea palid în nemărginirea de ceață. Era ziua mea, a noastră, și am știut că

va fi de neuitat. Nu era nevoie de cuvinte... Când Anastasia m-a privit, mi-a venit s-o sărut, însă m-am abținut. Cred că ne gândeam amândoi la același lucru: că veniserăm special s-o vedem pe străină. Pentru asta ne-am îndrăgostit în primăvară unul de celălalt, ca în acea zi, la acea oră, să putem fi *acolo*. Doar *ea* și noi... Lucrurile acestea nu sunt întâmplătoare, nu ne alegem noi destinul, el e cel care ne alege pe noi. Dar oare cine era? Părea venită de departe, ca și Anastasia. Dintr-o altă lume, un alt timp... Și privind-o așa, am înțeles că din momentul acela în viețile noastre nimic n-avea să mai fie la fel. Îngenunchind, Anastasia i-a atins părul, apoi fruntea, apoi umărul. Cu mișcări încete și delicate, a început să-i curețe trupul. Pentru că eu nu îndrăzneam s-o ating, m-am apucat să curăț de alge și scoici brațele crucii. Și-atunci am observat că în lemnul negru, aproape pietrificat, cineva cioplise, poate cu sute de ani în urmă, câteva litere grecești. Era un singur cuvânt: *ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ*. Acum îl voi suna pe tata, mi-a spus Anastasia, după o vreme continuând: Întotdeauna știe ce-i de făcut... Mai târziu, când au sosit și legiștii și au desprins trupul de pe cruce, înghesuindu-l într-un sac de plastic și purtându-l spre o mașină neagră, am rămas pe plajă, neajutorați. Au luat și crucea, era atât de grea încât a fost nevoie de șase oameni s-o ridice. Mă întrebam oare ce păcate avusese acea străină de o pedepsiseră atât de cumplit. În afara rănilor pricinuite de

cuie, nu avea altele pe trup... Se pare că în oraș nici nu s-a aflat despre toate acestea, iar pe noi, deși ni s-a spus că vom fi chemați pentru declarații, nu ne-a mai căutat nimeni... În seara aceea, pe plajă, eu și Anastasia am învățat să facem dragoste, continuând să facem apoi în fiecare zi: a fost o neîntreruptă sărbătoare dureroasă a iubirii. Cea mai frumoasă vară din viața mea. În septembrie, Anastasia și tatăl ei au plecat în Irlanda, apoi în Canada, la Montreal, o vreme continuând să ne mai scriem. Au trecut patruzeci de ani de atunci și eu încă trăiesc cu cele două Anastasii în suflet: cea pistruiată și caldă pe care am iubit-o atât de mult în vara aceea, și cealaltă, zeița mării și-a luminii, pedepsită atât de crunt pentru frumusețea-i nepământeană. În fiecare dimineață, aprinzându-mi țigara și sorbindu-mi cafeaua – aceeași cafea neagră, fierbinte și amară – mă întreb dacă-și mai amintesc și ele de mine...

(din ciclul *Poveștile Anastasiei*)

Ladislau Daradici*: Sunt profesor de litere și fan al prozei fantastice. Începând cu 1990, am publicat povestiri în majoritatea revistelor SF din țară, obținând peste zece premii la concursurile organizate de cenacluri. În 2000, mi-a apărut volumul „Întâlnire cu cei care am fost" la Editura Omnibooks, grație lui Horia Nicola Ursu. Au urmat alte șapte volume de proză fantastică, dintre care „Maria, viața ta e o flacără..." (2010), „Călăuzitorul de suflete"*

(2014) și „Povești de dragoste muritoare" (2020) au fost premiate de Uniunea Scriitorilor. Dețin „Trofeul Arthur" pentru „Să fii păstor la mieii-apelor" (2014), roman pentru tineret, sunt prezent în antologii, fiind inclus și în „Cele mai frumoase proze ale anului" (Adenium, 2014), în volumul colectiv „Uite cine vorbeşte" (Arthur, 2016) etc. Poveștile și filmele F & SF mi-au făcut viața mai frumoasă.

Tainele Palatului de Aur

Cătălina Fometici

„Întocmai ca dulcea zeiță a plăcerilor stătea ea acolo, pe jumătate întoarsă către lumi de poveste, cu trupul de fildeș răsărind alb dintre mătăsurile întunecate ale așternutului. Flăcările din vatră aprindeau scântei aurii în păru-i negru, lung până-n pământ. Uneori, ochii ei migdalați îl săgetau verde peste umărul gol, iar buzele pline înfloreau într-un surâs."

Noapte...

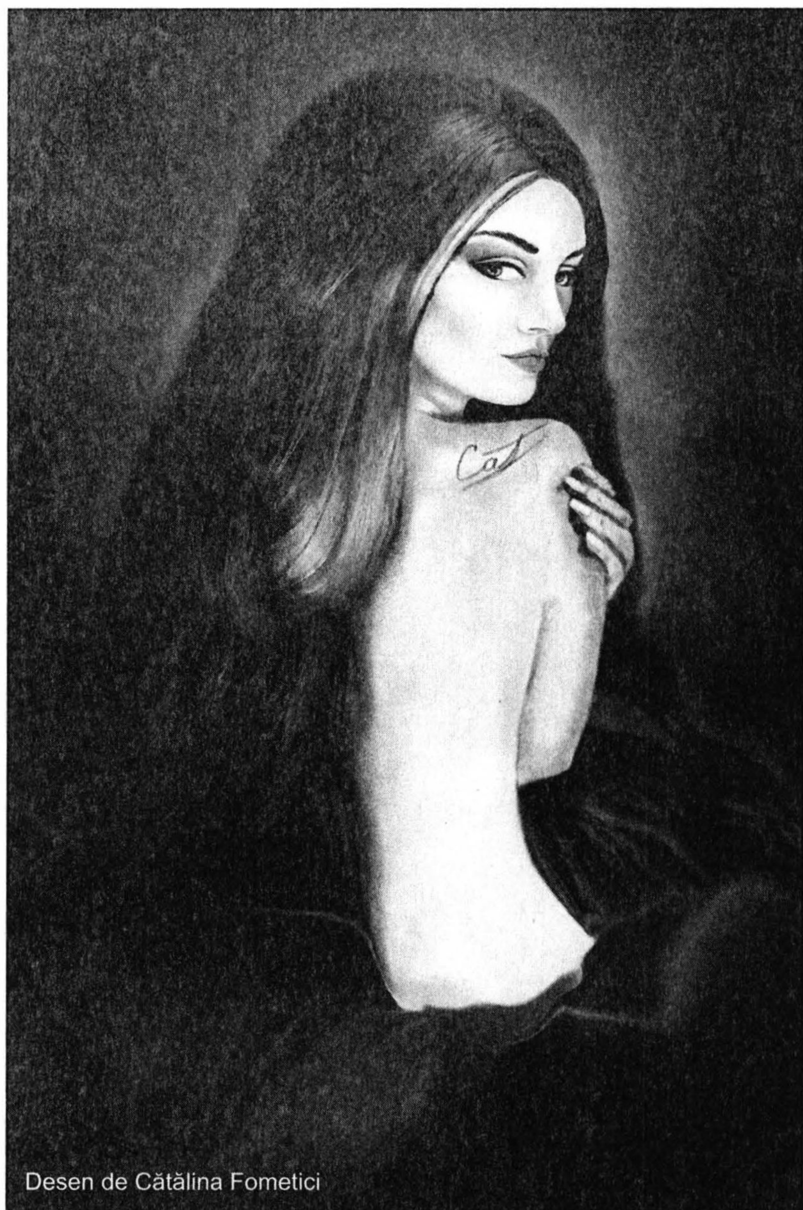
Aerul era fierbinte, cu miros de crini, de ploaie și de mare. În depărtări, valuri cenușii se zbuciumau precum gânduri într-o minte cuprinsă de patimi. Câte un fulger brăzda cerul de plumb – alb, răzleț – iar tunetul îi răspundea aspru din adâncuri.

La ferestrele dinspre grădină, frumoasa Yasemin aștepta încremenită, cu vălul negru tras peste obraz.

— Au venit, șopti ea deodată către Yasir, arătându-i umbrele ce înaintau amenințător pe alei.

Marele Eunuc Negru clătină din cap.

— N-ai teamă, Yasemin Kadinefendi, îi spuse Yasir. Nelegiuiții aceia nu vor îndrăzni să se-apropie de harem!

Desen de Cătălina Fometici

Cadâna zâmbi; un zâmbet obosit, crispat, cu buze strânse. Își atinse pântecele umflat sub dulama de purpură, fără să-şi ia ochii de la ienicerii răsculați de afară. Îi vedea cum se apropiau în grabă, lipsiți de orice sfială, și cum călcau în picioare minunatele ronduri de flori. Un fior de groază o străbătu din cap până-n picioare.

— Nelegiuiții îndrăznesc să se ridice împotriva măritului padișah, stăpânul lor. Crezi că mai au ceva sfânt pe lume, Yasir?

— Mare e Allah, răspunse eunucul, ridicând brațele către cer.

Plutea în văzduh un murmur ce creștea mereu; vorbe răstite, scrâșnet de oțel scos din teacă, pași înăbușiți de covoare moi. Draperiile de brocart foșniră ușor.

— Au intrat în palat, vorbi Yasir tare.

Ceilalți eunuci apucară iataganele în mâini, gata să-și apere stăpâna. Alături, roabele prinseră a se căina încet, înfricoșate, sugrumându-și țipetele în pumnii strânși la gură. „Au să ne omoare", suspinau ele, „au să ne omoare!"... Singură Yasemin, în mijlocul lor, privea neclintită, dreaptă și trufașă, cu brațele încrucișate peste pruncul nenăscut. Vălul cel negru îi alunecase pe umeri, lăsând vederii bucle lungi de păr roșu, împodobit cu mărgăritare. Era tânără de tot, abia o copilă, și palidă ca ceara ce picura din policandru pe lespezile mozaicate. Ochii ei verzi însă ardeau năprasnic sub frunte; ochi de leoaică, pornită să verse sânge ca să-și păzească puii...

— Ei?... De ce ai tăcut? întrebă Cosma nerăbdător, când vocea povestitoarei se frânse pe neașteptate. Spune mai departe! Ce s-a întâmplat cu sultănița Yasemin?

Femeia ședea tolănită pe sofa, întoarsă din profil, cu privirile încă pierdute în alte timpuri. Avea părul negru, lung până în pământ și pudrat cu praf de aur, pielea albă ca fildeșul; buzele-i pline fremătau îmbietor. Un văl de mătase albastră îi acoperea neglijent goliciunea.

Între ei, pe măsuță, cafeaua aștepta aburindă.

Lumânările tremurau.

— Mâine, beizade, îi șopti ea. O să afli mâine ce a fost.

Era mai misterioasă ca de obicei, observă prințul. Avea un zâmbet ascuns, iar ochii ei întredeschiși păreau doldora de vise încă nerostite. Chiar și cafeaua părea diferită. Mai dulce, mai neagră, cu un iz puternic de vanilie. Vanilie și încă ceva...

Cosma aproape că simți un fior pe șira spinării, dar râse, bătând vesel din palme.

— Mare fermecătoare ești, Mihrime *hanim*... Aproape că aud ienicerii din poveste cum dau buzna în palatul sultanului!... M-ai purtat cu vorbele tale măiestre până la Stanbul!

Sorbi cu poftă din licoarea neagră, apoi se lăsă pe spate, între perne, tot râzând. Sunetul de pași de pe coridor însă îl făcu să tresară. Nu, astea nu erau ecourile poveștii spuse de Mihrime; se auzeau aievea încălțări grele călcând pe piatră, sunet de arme.

— Ce să fie asta? strigă el, când ușa sări în lături și soldații domnești se arătară în prag. Cum îndrăzniți, nemernicilor?... Sunt beizade Cosma!

Dădu să se ridice, dar membrele-i erau cuprinse de o slăbiciune ciudată. Și avea o pânză pe ochi, pe cuget, care îi îngreuna mișcările, îi tulbura vederea, îi împleticea limba în gură. Abia cu greu îl recunoscu pe omul aflat dinaintea sa.

— Îmbracă-te, prințule, și să mergem în liniște, zise calm căpitanul Preda, întinzându-i haina. Nu vrei să te faci de rușine, să fii purtat gol pe străzi precum cel din urmă ticălos... Și-apoi, Vodă ți-e părinte; are să te mustre și să te ierte.

— Dar ce este? Ce-aveți cu mine? scânci, uitându-se în același timp după Mihrime, ca pentru a aștepta un ajutor de la ea.

Căpitanul îl privea țintă, cu un surâs tăios pe buze.

— Ai trimis scrisori către nemți. Ai trimis vorbă mincinoasă către Sultan. Ai conspirat împreună cu Bălenii și Craioveștii împotriva părintelui Măriei-Tale. Gândeai că te pui domn înainte de vreme... Solii au fost prinși, scrisorile s-au găsit și poartă pecetea ta. Te acoperi și mergi de bunăvoie, prințule, sau te scot de-aici așa cum te găsești...?

Pe capul lui Vodă se clătina coroana. În zadar tăia din biruri și venea în fața norodului ca un părinte binevoitor; soarta crudă a Brâncovenilor arătase limpede că Domnii nu se mai aflau în siguranță.

De partea cealaltă, turcii prinseseră a cârti că peșcheșul său nu-i bucura îndeajuns. Jupân Bărbulescu sări atunci în ajutorul Domnului său, cu vizite dese de prietenie la Înalta Poartă și cadoriseli bogate către Sultan. Boierii însă numai zâmbeau în barbă, trăgându-și coate: *viclean, boier Bărbulea; se face el că trimite daruri ca din partea lui Vodă, dar va să-l puie domn pe feciorul său. Pe Vodă au să-l mazilească mâine-poimâine, iară pe Cosma au să-l taie împreună cu el, că e prost și slab și n-are trecere...*

Prost și slab se arăta prințul, fără-ndoială; petrecea în toate zilele cu vin și cu domnițe, în loc să dea pe la Divan, să asculte sfaturile înțelepților. Vestea că soldații domnești îl găsiseră bolnav în așternutul ibovnicei sale nu mira pe nimeni; devenise tare nechibzuit în ultima vreme. Doar femeile suspinau de grija lui prin colțuri, pentru că era frumos ca un satir cu părul lui bogat, cârlionțat, cu pieptul lat și brațele vânjoase, numai bun de iubit. Știau ele bine...

Știau și pufneau de ciudă, auzind de unde îl ridicase căpitanul Preda. Mihrime, turcoaica, îl vrăjise deci și pe el...

Nu o chema așa cu adevărat. Numele ei era un mister, la fel ca întreaga ei istorie.

Se înfiripase printre curtezanele Bucureștilor cu puțină vreme înainte de mazilirea lui Vodă Brâncoveanu. Avea și ea aceeași îndeletnicire, dar se ținea mândră, ca o fată de domn din Levant, mereu cu trupul drept și cu nasul în sus.

Umbla vorba că fugise din seraiul împărătesc de la Istanbul, că își învățase meșteșugul acolo, printre odalisce. Nu ducea lipsă de bani. Își cumpărase o casă mare pe Podul Mogoșoaiei, se plimba în rădvan tras de cai arăbești, negri ca păcura, și purta doar mătăsuri și atlazuri cusute cu fir de aur.

Era flămândă însă după îmbrățișări, după dezmierdări, după șoapte dulci în lumina aurie a lumânărilor. Își alegea singură tovarășii de petrecere; îi momea cu o mișcare din șolduri, îi chema la sine cu un semn, iar ei o urmau vrăjiți până în iatacurile ei cele tainice. Acolo îi primea, înveșmântată în văluri străvezii, răsturnată pe așternuturi de mătase, pentru a-i îmbăta cu cele mai alese desfătări...

Dăruia dragoste și povești, zaharicale și cântece la harpă, întocmai ca o cadână ce-și răsfață sultanul. Dar mai cu seamă se spunea că își servea oaspeții cu o cafea făcută de mâna ei, cum nici la Zahei Armeanul de pe Ulița Ișlicarilor nu se găsea. Neagră, dulce și parfumată, bolborosind mocnit în ibricul de aramă, licoarea stârnea pofte noi, încă necunoscute. Limbile se dezlegau, sângele fierbea, poveștile curgeau mai departe...

Dar nu știa nimeni să spună întocmai cum era. Puțini pătrunseseră în odăile curtezanei, iar ei își aminteau doar aroma de vanilie a cafelei și alta nimic.

Vrăjitorie! șoptea lumea, închinându-se în grabă.

Dar se înmuiau negreșit, pentru că Mihrime era păcătos de frumoasă. Atât de frumoasă, încât trecătorii cădeau în genunchi înaintea ei, atunci când o întâlneau în cale, sperând ca ochii ei verzi să se oprească măcar pentru o clipă asupra lor. Cei cărora le zâmbea rămâneau țintuiți pe loc, înlăcrimați, neștiind dacă aveau să fie printre norocoșii aleși să-i țină tovărășie într-una din serile următoare, sau dacă o cunoscuseră deja și o pierduseră pe veci.

Jupânesele, în schimb, priveau în urmă-i cu încruntare; îi urau părul întunecat, pielea fără cusur, trupul sculptural, mersul legănat. Urau chiar și hainele de pe ea, chiar și pământul ce răbda pașii ei fără s-o înghită.

Mai cu seamă se arătau acum indignate că stricata cu aere de domniță îi făcuse farmece lui beizade Cosma. Dacă ar fi încăput numai pe mâna lui Țugui-Călăul, ar fi cunoscut ea atunci altfel de petreceri... Urâtul n-ar fi stat să ofteze după ochii ei, ca ceilalți nătângi. Rob țigan din pruncie, ajuns călău prin nemernicia sa și sălbăticit şi mai mult din cauza meşteşugului său, Țugui nu știa de dezmierdări, desfătări sau alte dulcegării. Acela i-ar fi smuls de îndată mătăsurile, i-ar fi tăiat cozile și ar fi bătut-o cu biciul, după cum bine i se cuvenea, iar apoi

ar fi purtat-o așa prin fața mulțimii, desculță, cu capul ras, acoperită doar cu un sac, până la Târgul de Afară, unde ar fi pus-o pe butuc și ar fi tăiat-o cu paloșul, spre desfătarea oamenilor cinstiți.

Mihrime însă parcă intrase în pământ, n-o mai văzuse nimeni din seara când soldații dăduseră buzna în casa ei de pe Podul Mogoșoaiei. Doar preotul Vianu șoptea că, în vreme ce prințul era scos afară pe brațe, o pisică neagră cu ochi arzători se furișase tăcută pe lângă ziduri, iar strada întreagă începuse a mirosi ca o cafenea...

Zidurile se înălțau cenușii, mohorâte către cerul înnegurat al serii de iarnă.

Ploua și azi, așa cum plouase și ieri, cum ploua aproape în fiecare zi; tot ploi mărunte și înghețate, care pătrundeau până la oase. Căpitanul Preda, învelit în manta, privi peste parapet și strâmbă din nas: de jurîmprejur, numai mlaștini și noroaie, miasme otrăvite ce se ridicau din șanțul de apărare, suflu de vânt strecurat tăios prin orice crăpătură. Mai încolo, pâlcuri de pădure desfrunzită, cu crengi întinse ca niște gheare negre de mort.

Se afla în Cetatea Timișoarei de aproape două luni. Oficial, pentru a-l întâmpina pe Aga Omer, ce venea

de la Viena și urma să treacă apoi prin București pe drumul său către Istanbul. În realitate, avea poruncă să întâlnească în mare secret pe un trimis al contelui Stephan Steinville, să-i înmâneze niște scrisori de la Vodă.

Ofițerul oftă, căzut pe gânduri. Prințul Cosma aproape că stricase totul; prostul de copil, păcălit de aparenta pasivitate a părintelui său în fața Turcului, le cerea cu obrăznicie nemților să-l pună pe el Domn, spunând că avea să-și mâne oștile către miazăzi, să elibereze Moreea. În același timp, trimisese cuvânt de ocară Sultanului, ca și cum stătea deja pe tron, cu întreaga armată habsburgică în spate. Noroc de acel răvaș misterios, primit de Păuna Doamna, de reușise atunci Vodă să prevină dezastrul...

Touși, Preda era îngrijorat. Aga Omer se întorsese deja; stătea la castel de mai bine de-o lună, ca oaspete de seamă al Valiului. Omul lui Steinville însă întârzia să se arate.

Plescăi din limbă: îi era poftă de o cafea. Ciudat, nicicând în tinerețea lui nu se atinsese de licoarea cea neagră a turcilor. Dar de când îl ridicase pe Cosma din acel loc de rușine, o căuta neîncetat.

Întâmplările serii cu pricina îl bântuiau cu stăruință. Își amintea cum intrase în casa venețiană de pe Podul Mogoșoaiei; îl găsise pe prinț în odăile de sus, era gol și plângea și nu se putea ridica din așternut, de parc-ar fi avut capul greu de vin. Și-o amintea și pe femeie –

stătea deoparte, în umbră, abia acoperită cu un văl străveziu, albastru, cu părul despletit pe umeri, cu ochii de drăcoaică arzând ca flăcări verzi. Se încrunta? Îi zâmbea? N-ar fi știut să spună, lumina juca feste. Știa doar că abia clipise și ea nu mai era acolo, iar asta i se păruse firesc în acea clipă.

Mai cu seamă își amintea însă de aroma tare de cafea. O vreme, privirile îi rămăseseră ațintite asupra ibricului de aramă; aproape că simțise cum lichidul cel negru i se scurgea pe gât în jos, cum aburul vanilat îi umplea nările. Și mai era ceva... Vanilie și încă ceva...

Dorea cafeaua. O dorea cu ardoare, din fiecare fibră a ființei lui, de parcă însăși viața îi atârna de această poftă aproape copilărească. O dorea și pe femeie la fel de tare, dar n-ar fi îndrăznit să i-o spună nimănui, nici măcar sieși. Se amăgea singur că orice cafea, orice femeie putea să-i stingă focul; intra acum în fiecare cafenea, se declara îndrăgostit de fiecare femeie cu păr negru, numai ca, la sfârșit, să aibă inima și mai goală decât înainte.

— Căpitane...

Se întoarse, mirat. Lângă el stătea căpitanul Cristea; nu-l auzise venind. Era la fel de zgribulit și burzuluit ca el de vremea cea rea, dar ulcica de vin cald părea să-l înveselească oarecum.

— Omul nostru a dat semn, îi zise cu glas tainic. A cerut să ne vedem chiar în seara asta.

— Credeam că i-au venit păgânii de hac, vorbi Preda. E bine că...

Nu-și termină însă vorba. Jos, lângă zid, văzu o femeie care se uita țintă la el. Era acoperită din cap până-n picioare, după portul femeilor din harem, dar nu avea niciun fel de însoțitori. Părea să fi auzit fiecare cuvințel, că știa întocmai despre ce vorbeau. *O iscoadă!* ghici de îndată.

— Primejdie! șopti, prinzându-l pe Cristea de braț.

Bărbatul clătină din cap.

— Mă ocup eu de omul neamțului, frate. Tu du-te după ea.

Se repezi pe urmele iscoadei, fără să aștepte un alt îndemn. Se ținu după ea pe lângă ziduri, prin întuneric, fiind gata-gata să o piardă de câteva ori. Dar apoi o vedea negreșit, răsărind undeva înaintea lui. În umbra unui perete, în pragul unei uși, mergând cu pași grăbiți pe un coridor.

Când o ajunse, Preda se afla deja la capătul puterilor. Ea nu mai fugea; îl aștepta liniștită, nemișcată ca o statuie, privindu-l îndelung pe deasupra iașmacului. Se opri și el, gâfâind; abia atunci își dădu seama că străina îl adusese chiar lângă odaia lui. Intrigat, îi smulse vălul, iar la vederea chipului atât de dorit, încremeni în loc:

— Tu...!

A fost odată un Sultan care trăia într-un palat de aur, pe țărmul unei mări albastre ca peruzeaua. Avea toate bogățiile lumii la picioare și pe cele mai frumoase femei care să-l slujească.

Într-un sfârșit de toamnă, generalul său cel mai temut s-a întors de la război și a venit înaintea Sultanului cu pradă bogată: aducea aur, mătăsuri, dar mai cu seamă robi – băieți pentru oștile de ieniceri și fete pentru haremul împărătesc. Printre acestea se afla o domniță valahă, răpită de tătari pe drumul Damascului și trimisă apoi în dar către Sultan, în semn de prețuire.

Fata era frumoasă și gingașă tare, albă ca nufărul, cu părul ca focul și ochii verzi ca iarba. Venea ca roabă, dar ținea capul sus și privea cu îndrăzneală la Sultan, de parcă s-ar fi aflat acolo ca doamnă și stăpână. Iar sultanul a plăcut-o și degrabă a luat-o în iatacul său și a iubit-o, uitând de toate celelalte femei frumoase ce se împodobeau și se primeneau zi de zi întru plăcerea sa. O chema Anca pe domnița cea roșie la păr, dar sultanul a numit-o Yasemin, Floare-de-Iasomie, că era atât de albă și de gingașă și dulce precum gingașa floare ce înmiresmează nopțile de vară...

Însă nu știa Sultanul că Floarea lui de Iasomie avea scârbă cumplită de îmbrățișările-i drăgăstoase. Când rămânea singură în iatacurile sale, cadâna Yasemin devenea iar Anca, domnița smulsă cu de-a sila din sânul unei mari și vechi fa-

milii de boieri munteni. Cu lacrimi în ochi, Anca şoptea blesteme învăţate de la o roabă ţigancă ce-i slujise ca doică şi pe care o iubise ca pe maica ei. Roaba murise; un tătar urât ca ciuma o tăiase cu iataganul pe când bătrâna urla ca din gură de şarpe şi cerca să o ascundă pe copila înspăimântată cu propriul ei trup mare şi gros. Şoptea blesteme şi vrăji asupra sultanului şi a întreg neamului său spurcat, iar când a căzut grea, a prins a şopti blesteme şi asupra pruncului nenăscut.

Într-o noapte, însuşi Diavolul a venit înaintea ei, chemat de rugile cele negre ale domniţei. A venit în chip de prinţ persian, cu părul negru şi ochii de foc şi înveşmântat în mătăsuri scumpe. „Dă-mi mie pruncul din pântecele tău!", i-a şoptit necuratul. „Dă-mi mie pruncul, iar eu am să te scap din haremul Turcului!"... „Ţi-l dau", a zis domniţa şi, înţepându-şi degetul, a pus pecete de sânge pe jurământ.

N-a trecut mult până ce nişte vorbe au prins a umbla prin palatul de aur al Sultanului. Se spunea că un bărbat necunoscut, frumos ca un zeu din cei păgâni, venea pe fereastră şi se iubea în toate nopţile cu femeile din harem. Ba chiar, şopteau slugile, unele din ele erau acum grele de la sământa străinului. Auzind acestea, Sultanul a râs: nu era alt prinţ frumos afară de el în tot palatul; doar el putea intra în odăile cadânelor, atunci când poftea la dragostea lor. Însă şoaptele nu au contenit, iar ienicerii s-au mâniat foarte. Strigând vorbe de ocară, s-au ridicat împotriva stăpânului lor şi l-au mazilit, că nu ştia a priveghea la păstrarea bunei-cuviinţe sub acoperişul său.

Noul sultan, ridicându-se pe tron, i-a aruncat pe eunuci și pe odalisce în beciuri și i-a supus pe toți la cazne, apoi i-a tăiat pentru că n-au știut a spune la cine venea bărbatul acela frumos noapte de noapte. În sfârșit, a strigat ca toate cadânele sultanului mort să fie cusute în saci și azvârlite în Bosfor, și Anca odată cu ele; să piară ca niște nemernice necuviincioase ce erau. Omul care a legat-o pe Anca avea mâini ușoare și chipul ascuns de o umbră. Să n-ai frică, i-a șoptit el, fără a-și mișca buzele, și i-a dat drumul în valuri. Ajuns în apă, sacul s-a descusut de îndată, iar marinarii de pe o corabie din apropiere au văzut nereida cu plete ca focul și au scăpat-o...

La scurtă vreme, a născut o copilă albă ca neaua la trup și cu ochii verzi ca ai ei. Dar părul îl avea negru ca noaptea, ca iadul, ca al demonului ce o îmbrățișase în palatul de aur de la Istanbul. Văzând prunca la sânul ei, domnița Anca a plâns lacrimi amare și a prins iar a blestema; acum se blestema pe sine, că rostise vorbe atât de grele asupra făpturii aceleia nevinovate. Iar când demonul a venit pentru a-și lua tributul, Anca a căzut în genunchi înaintea lui: „Ia-mă pe mine", i-a zis. „Lasă copila. Ia-mă pe mine și arde-mă la foc, așa cum merit!" Dracul a râs: „De luat, te iau, că tu oricum ești a mea. Ci copila are să vie singură, așa cum ai venit și tu. Degeaba plângi acum, Ancă; ai semnat cu sângele tău, ai jurat-o iadului. Iacă, îți fac voia încă o dată, acum te iau doar pe tine. Pe ea o las să mă găsească singură; va ști ea cum, atunci când a veni vremea..."

Domnița s-a prăbușit atunci moartă la pământ. Iar copila a crescut printre străini și s-a aruncat devreme în brațele desfrâului, trăind în dezmierdări...

„Divină Venus!" ar fi vrut el să-i strige, îmbătat de iubire.

Întocmai ca dulcea zeiță a plăcerilor stătea ea acolo, pe jumătate întoarsă către lumi de poveste, cu trupul ei de fildeș răsărind alb dintre mătăsurile întunecate ale așternutului. Flăcările din vatră aprindeau scântei aurii în păru-i negru, lung până-n pământ. Uneori, ochii ei migdalați îl săgetau verde peste umărul gol, iar buzele ei pline înfloreau într-un surâs.

Patul era altarul ei, Olimpul ei. Iar ea plutea, învăluită în curcubee și în aburii calzi ai cafelei.

Oh, cafeaua...

Cafeaua era așa cum și-o imaginase, așa cum o dorise. Era nectarul divin al viselor lui din urmă, pofta cea niciodată stinsă. Gustul acela înnebunitor trezea toate simțurile – intens, bogat, presărat cu arome nebănuite.

Putea acum să moară. Cunoscuse raiul cu toate desfătările sale.

— N-am spus nimănui povestea asta, nici măcar lui beizade Cosma, pe care l-am iubit atât, urmă ea încet, ca pentru sine. Nu doar pe el l-am iubit; i-am iubit pe toți aceia pe care i-am primit în patul meu, ca o nebună

ce am fost mereu... Le-am dăruit dulceață și îmbrățișări din belșug și, de-aș fi avut suflet, l-aș fi dăruit și pe acela. Dar maica mea, cadâna Yasemin, domnița Anca cea cu părul de foc, m-a dat întunericului și demonilor încă de când eram doar o sămânță în pântecele ei. De ar trăi acum, de-aș întreba-o, poate că nici n-ar ști să-mi răspundă cine e tatăl meu: sultanul mazilit sau demonul cel frumos cu chip de prinț persian?...

Printre fuioarele de abur, silueta ei devenea tot mai străvezie; glasul ei moclom se stingea într-o șoaptă. Chiar pereții din jur se îndepărtau, se întunecau într-o volbură cenușie.

— Care e numele tău adevărat, hurie? îi strigă sugrumat, întinzând brațele după ea. Vreau numele tău!

— Doica mea m-a numit Amara, auzi ca prin vis. Dar tu, adoratul meu, tu poți să-mi spui... Yasmina...

Sări din somn târziu, spre amiază. Cineva bătea cu pumnii în ușă. Auzea pași grăbiți pe coridor, voci, alergătură.

— Căpitane! Căpitane, scoală! striga omul de afară.

Preda se ridică amețit, cu capul greu, ca după o noapte de beție. Pentru o clipă, încercă să-și amintească unde se găsea; avea gura uscată-iască, iar pe limbă îi stăruia un gust dulce-amărui.

— Ce poftești, Gheorghe? îl întrebă pe soldatul de gardă, când în sfârșit reuși să-i deschidă.

Omul era livid.

— L-au mazilit pe Vodă!... Iară Cristea, care s-a dus azi-noapte în locul știut, l-a întâlnit în loc pe Aga Omer. În zadar s-a luptat ca un leu... L-au prins, l-au tăiat și i-au pus capul pe zid... Să faci bine să arzi de îndată restul de răvașe, că de nu, aici ne rămân capetele!

Cuvintele soldatului cădeau repezi, izbindu-l dureros în urechi. Înțelegea semnificația lor, dar nu se putea opri să le rumege. Avea senzația certă că îi scăpa ceva foarte important. Îi făcu semn lui Gheorghe să intre și, în vreme ce acesta căuta cu înfrigurare prin ladă, Preda aruncă o privire atentă în jur, de parcă vedea odaia pentru prima dată.

Pe masă, restul cinei din seara trecută și carafa cu apă, golită pe jumătate. Alături, ibricul zăcea rece, cu un strat gros de zaț pe fund. Un miros vag-familiar îi gâdilă nările. Vanilie. *Vanilie și încă ceva...*

— Ascultă, Gheorghe... A fost cineva la mine astănoapte?

— Cine să fie? se miră tânărul. Am stat de pază până dimineața, n-a trecut țipenie de om... Ba, parcă înaintea zorilor, s-a furișat pe-aici o spurcată de mâță – una neagră ca tăciunele, uite-așa de mare, și avea și niște ochi verzi, de m-a băgat în toți sperieții când s-a uitat către mine... Dar am scuipat în sân, mi-am făcut cruce de piază-rea și s-a dus. Încolo, nimic...

— Ah, făcu Preda, parcă dezamăgit.

— Dar știi una, căpitane? Mi-a venit așa poftă de cafea. O cafea dulce, cu vanilie...

Cătălina Fometici: *Sunt absolventă de litere, pasionată de istorie; de profesie visător/povestitor. Îmi plac cărțile, muzica, ciocolata și pisicile.*

Da, catifeaua neagră și vinul roșu merg la orice.

Scriu așa cum respir. Am debutat cândva prin 2011, în Gazeta SF, dar poveștile mele au început să prindă viață cu mult înainte. Sunt povești întunecate despre bine și rău, despre viață și moarte, despre dorințe, iluzii, adâncuri, beznă.

Nu cred în originalitate, cred în frumusețea cuvântului; toate poveștile au fost spuse, dar nu și de mine. Acum este rândul meu. Autor al volumelor „Câinii Diavolului" și „Imperiul de sticlă".

Taurul se îneacă

Andrei Gaceff

„Cazul meu: Îmi încep expunerea scrisă chiar în cutie.
Pledez pentru o cutie standard din carton,
însă fiecare e liber să aleagă ce-i place."
Kobo Abe – *Bărbatul-cutie*

Eu nu beau cafea și nu merg la muncă.

Nu știu dacă lucrurile astea au legătură, dacă unul decurge din celălalt.

Cafea nu am gustat niciodată, sau am încercat în copilărie și nu-mi amintesc. Ce fadă trebuie să fi fost! Sau chiar rea.

Oricum, am descoperit că, în diminețile când e nevoie să mă scol devreme, puțin exercițiu fizic (cam ca rutina japoneză Radio Taiso) mă pune pe rampa de lansare. Foarte rapid ajung să iasă aburi din mine și putem începe numărătoarea inversă! Fără cafea.

Cât despre un loc de muncă – văd de o broască țestoasă pe nume Bolt, să nu carecumva să se răstoarne, iar asta nu-mi lasă suficient timp liber să mă angajez undeva.

Desigur, în familie am persoane care se interesează cu regularitate de soarta mea. Bunăoară mătușa Yolanda, poate singura care încă mai speră să am un viitor măreț, să apar la ziar sau ceva de genul ăsta. Dacă nu așa ceva, atunci să-mi toc coatele în vreo fabrică.

Adevărul este că-mi plac telefoanele ei, ale mătușii, îmi place să fiu căutat din când în când, poate am murit pe dinăuntru, însă talentul mătușii Yolanda de a se suprapune cu alte chestii (unele rușinoase) e inegalabil. Exemplul urmează.

Urmăresc o sumedenie de reality-shows, cum ar fi Vedete în sălbăticie – Running Wild with Bear Grylls. În acel episod anume, prezentatorul trebuie să fi fost teribil de recunoscător să se afle acolo cu Melanie B, singura dintre ei (incluzând echipa de filmare) cu jumătate de vezică plină; o creatură veninoasă îl atinsese pe Grylls și era nevoie imperioasă de urina cuiva. Așa că omul era cu mâna între picioarele lui Mel B, iar Mel B părea să-l anexeze pe Bear Grylls când a sunat mătușa Yolanda.

— Eduardo?

Sorbea ceva.

— La televizor, i-am răspuns pe scurt.

— Cum, pe ce canal ai apărut?

— Mă uit la televizor, nu sunt chiar eu pe ecran.

— Ah.

Mai sorbi puțin. Continuă cu ce-o interesa:

— Ai avut și azi zi liberă?

— Mă întrebi dac-am trecut pe la broasca țestoasă? Azi n-a fost nevoie, au rămas stăpânii acasă cu ea.

— Of, te duci acolo și stai ore-n șir cu ochii pe broască...

— Să nu se răstoarne.

— Asta spune multe despre un cetățean al unei țări unde se practică luptele cu tauri.

Mi-era imposibil să particip la discuție abordând-o din punctul ăsta de vedere. Am rămas răbdător pe fir.

— Răsfoiești ziarele? Îți mai cauți un loc de muncă adevărat?

Mă ataca în punctul meu slab, dar nu era hapsână.

— Mărturisesc că tentativele de până azi mi-au cam ajuns. Am renunțat să mai vânez pe Internet bogătași și afacerile lor.

Fiindcă o tot auzeam pe mătușă cum soarbe, am întrerupt firul discuției:

— Tía, bei cafea la ora asta?

— Și nu oricare. Cu ea îmi fac treaba. Dar e în interesul tău. Consideră că ți-am găsit serviciu.

— Așa simplu? Cu mine stând pe canapea?

— Nu e și n-o să fie simplu. Așteaptă să fii sunat. Te sărut.

Convorbirea se încheie, după câte îmi puteam da seama și din ce mai știam, ca o ceașcă cu cafea: mă lăsă un pic agitat și cu un gust ușor amărui.

Din fericire, am dormit bine. Am lenevit în pat până târziu. Doar visul pe care l-am avut n-a fost dintre cele mai frumoase – se făcea că sufrageria mea era plină cu broaște țestoase care se loveau între ele cu putere, încercând să se răstoarne una pe alta. Mai derulam în minte meciul, acest Super Bowl al țestoaselor, când sună telefonul.

După sorbiturile care se auziră, am crezut că este tot mătușa Yolanda, însă se dovedi că mă căutau de la firma unde mătușa voia să mă angajez:

— Domnul Eduardo Palomo?

— Da, eu sunt.

— Firma Cortocam vă așteaptă mâine la un interviu. Doamna directoare Alvarez-Midori și-a făcut timp pentru dumneavoastră de la ora unsprezece.

Cum lucrurile se pare că fuseseră puse în mișcare, nu puteam să refuz, să fac nazuri.

Domnișoara îmi dădu adresa și mă pregăteam să-i mulțumesc și să închid, când am auzit-o din nou sorbind dintr-un ceai. Sau dintr-o cafea.

— Este marcat aici la mine pe foaie că acesta va fi primul și ultimul dumneavoastră interviu.

Eu unul eram fericit că nu urma să fiu târât prin mai multe faze. Vorba bună pusă de mătușa, bănuiam.

Secretara încheie altfel decât m-aș fi așteptat:

— Aceasta fiind situația, am să vă rog să purtați mâine doar haine din materiale sintetice.

Habar n-aveam din ce erau țesute lucrurile de pe mine ziua următoare, când pășeam în clădirea Cortocam. Costumul era singurul din dulapul meu, așa că lumea trebuia să se mulțumească cu mine și cu el.

Firește, avusesem curiozitatea să caut, zece minute, date despre firma asta. Din punctul meu de vedere, n-am găsit nimic concret – se ocupa cu afaceri, comerț internațional. Iar eu eram inginer chimist, ceea ce nu mă recomanda pentru un post.

În fine, după ce mi-am anunțat la recepție sosirea, vreme de cincisprezece minute m-am simțit de parc-aș fi așteptat pe holurile unui tribunal, să depun falsă mărturie.

A fost o plăcere să fiu cules de acolo cu rezonabilă celeritate de către cineva care arăta și vorbea așa:

— Domnul Palomo? Sunt domnișoara Rubio, asistenta principală a doamnei directoare. Vi s-a părut că așteptați de mult? Poftiți cu mine.

Mă simțeam ca un licean tras de mână de iubită printr-un lan înalt de grâu. Dar asta n-a durat.

— Doamna Alvarez-Midori vă primește în biroul S.

Liftul nu s-a clătinat nici foarte tare, nici puțin, în timp ce ne-a dus câteva etaje la subsol. Acolo se afla altă recepție, cu fete care îmi aminteau de niște cocori. Toate stăteau în picioare și purtau părul strâns.

— Haideți, veți intra aici, anunță domnișoara Rubio.

Toți cocorii se întoarseră să mă vadă.

— În curând, veți face parte dintr-o firmă foarte, foarte puternică. Fenomenală.

Domnișoara asistentă știa să-și laude marfa, însă mărturisesc că pe mine biroul S mă intimidă de la bun început. Poate de vină era ușa groasă și grea, ca de buncăr, sau poate faptul că nu avea niciun geam, nici măcar spre hol. Existau câteva dulapuri solide și mai era și un tablou; reprezenta un grup de elefanți, toți cu trompele ridicate și cu acele degete la vedere. Fiecare elefant purta pe spinare câte o ceașcă uriașă de cafea, cafea aburindă. Mie asta îmi amintea de romanul acela al lui Jules Verne, Casa cu aburi, în care se călătorea cu ajutorul unei locomotive în formă de elefant. Cu siguranță însă, pentru doamna directoare tabloul avea cu totul altă semnificație. Dar de ce o fi fost prins de perete tabloul și sus și în partea de jos? Încă un amănunt care se adăuga la starea mea de neliniște.

— Ia loc.

Finalmente, doamna Alvarez-Midori. O prezență discretă în încăpere. Purta un taior cu imprimeu. Era încărcat cu dragoni, dar nu într-un stil bătrânicios; arăta mai degrabă a ceva desenat la Studio Ghibli sau Studio Chizu.

— Îți place cafeaua? îmi făcu doamna directoare o invitație.

Nu puteam să spun adevăruri care m-ar fi dezavantajat. Cred totuși că răspunsul se citea pe mine.

— Poate n-ai băut cafeaua potrivită.

Și continuă aproape în șoaptă:

— ...la momentul potrivit.

Mai spuse ceva, inaudibil. De parcă ar fi continuat să-și conducă afacerile în timp ce discutam.

— Se prea poate, am fost eu diplomat.

— Dona Yolanda m-a anunțat că te interesează un loc de muncă unde să nu te plictisești.

Amendamentul provenea cu siguranță de la mătușă.

— Nu sunt genul care să se plictisească ușor. Imaginați-vă că îndeletnicirea mea cu sfert de normă este să supraveghez o broască țestoasă. Sunt obișnuit să nu se întâmple mare lucru în jurul meu.

— Asta s-ar putea să fie rău. Dacă vei lucra aici, șefa ta va fi doamna Min Ji.

— Sună foarte frumos.

Da, urmăream și telenovelele sud-coreene, nu doar emisiuni de supraviețuire sau în căutare de talente.

— Mai vezi tu când o să-nceapă să arunce în tine cu mai multe proiecte.

Aveam sau nu aveam pile?

— Pe de altă parte, firma te poate ajuta cu orice. Mai ales în interes de serviciu.

Doamna directoare se întinse după ceea ce mi se păru a fi un pix, dar era o telecomandă. Într-o clipită, dom-

nișoara Rubio se ivi cu un ibric și două cești. Turnă pentru două persoane lichidul negru.

— Cât de dulce? se interesă asistenta.

Nu m-am zgârcit cu viața și-am cerut trei cuburi de zahăr.

Domnișoara Rubio dispăru imediat, în timp ce eu încă mai amestecam în cafeaua mea. Pe care am băut-o apoi ca pe un pahar cu Coca-Cola, din câteva înghițituri mari. Doamna directoare începuse prin a sorbi delicat din ceașcă, dar, văzându-mă pe mine, accelera impresionant și termină cafeaua la o secundă după mine. Felicitări!

Poate din cauza asta n-am băgat în seamă că ușa făcuse „clac".

— Tot de la doamna Palomo știu că ești un mare călător.

Atunci mi-a scăpat ceva copilăresc:

— Baronul Münchhausen a fost un mare călător.

Eram un „momentolog"? Veneam cu replici-fulger de toată jena?

Directoarea mă ajută:

— Pe baron sper că nu-l avem printre noi, în firmă. Povestește-mi despre câteva dintre călătoriile tale.

Invitația asta aprinse în mine ceva; cred că doamna Alvarez-Midori găsea cel mai mare buton din oameni și-l apăsa. Imediat, m-am pornit să-i înșir lucruri care credeam că o vor impresiona. Am ales insulele Canare.

Și-am început să-i spun.

Despre eroii nu foarte secreți din La Palma, cu pălării bicorn, dansatorii Los Enanos.

Despre fluieratul din Gomera.

Doamna directoare își scoase ușor pantofii și îi vârî într-un sertar (clac!).

Așa... Despre grădina cu zarzavaturi din craterul Bandama.

Despre statuile căpeteniilor guanche, care străjuiesc țărmul în Candelaria.

Despre apărătorile de vânt făcute special în Lanzarote pentru vița-de-vie.

Directoarea își prinse părul la spate cu o agrafă. Apoi umblă preț de o clipă la telecomanda-stilou.

...Despre bananele miniaturale pe care nu le gustasem niciodată, cu gândul la câtă apă le este necesară.

Despre traversarea teribilă cu feribotul de la Órzola spre insula micuță La Graciosa, unde merita să te dilești că ai trecut atâta apă să întâlnești atât nisip.

Atâta apă... aici în birou, la picioarele mele. Fusesem neatent, iar acum băltea.

Apă șiroind pe pereți, apă venind prin gurile de ventilație.

I-am atras atenția doamnei Alvarez-Midori.

— Apă? A, da.

Umblă la telecomandă, iar apa porni să curgă în șuvoaie.

Fusese o greșeală să las garda jos și să mă lipesc de scaun. Acum eram prins acolo cu niște centuri. Mă țineau de mâini și de picioare. Una lată îmi trecea peste sacou, peste burtă.

Am protestat ca într-o piesă de teatru, unde întotdeauna mai este timp să scapi:

— Doamnă Alvarez!

— Domnule Palomo! Mi s-a spus că ai suferit de astm în copilărie. Dar îți este frică de apă?

— Bineînțeles! am zbierat.

Atunci directoarea umblă din nou la telecomandă, cu ea îndreptată spre mine; inundația se înteți.

Am strigat după domnișoara Rubio; directoarea mă asigură că o voi mai vedea pe asistentă, dar nu imediat. Asigurările astea nu mă potoliră și am mai strigat de câteva ori. Consideram că ce se întâmpla nu era extraordinar, ci înfricoșător, ca să nu zic dement.

— Nu e decât o schimbare de mediu. Am să te rog să o iei ca atare, Eduardo. O să treacă. Ține-ți puțin respirația și fii atent.

Îmi păru atunci rău de toți peștișorii de acvariu cărora le era schimbată apa cu ei înăuntru. Cât avea de gând directoarea să umple acvariul-birou S? Urma să se oprească la jumătate? Ce era în mintea ei, ce înota pe-acolo?

Se porni să povestească. Despre rădăcinile araboasiatice ale firmei, despre istoria ei, despre oportunități

de afaceri. Toate lucruri care picau acum ca nuca în perete. Sincer și scuzabil vorbind, nu am memorat nimic concret din toată predica asta, fiindcă apa ne ajunsese la gât și se apropia de fețele noastre.

— Deci, nu uita, Eduardo. Cafeaua potrivită la timpul potrivit.

Au fost ultimele ei vorbe. Când apa ne depăși capetele, discursul se încheie.

Prin apă, am observat totuși ceva interesant și straniu: și directoarea era prinsă cu o centură de metal de scaunul ei. Asta deja nu mai era o farsă. Însemna că nici ea nu putea părăsi biroul S? Ședea la masă cu picioarele strâns lipite și cu degetele mâinilor împreunate, o postură foarte business, dacă mai era timp să fac observații, cu apa până la tavan.

Îmi trecu prin minte să mă zbat, și chiar am făcut-o; foarte repede mi-am dat seama că din acel scaun nu se putea scăpa.

Ce era asta? Sinuciderea în grup a unui cult de cafegii? De ce considera directoarea că făceam parte din cult? Doar noi doi.

Implacabil, în biroul complet inundat, după niște minute lungi ca un țipar sau ca o murenă, am luat o gură de apă. Mi s-a părut mai rea la gust decât orice cafea.

Doamna directoare nu-și pierdea cumpătul; continua să mă supravegheze ca în timpul unei lucrări de control. Iar timpul trecea.

Nu știu cum se făcea, dar nu simțeam nevoia efectivă să trag aer, să mă oxigenez. Examinatoarea mea care mă privea liniștită luă ceașca ei de cafea de pe masă, de sub un prespapier, și mi-o arătă. Cu un deget își atinse întâi nasul, apoi bătu în ceașcă.

Nu voiam să respir, dar totuși, după încă niște minute, am mai înghițit o gură de apă din cameră. Apoi am luat încă una. Chiar nu mi-a plăcut gustul, așa că am dat-o afară ca un artist al scuipatului și m-am strâmbat.

Directoarea remarcă pe dată gestul și grimasa mea, și acționă telecomanda.

Iar podeaua deveni un grilaj. Era incredibil cu câtă iuțeală sugea apa și debarasa de lichid încăperea. Splendid.

Pe măsură ce apa se scurgea, capetele noastre ieșeau la suprafață. Urechile și gurile.

Am abordat subiectul cel mai la îndemână: moartea.

— Era să murim. Vă rog, nu-mi spuneți de beneficiile apneei.

— Să murim? Asta n-a fost niciodată în plan. Nu după cafea. Ai uitat, Eduardo? Firma o să facă orice să te ajute. Orice cafea!

Scaunele ne-au eliberat fără zgomot. De pe perete, elefanții asiatici uscați mă salutară cu ceștile lor mari, ca pe un maharajah proaspăt întors acasă dintr-o călătorie prin ținuturi aspre.

Cu părul acum desfăcut, doamna Alvarez-Midori mă invită să părăsim biroul încă picurând.

Pe coridor, fetele-cocor erau la post, să ne ia în primire după înec. Veneau cu föhnurile. Am fost vârât, pentru tratament, într-o mică sală de ședințe. Acolo mă certară pe larg că nu fusesem atent la indicații și purtam aproape numai bumbac. Mă uscau greu.

Spre final, domnișoara Rubio se strecură în sala unde mă aflam.

— Știți ce-ar prinde bine acum, în caz că nu v-ați convins? O cană cu cafea. Caldă. Altă cafea.

Am aprobat, însă am gogâlțăit-o și pe asta ca pe un pahar cu Cola.

Eu și domnișoara asistentă am început să ne vorbim altfel, glasurile noastre parcă pățiseră ceva, nu puteam să spun dacă era de rău sau de bine.

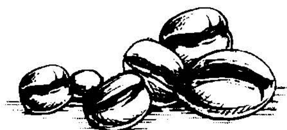
Îmi dădu vestea: doamna directoare îi confirmase că eram angajat. Să vin luni la recepție.

Acum, spre lift!

Asistenta încă mă însoțea spre ieșire, nu contenea să mă laude, ce noroc pe capul meu să fiu admis dintr-un singur interviu, și voi lucra la Cortocam până la sfârșitul vieții (mă repet: Splendid!), când un tânăr care ne auzise mă prinse de braț, își ceru scuze livid, dar:

— Doamne Dumnezeule, se cere limba japoneză la interviu?

Andrei Gaceff*: Prezența unui programator (care a absolvit Ingineria Sistemelor de Calcul) într-o carte de beletristică va fi mereu un excelent subiect de dezbatere. Eu, unul, voi continua să caut lucruri interesante în lumi care nu există. Rămâne să-mi plătesc cu un gând bun datoria față de Robert Silverberg, Haruki Murakami, Kelly Link, Julio Cortázar. Și țin să le promit că toate prozele mele începute vor...*

Tehnologie kangen

Florin Giurcă

Conform ultimelor studii efectuate de oamenii de știință în domeniu, cafeaua cu lapte este la fel de sănătoasă precum și cea fără lapte, iar organismul uman nu are de suferit.

Puștiul din fotografie, care părea să aibă în jur de zece-unsprezece ani, avea o căutătură îndrăzneață. Privea drept în obiectivul camerei, iar buzele sale erau arcuite într-o schiță de zâmbet ce părea a spune „hei, e doar o joacă, nu mă lua în serios!". Părul lung, șaten închis, pieptănat pe spate, era strâns legat cu un elastic, drept în creștetul capului. Pe piept i se odihnea o vioară ciudată, lipsită de cutie de rezonanță, semănând mai mult cu scheletul unei viori. Peste instrument, încrucișat în formă de X, ținut cu degetul arătător al aceleiași mâini, se vedea un arcuș, de data aceasta normal. Băiatul purta un tricou negru, imprimat cu un slogan în limba engleză. Fire subțiri, de culoare argintie, închipuind o pânză de păianjen, legau între ele cuvintele „Paradise lost", ale căror litere păreau a fi ciopârțite pe margini, ca și cum ar fi fost mușcate sau zgâriate de o pisică.

Fabian Bibescu mări la maximum imaginea de pe telefon, folosind două degete de la mâna dreaptă. Înapoie telefonul pasagerului care stătea pe scaunul din dreapta.

— Aveți un băiat foarte simpatic, domnule Haralamb.

— Teodor Haralamb, zise bărbatul. Așa mă cheamă, Teodor, zâmbi acesta nesigur, ca și cum și-ar fi cerut scuze pentru orice eventuală neînțelegere. Spuneți-mi Teo. Mulțumesc.

Apucă telefonul, cu degete crispate, și-l introduse în buzunarul de la spate al pantalonilor. Fabian sesiză emoția bărbatului de lângă el și își mută privirea, discret, spre vitrina patiseriei de peste drum, unde erau expuse tăvi cu plăcintă dobrogeană și șuberek. Înghiți în sec. Își șterse de blugi palmele transpirate.

— Pe aici, pe undeva, la un parter de bloc trebuie să fie...

Se uita cu atenție la magazinele care se înșiruiau pe marginea bulevardului, dar avea senzația că nu mai știa exact ce anume căuta. O mașină din spate îl presa să meargă mai repede, trimițându-i flash-uri nervoase în oglinda retrovizoare. Conducea încet, semnalizând continuu dreapta, până ce, tocmai când era pe punctul de a renunța și a face calea întoarsă, zări firma cu litere negre, ce păreau pictate cu pensula, în stilul ideogramelor japoneze: *kangen*.

Își notase numele magazinului pe o hârtiuță pe care și-o băgase în buzunarul de la piept, dar nu se mai osteni să o scoată și să verifice. Asta trebuia să fie. Instructor de raja yoga Rafael Aurobindo. Îi găsise numărul de telefon pe pagina de Facebook a magazinului. Îl sunase, îi servise o poveste amuzantă despre lupta lui cu kilogramele în plus (asta era un fapt cât se poate de real) și despre dorința lui fierbinte de a se înscrie, neîntârziat, la cursul de yoga. Stabiliseră o întâlnire pentru luni dimineață la ora 10.

Înainte de a pune piciorul pe trotuar, Haralamb îl strânse de braț.

— Domnule Fabian, încă o dată, vă rog... nu vă riscați inutil...

Fabian își privi însoțitorul în ochi câteva clipe, fără nicio expresie, stăpânindu-și orice reacție emoțională. Coborî din mașină și străbătu din câțiva pași distanța care-l separa de intrarea în local.

Ușa se deschise lin, fără efort și fără zgomot. Păși înăuntru. Privi dezorientat la început, apoi realiză că sațiul acela nu era, propriu-zis, un magazin, ci mai degrabă o reprezentanță comercială. Câteva postere mari, afișate pe pereți, făceau reclamă unui aparat-minune care demineraliza și filtra apa de la robinet. O tânără cu părul șaten și dinții sclipitori zâmbea din afișe, în timp ce-și apropia de buze un pahar cu apă cristalină. Femeia aceea îi aminti de Andreea și brusc conștientiză

un adevăr pe care și-l alungase din minte cu înverșunare în ultimele șase luni: oh, cât de mult o regreta! Își dezlipi cu greu privirile de poster și se întoarse către recepționera care îi zâmbea prietenos din spatele unei tejghele.

— Cu domnul... ăă... Auro... ah...

— Cu domnul Rafael? îl ajută tânăra, lărgindu-și și mai mult zâmbetul. Dinții ei, ca niște perle, luciră alb, o fracțiune de secundă. Fabian îi urmări fascinat linia sculpturală a brațului stâng, arcuit într-un gest elegant, care-i indica o ușă îngustă, mascată în spatele unui stand cu cărți. Puse mâna pe mâner, dar se dădu îndată înapoi, surprins, în aceeași clipă în care ușa aceea se deschise către interiorul a ceea ce părea un birou foarte intim, scăldat într-o lumină palidă, gălbuie, ce provenea de la câteva lumânări. În cadrul ușii stătea un bărbat înalt, în puterea vârstei, cu părul încă negru, dar cu semne de calviție deasupra frunții. Fabian își îndreptă spatele și își drese discret vocea. Rosti rar, stăpânit, cu intonația lui cea mai gravă. Dorea să-și recapete prestanța.

— Bună ziua. Am discutat zilele trecute la telefon. Mă numesc...

— Știu, știu, domnule Bibescu, i-o luă înainte bărbatul care-și luase numele Aurobindo. Desigur, un nume de scenă, își zise Fabian, gândindu-se fără să vrea la un fachir costeliv, cu barba sură până la buric, așezat pe o

rogojină cu picioarele încrucișate sub el. O clipă mai târziu, îi trecu prin minte că poate văzuse de-adevăratelea fotografia acestui guru indian expusă pe vreun perete în încăperea anterioară, dar nu putu fi sigur de asta. Tot ce se poate. Pe unul din pereții micii încăperi era un desen reprezentând o figură simetrică, labirintică, în alb și negru, care iradia o puternică forță de atracție către punctul aflat în centrul lui. Deasupra desenului stătea scris, cu litere mari, rotunjite, legate în partea superioară, similare scrierii sanscrite, cuvântul SHAMBALA.

— Luați loc, continuă Rafael, indicându-i un scaun. Doriți o cafea? Facem o cafea deosebită, să știți. Avem o tehnică proprie, chiar dacă nu e încă patentată, zise, însoțindu-și cuvintele cu o aplecare ușoară a capului și un zâmbet care sugerau modestie. Tehnologia *kangen*, ați auzit, desigur. Revoluționar, de-a dreptul. Andreea!

Fabian tresări. Auzul numelui soției sale fu dureros. Ultima dată când o văzuse fusese în dimineața zilei de 4 octombrie a anului trecut. Își luase la revedere de la ea, o sărutase pe obraz și plecase la slujbă. Nimic nu prevestea, în atitudinea Andreei, hotărârea pe care era pe cale să o ia.

Dar apelativul Andrea, rostit de Rafael Aurobindo, nu se adresase soției lui, după cum, pentru o fracțiune de secundă, se iluzionase. Auzindu-se strigată, asistenta cu brațe sculpturale și dinți ca două șiraguri de perle își strecură capul pe ușă.

— Fă-ne câte o cafea, te rog!

Bărbatul masiv se lăsă pe spate în fotoliul său rotativ și i se adresă musafirului cu un glas în care se putea detecta un ușor accent străin.

— Shambala, zise. Văd că sunteți oarecum intrigat de desenul din perete. Multă lume care intră în acest birou are aceeași reacție. Este o yantră, o diagramă sacră. Meditām concentrați asupra ei. Ne ajută să intrăm în comuniune cu energiile Stăpânilor Lumii, locuitori ai mărețului regat subpământean. Și dumneavoastră veți putea experimenta această cunoaștere supremă, dar numai după ce veți primi inițierea, în cazul în care decideți să vă alăturați nouă.

Aurobindo tăcu zâmbind delicat și își împreună mâinile cu degetele încrucișate, într-un gest prevenitor, care sugera o încercare de apropiere între ei.

— Deși pare imposibil de crezut acest lucru, deoarece contravine întregii științe oficiale, Pământul este gol pe interior, iar acolo, jos, trăiește o rasă de ființe mult superioare nouă. Dar numai cei inițiați primesc această cunoaștere.

În clipa aceea, asistenta deschise ușa și păși înăuntru. În palma dreaptă ținea o tăviță. Pe acesta se aflau două pahare de carton, cu capac, două lingurițe și două pliculețe cu zahăr. Rafael se înviorā subit.

— Ah, ce bine miroase!

Amfitrionul se ridică în picioare și luă tăvița din mâinile asistentei.

— Serviți cu încredere, îi zise. Cum doriți cafeaua? Aceasta din paharul maroniu este neagră, cealaltă, din paharul oliv, este cu lapte. Niciodată asistenta mea nu le încurcă.

Un zâmbet îi mai îndulci expresia, devenită dură, a obrajilor.

Fabian întinse mâna, apoi ezită un moment.

— Nu te grăbi, Fabian, rosti Aurobindo, și buzele i se arcuiră într-un zâmbet sarcastic, subțire. Trebuie să știi că dacă vei bea cafeaua neagră, nu-ți vei mai vedea soția niciodată.

Glasul lui Rafael căpătase reverberații metalice, sfâșietoare, ca de cuțit frecat pe cremene. Fabian își simți brusc limba încleiată și mâinile înghețate. Își strânse degetele în pumni și le vârî în buzunar. Aurobindo continuă cu aceeași voce care părea parcă izvorâtă dintr-un mecanism:

— Gândește-te bine! Dacă ții s-o revezi pe Andreea, alege cafeaua cu lapte. Trebuie să știi însă că, în acest caz, Laur va fi pierdut, pentru tatăl său, pentru totdeauna. Alege una dintre cafele. Alege între Andreea și Laurențiu.

Fabian își strânse pleoapele cu putere. Se rugă în gând ca acest atac de panică să dispară când va deschide ochii. „Am halucinații", își zise. „Trebuie să-mi fac

niște analize, urgent". I se năzărise că plafonul micuței încăperi, devenit dintr-odată copleșitor de înalt, dispăruse undeva în ceață, iar desenul din perete începuse să se rotească amețitor, în vreme ce o forță irezistibilă îl atrăgea dincolo de el. Dinspre yantra Shambalei se auzi un acord îndepărtat de vioară, extrem de încet, ca o părere. Se așeză pe scaun și-și sprijini capul în pumni.

Se auzi strigat. Vocea lui Aurobindo suna normal, de data aceasta.

— Vă simțiți bine, domnule Bibescu?

Fabian deschise ochii și răsuflă ușurat. În fața lui, Rafael stătea în continuare cu tăvița cu cafele în mână.

— Ei, v-ați hotărât? Neagră sau cu lapte? Insist deoarece pe cealaltă va trebui s-o iau eu. Sau... poate că vreți să decid eu pentru dumneavoastră? Uitați, eu am s-o iau pe...

Fabian sări de pe scaun ca împins de un arc. O teamă superstițioasă îl împinse să facă o alegere pe care, în mod normal, nu ar fi făcut-o.

— Nu, stați, pe cea cu lapte o vreau.

Aurobindo zâmbi.

— Mă așteptam să faceți această alegere. Persoanele la care energia feminină Yin este predominantă, cum e cazul la dumneavoastră, preferă cafeaua cu lapte.

Fabian se lăsă pe speteaza scaunului și sorbi din cafea. Exact așa cum spera: energizantă, parfumată.

Una din cele mai bune cafele pe care își amintea să le fi băut vreodată. Energie Yin feminină? Indiferent ce prostie ar mai însemna și asta, se decise să cumpere și el aparatul minune.

— Excelentă. Știți, eu nu obișnuiesc să beau cafeaua cu lapte. De fapt, dacă stau să mă gândesc, n-am mai băut de peste zece ani. De când mi-am tot propus să mai dau jos din kilograme. Fără succes, după cum vedeți.

Așeză paharul pe măsuța din dreptul lui. Stăpânirea de sine îi revenise. Rosti cu vocea lui gravă:

— Domnule Aurobindo, iată motivele pentru care v-am făcut această vizită. Sunt detectiv particular. Clientul meu m-a angajat să dau de urma băiatului său, dispărut fără urmă de acasă de mai bine de două săptămâni. Haralamb Laurențiu. Un adolescent de paisprezece ani. Aceasta este fotografia lui. Ultima dată când a fost văzut intra în magazinul dumneavoastră. Știți ce s-a întâmplat după aceea cu el?

Vocea lui Rafael sună aspru, neprietenos.

— Am știut cine sunteți de cum ați intrat pe ușă, domnule Bibescu. Aura dumneavoastră are foarte mult roșu și oranj, cu raze grena închis, ceea ce denotă agresivitate. Mi-am dat seama că sunteți polițist. Simt la dumneavoastră un nor de gânduri negre, remușcări, disimulare și multă teamă. Toate aceste emoții negative se vor întoarce împotriva dumneavoastră, dacă nu le veți stăpâni. Vă sfătuiesc să vă faceți cât de curând un set

de analize. Nu, nu-l cunosc pe băiatul acesta, nu l-am văzut niciodată, adăugă, cu o voce în care se putea citi o oarecare nesiguranță. Deși, nu este exclus să fi trecut mai demult pe la noi, avem mulți tineri de vârsta lui, audienți în grupa începătoare. Așteptați o clipă...

Rafael deschise laptopul de pe birou și făcu câteva clicuri. În cele din urmă, ridică ochii spre Fabian și rosti:

— Îmi pare rău, domnule Bibescu, dar niciun cursant cu numele Laurențiu Haralamb nu este înscris la cursurile noastre. Dar dacă în viitor va veni, vă voi informa de îndată.

Fabian se ridică și își puse șapca pe cap. Luă un ton oficial.

— Vă mulțumesc pentru cafea și pentru informații, mi-au fost de mare ajutor. Vă las aici fotografia lui Laurențiu. Dacă veți afla ceva despre el, vă rog să-mi dați de veste. Aveți numărul meu de telefon notat pe spate. Să aveți o seară frumoasă! Nu mă conduceți.

Ieși, aruncând o ultimă privire, peste umăr, desenului negru. Nimic altceva decât o banală spirală.

Fabian deschise portiera SUV-ului și se așeză în scaun. Porni motorul și rămase preț de câteva minute cu capul în piept, fără să scoată niciun cuvânt. Haralamb îi respectă tăcerea și nu făcu niciun gest. Nimic

nu-i trăda nerăbdarea de a afla vești despre mersul anchetei. Detectivul trase aer în piept și-l slobozi printre buzele apropiate, cu zgomot.

— Aurobindo neagă totul. Zice că nu l-a văzut niciodată pe băiat. Uite, ți-am adus o cafea. E foarte bună. Tehnologie kangen, o să-mi comand și eu, neapărat, aparatul.

Băgă mâna în buzunarul hanoracului și scoase un pahar de carton maroniu, cu capac. Aroma de cafea se răspândi imediat în interiorul mașinii.

— E fără lapte. Atenție, e fierbinte.

Pe străzile pustii ale orașului, proaspăt spălate de mașinile salubrității, luminile semafoarelor se reflectau, desenând pete strălucitoare de culoare. Îl lăsă pe Haralamb la domiciliul său și continuă drumul spre casă. La aparatul de radio se difuza o piesă simfonică, un concert de Havergal Brian, după cum desluși pe display. Vru să schimbe canalul, dar se răzgândi: „s-au dereglat și ăștia de la Rock FM. Au început să bage muzică clasică". Își dădu însă seama, rapid, că era vorba de o prelucrare în registru gothic a celor de la Therion. „Perfect pentru starea mea de spirit", își zise.

Ajunse acasă bântuit de imaginile acelea sumbre ale muzicii rock. Arcade sparte de piatră cenușie și lilieci îi zburau, funest și tăcut, pe sub pleoape. Abia aștepta să facă un duș și să se vâre în pat, sub pătură. Avu o tresărire și se lipi cu spatele de perete când văzu, im-

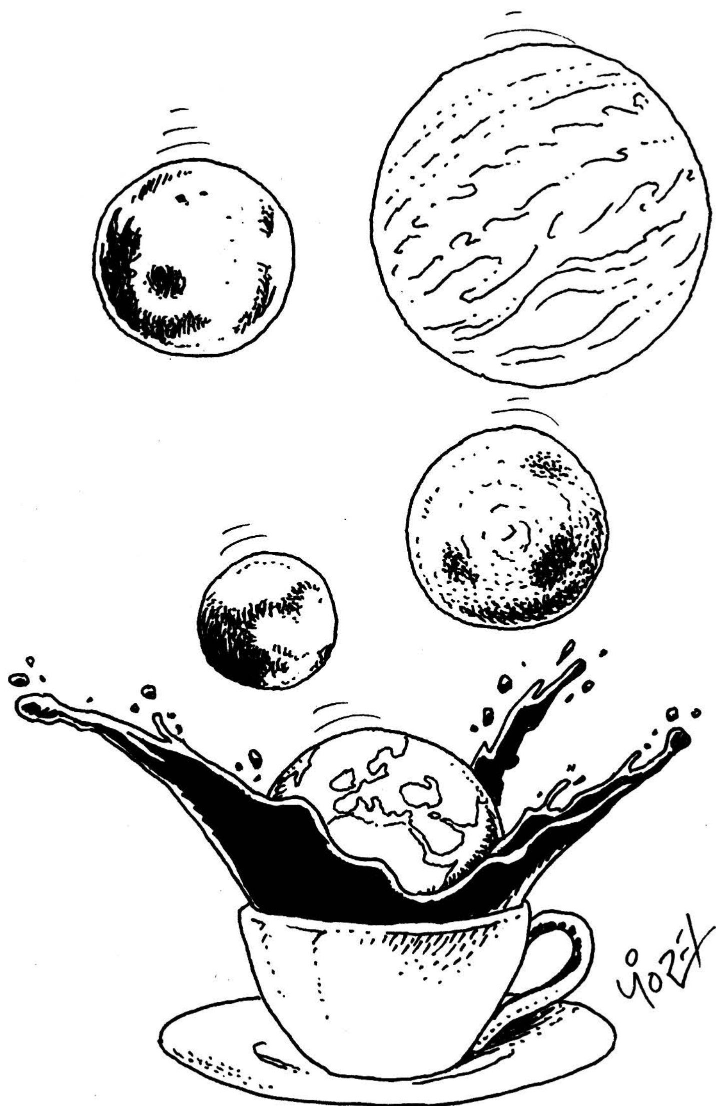
primate pe gresia din hol, urme de noroi proaspăt. Din camera de baie se auzea apa fâșâind.

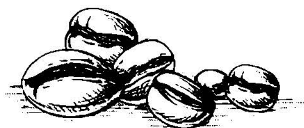
Întredeschise ușa băii și înmărmuri când desluși în cadă, sub jetul care curgea din para dușului, o mogâldeață neagră. Sub pletele șiroind de apă, care-i acopereau umerii până jos, la nivelul sânilor, cu brațele încolăcindu-i strâns genunchii, clănțănind din dinți, Andreea îl fixa cu ochi sticloși. Se îndreptă cu prudență către ea, ocolind cu grijă grămăjoara de haine sfâșiate, pline de noroi uscat, care zăcea pe gresie.

În clipa aceea sună telefonul. Apropie mobilul de ureche și răspunse.

— Da, Teo! Da, știu!

Florin Giurcă: *Sunt inginer de calculatoare și de mai bine de zece ani sunt profesor de informatică. M-am îndrăgostit de proza scurtă citind, în anii '90, almanahurile Anticipația, Magazin, România Literară și, în general, orice revistă sau almanah care publica în paginile sale povestiri polițiste, fantastice și SF. Am debutat în 2017 la Editura Pavcon, cu romanul „Noaptea Lemurienilor".*

Două cești de cafea

Simone Györfi-Deák

Cum şedem amândoi în centrul lumii
genuin țintuiți de-aceste două cești
de cafea aburindă în zori.
Întrebările tale
răsfrânte în ochii mei...
Răspunsuri
oglindite gentil
în privirile tale.
Două cești pline
de aroma lichidă
înainte ca ziua să suprime
gândul hoinar
ori gestul tău schițat
de mângâiere
să dispară.
Doar două cești fierbinți
întruchipând
rația zilnică
de fericire.

În tot locul, Mokka Loca

György Györfi-Deák

De afară izbucniră sirenele mașinilor de la antidrog. Luminile girofarurilor veneau din toate părțile conacului. Se auzi o salvă de pocnete înfundate, apoi lătrăturile câinilor de pază deveniră tot mai rare. Nea Gogu, capul familiei „Îngerașilor", sări la geam, scăpă o înjurătură, apoi continuă în românește:

— Caraliii! Care ne-ai dat, bă, în gât?

Don Simone, nașul cel mare, interveni calm:

— Stați blânzi, că vă scot eu de aici.

Apăsă o telecomandă și lumina ferestrelor fu ghilotinată cu obloane din oțel. Din tavan, coborî arabescul de deasupra imensului candelabru de cristal și apăru o scară metalică spiralată, cu parapet.

Chelnerii scoaseră armele paralizante. Ocupară rapid poziții defensive în lateralul ușilor.

— Doamnă deputat, după dumneavoastră!

☆ ☆ ☆

A fost o vreme când industria băuturilor energizante constituia domeniul unde cu o investiție și cheltuieli de producție minime se puteau obține beneficii substanțiale. O sticlă de apă colorată cu caramel, îndulcită cu ștevie amazoniană și înnobilată cu câteva procente de cofeină sintetică era vândută la un preț de câteva sute de ori mai mare decât valoarea constituenților. Ce-i drept, un post într-o întreprindere de „energy drink" producea de la zece până la cincisprezece locuri de muncă în afară: oameni care fabricau ambalaje de sticlă, etichete, capace ori lădițe de transport, camionagii, distribuitori, vânzători de toate categoriile. Dar cea mai mare parte din preț, aproape 70 de procente, erau cheltuite pentru a face reclamă produsului. Concurența acerbă cerea o susținere permanentă, o prezență obsedantă, dar nu stridentă, în viața cotidiană. La început, firmele din această categorie au sponsorizat principalele manifestări culturale-artistice, dar apoi s-au axat cu precădere asupra susținerii competițiilor sportive, unde nu numai că impactul asupra publicului consumator era mai mare, dar apărea posibilitatea de a rula în paralel diferite alte sume, în condițiile unui control mult mai lejer. Cine poate stabili cu exactitate dacă la un meci sau la un spectacol au participat 140.000 sau 150.000 de spectatori? La cincizeci de dolari biletul, câștigul provenit dintr-o astfel de incertitudine face o jumătate de milion.

Refrenul arhicunoscut, „În tot locul, Mokka Loca", era difuzat insistent înainte și după fiecare buletin de știri sportive, devenind cu timpul o asociere la fel de obișnuită ca și cea dintre clopoțelul lui Pavlov și câinele său.

Pe de altă parte, firmele producătoare deschideau tot timpul noi unități de producție în diferite părți ale lumii, de unde, în mod normal, o parte din profit revenea acasă prin circuitul bancar internațional. Pe alocuri, la o privire atentă, s-ar fi putut dovedi că în unele țări producția depășea cu mult consumul, cel puțin în acte. Dar nici o autoritate din aceste state n-avea interesul să pornească o astfel de investigație. Banii negri proveniți din contrabanda cu arme sau droguri, atât de necesari diferitelor operațiuni clandestine, erau spălați cu Mokka Loca în țările bananiere și deveneau curați ca argintul în urma acestui tratament.

Când rulajul acestora a depășit suma alocată de Senat sectorului militar, a fost declanșat războiul. N-a fost ușor să convingă opinia publică de necesitatea renunțării la consumul de băuturi răcoritoare. Mokka Loca devenise, împreună cu crapul fitofag la grătar, înecat în mujdei, unul dintre simbolurile internaționale, atât pe plan intern, cât și aiurea prin lume. Extremiștii din diferite colțuri ale planetei ardeau drapele și dărâmau rafturi, călcau în picioare cutii de Mokka Loca doar ca să-și afirme independența. Civilii din Bal-

cani sau din Orientul Mijlociu, aflați sub focul bombardamentelor aliate, refuzau ostentativ să consume respectivul produs, simbol al opresiunii imperialiste occidentale.

Dar forța banilor negri risca să răstoarne rânduiala prin care popoarele pot să se guverneze singure. După ce s-a menținut o vreme neclintită sub pavilionul patriotismului, balanța justiției a basculat brusc prin sentința dată în procesul Morgan versus Butner. Curtea Supremă a decis că stabilirea unui raport limitativ între valoarea și sumele cheltuite pentru promovarea unui produs nu restricționează competitivitatea pe piață, ca urmare, hotărârea guvernului este legală și obligatorie.

După pronunțarea sentinței, judecătorul a adăugat împăciuitor:

— Băutura cea mai bună este apa de izvor.

Acesta a fost momentul în care clanurile mafiote au fost nevoite să riposteze.

Vei fi primită și așezată în dreapta amfitrionului. Salută zâmbitoare toată lumea. Să ții un evantai în mâna stângă, n-o vei folosi la dineu, e nepoliticos.

Un servitor va intra cu o tavă pe care sunt așezate mai multe pahare cu nechezol. E o cafea cu un pic de năut,

rece ca gheața. Să o iei cu mâna dreaptă și s-o bei cu grijă, deoarece conține și o doză substanțială de tărie. Nu se cuvine să refuzi, dar nici nu trebuie să exagerezi. Dacă ți-ai băut porția, pune paharul golit cu fundul în sus și vor înțelege.

Se vor servi tot felul de zaharicale aromate și groaznic de dulci. Mănâncă fără teamă, nu sunt otrăvite sau drogate, legea ospitalității este respectată cu sfințenie. La fel, nu sunt admise vărsări de sânge, ulterior familiile gazdei și ale victimelor le vor pedepsi drastic, prin uciderea tuturor celor din neamul asasinului.

De obicei, după nechezol, se aduc vasele de spălat mâinile și restul bucatelor.

— Succesul Fatimei pare inexplicabil, raportă primsecretarul consular. Orientalii au căzut amiabil de acord să delimiteze piețele, în funcție de căile și rețetele de distribuție, să renunțe la suprapuneri și să le repartizeze echitabil. Băuturile energizante au devenit o afacere bună pentru toată lumea. Aș îndrăzni să afirm că în deșert, o doză de Mokka Loca a devenit mai prețioasă decât un pahar cu apă.

Consulul îl privi neîncrezător:

— Și ce le vor da cămilelor să bea?

Secretarul încercă să destindă atmosfera cu o glumă:

— Nechezol?

Cofeina este un alcaloid din grupa purinelor, a cărui structură prezintă un inel dublu, format din nucleul purinic central și o serie de substituenți exteriori. Conform nomenclaturii IUPAC, formula ei este 1,3,7-trimetil-3,7-dihidro-2H-purin-2,6-dionă. În stare pură, se prezintă sub formă de cristale prismatice hexagonale incolore, inodore, cu gust amar.

Faravel trudise două luni ca să elaboreze un nou afiș cu reclama: „În tot locul, Mokka Loca!"

Nu reușise să depășească ciudatul blocaj creativ.

În vechime, băuturile energizante țintiseră momentele cheie ale sărbătorilor, în special cele din ciclul hibernal. Caravane cu luminițe pâlpâitoare aduceau lăzi cu sticle, pe care urși polari le savurau pe banchize, în vreme ce pe cerul de iarnă vălureau aurore boreale frumos colorate. Moș Gerilă hohotea într-o săniuță trasă de câini polari în extaz. Masculul alfa avea un nas care scânteia când atelajul se desprindea de sol și pornea să zboare, lăsând jerbe incandescente în urmă.

Dar beduinii din deșertul Saharei n-aveau nimic în comun cu acestea.

Cămilele refuzau să se desprindă de sol. Ele străbăteau dunele cu pas măsurat, de la o oază la alta, legănându-se ca niște corăbii. Nu erau potcovite, nu galopau, nu iscau scântei când călcau piatra dură. Mersul lor era calculat, ritmat, susținut.

Faravel n-a știut cum să abordeze tema, până când a zărit o felicitare străveche cu cei Trei Crai de la Răsărit, profilați semeț pe o creastă de nisip, modelată de vânt. Deasupra lor, strălucea lumina menită să-i conducă la Pruncul Divin. O fi fost o stea, o cometă ori o navă spațială? Nu contează. Era un far, o călăuză dumnezeiască.

A luat primul aerojet către Etiopia. A închiriat un vehicul care să-l transporte în Kaffa. A admirat ibricele din cupru, de formă tronconică, menite să aducă apa cât mai rapid la punctul de fierbere. În deșert, în lipsa lemnelor, focul se face cu balegă uscată, care dă puțină căldură. A gustat infuzia tare de cafea naturală, servită în niște ceșcuțe minuscule.

S-a întors acasă, și-a lichidat firma de publicitate, s-a asociat cu niște sicilieni și a început să deschidă un lanț de cafenele, unde, în loc de Mokka Loca, se servea americano, capuccino, corretto, espresso, frappé, latte, lungo, macchiato, ristretto sau shakerato.

Afacerea a avut succes, s-a răspândit rapid în întreaga lume.

Cafeneaua ocupase o bună parte din trotuar, dar nu deranja circulația pietonală. Pilaștrii gărdulețului erau uniți cu arcade minuțios lucrate, pierdute în frunzișul arțarilor pitici. Nu existau mese, ci podiumuri cu covoare moi și perne catifelate, unde toată lumea urca desculță. Ici-colo, se zărea gâtul străveziu al unei narghilele. În centrul tuturor, un havuz revărsa molcom firicele de apă. Din când în când, câte un guguștiuc cobora pe ghizd să se răcorească.

Faravel dorise să reconstituie universul magic din „O mie și una de nopți" și să-l ofere ca o alternativă la puzderia de fast-food-uri din orașe. Chelnerițele erau îmbrăcate în voaluri prelungi și aduceau sfioase comenzile, cu pași mărunți, legănându-și șoldurile. Își plecau privirea când câte unul se holba la ele, dar apoi îl cercetau atent din colțul ochilor. Încheieturile le erau tatuate cu o rețea de motive grafice. Purtau salbe argintii la gât, care clincăiau discret când se aplecau ca să servească. Vesela măruntă era din porțelan translucid, iar platourile din metal ușor și strălucitor, frumos decorate cu motive florale.

Ambianța era relaxantă, oarecum intimă.

La un moment dat, se auzi vâjâitul unei motociclete, care se opri, apoi pufăi din nou și dispăru în trafic.

O presimțire nefastă îi făcu pe toți să-și ridice privirile.

Afară era cald, chiar foarte cald, de ce tânărul acesta blond purta o vestă?

A urmat clipa de groază, când lumea a înțeles ce se va întâmpla.

Apoi întreaga cafenea a dat în clocot.

Mica terasă fu spulberată de suflul exploziei.

La anchetă, când au derulat înregistrările camerelor de observație, investigatorii au ascultat uimiți răcnetul atentatorului sinucigaș, un nordic plăviu, care-și abandonase studiile universitare.

Înainte să apese pe buton, el strigase plin de ură: „În tot locul, Mokka Loca!"

György Györfi-Deák: *Servus lectore! La porunca dumitale, cititorule! Am scris cele de mai sus ca să te distrezi şi, dacă pricepi, să te îngrijorezi, pentru că trăim cu toții printre oameni, iar viitorul unuia este şi al celorlalți. Am frecventat la început (1980) cenaclul „Zodiac" din Piteşti, apoi „H.G. Wells" şi „Helion" din Timişoara. Mai întâi, am desenat, ulterior am prins poftă şi am scris. După 2000, l-am sprijinit pe Cătălin Ionescu să redacteze revista „Pro-Scris". Mi-am lansat cărțile pe internet, apoi ele au apărut tipărite, ba unele chiar au fost premiate.*

Am ținut o rubrică, „Estetica imaginarului", în revista „Caiete Silvane" din Zalău. Ştiu şi ungureşte, aşa că am tradus dintr-una într-alta, deşi autorii ar fi vrut să fie tălmăciți în engleză. Cunosc şi acest grai, dar fără subtilități, pentru că am făcut rusă şi franceză la şcoală. Să fii iubit!

Să nu crezi în cărți sau în cafea!

Alexandru Lamba

Nimic nu e predestinat până când se întâmplă.
Odată ce s-a întâmplat, realizezi că a fost inevitabil.

Orașul în care locuiau bunicii mei era departe de al meu, așa că ajungeam pe la ei destul de rar. Doar în vacanța de vară, mai exact. Poate de aceea îmi și plăcea atât de mult acolo. De aceea și pentru că în familia lor mă întâmpina mereu o atmosferă jovială, de casă plină cu musafiri, care la părinții mei lipsea. Noi nu aveam obiceiul să invităm oameni, nici nu prea mergeam în vizite. Ideea alor mei despre viața socială se apropia de cea a pustnicilor și cred că nici nu concepeau ca eu să fi avut alte preferințe. Din fericire pentru mine, la bunici găseam exact opusul. Pragul le era trecut zilnic de amici sau vecini, pe care-i primeau cu bucurie sinceră și-i invitau să rămână, chiar și când aceștia se declarau „pe fugă".

— Stați acolo, că vă aduc o afinată mică, le spunea tataie și pleca spre cămară.

Cum era vară – scenariul de iarnă nu l-am aflat –, oamenii se așezau în preajma mesei de pe terasa acoperită.

— Dar măcar o cafeluță beți! intervenea mamaie după ce refuzurile și protestele musafirilor se spărgeau fără efect de spatele ușor gârbovit al lui tataie.

Și avea mamaie o privire șugubeață, de n-ai fi refuzat-o nici dacă-ți oferea pelin. Mai ales că imediat adăuga, cu ochii sclipindu-i de sub zulufii albiți:

— Ce facem? O canastă? Un șai'șase?

Bătrânul revenea repede, cu pașii lui apăsați făcând să zornăie pe tăviță cele câteva ceșcuțe și butelca din sticlă, și-și lua locul la descusut noii veniți după noutăți. Atunci venea rândul ei să plece la bucătărie. De obicei, musafirii apăreau tot câte doi, iar asta ajuta, pentru că perechile se formau în mod natural, bărbați contra femei. Piesele de remi erau scoase din cutie mai ales seara, când oamenii pentru asta veneau, de fapt. Vizitele scurte, din timpul zilei, se desfășurau în jurul unei partide de cărți. Am învățat o groază de jocuri, de la șeptică și tabinet la whist, doar privind la ei. Uneori, când aveau un singur oaspete, mă invitau și pe mine, dar preferam să refuz. Eram, totuși, un novice, nu aș fi făcut decât să le stric jocul.

Când mamaie revenea cu cafelele, tataie umplea cănițele cu afinată și fiecare-și primea porția. Două licori pentru fiecare, chiar și pentru mine, deși eram

copil de școala generală. Mai puțin pentru tataie, care nu bea cafea. Niciodată. Ba mai mult, uneori, după ce jocul lua sfârșit, când mamaie întorcea ceștile cu zaț cu gura-n jos pe farfurioare, el se scuza și se retrăgea să citească ziarul. Musafirii nu protestau. Știau că la ritualul care avea să urmeze bătrânul prefera să nu asiste și-i respectau decizia chiar cu un soi de solemnitate.

Eu găseam nostim să iei atât de în serios o joacă. Însă, vrând să arăt că nici eu nu cred în superstiții, îmi păstram un pic de cafea în propria ceașcă și mă mulțumeam să ascult cu o mină superioară ce le povestea bunica celorlalți.

Cred că eram în prima vacanță de vară de când intrasem la liceu, adică terminasem clasa a noua, când am cunoscut-o pe Luiza. Îmi făceam de lucru aranjând colecția lui tataie de monede vechi, după o partidă matinală de poker în trei, când am văzut-o intrând pe portița care nu era niciodată încuiată. Mi-a zâmbit.

— Tu ești Vlăduț? mi-a spus. Clarisa mi-a povestit foarte multe despre tine!

Și, nici una, nici două, a venit și m-a îmbrățișat, iar eu nu am putut decât să-i imit gestul, într-o uimire încântată. Păstrez și acum senzația sânilor ei moi atingându-mi pieptul. Apoi a venit și mamaie, Clarisa, și a

început o bârfă de zile mari, la care am asistat vrăjit de picioarele lungi care porneau din cracii minusculi ai unor pantaloni scurți și se terminau într-o pereche de sandale.

În dimineața aceea nu s-a jucat nimic, nici nu s-a băut alcool, pentru că era sâmbătă, iar tataie plecase să facă piața. Am aflat că Luiza, fiica unei verișoare mai îndepărtate a bunicii, tocmai terminase liceul și se pregătea pentru admiterea la medicină, iar eu nu o văzusem până atunci pentru că în ultima vreme își petrecuse vacanțele în alt oraș, la mama ei. Părinții îi divorțaseră cu trei ani în urmă, mama ei plecase, dar fusese de acord ca ea să rămână la taică-su, să termine liceul pe care-l începuse. În vacanțe, însă, trebuia să meargă să stea la ea. Amândoi părinții erau bine, sănătoși, un pic îngrijorați că ea urma să se mute la București, într-un cămin, cu toate tentațiile și pericolele care veneau din asta, dar ea nu-i lua prea în serios, că doar știa să-și poarte de grijă. Numai să se vadă intrată la facultate!

Cafeaua a fost mai dulce și mai gustoasă decât de obicei, pentru că nu a venit după afinată. Pălăvrăgeala femeilor m-a captivat și, până să-mi dau seama, o băusem deja pe toată când Luiza a ajuns din nou la examenul ei care urma:

— ... și am niște emoții de nu pot să dorm noaptea! Nu cred că pot să învăț mai mult de atât. Te rog, spune-mi că o să intru! Îmi spui?

Și fără să aștepte răspuns și-a așezat ceașca cu gura-n jos pe farfurioară.

— Îți spune baba, cum să nu-ți spuie?

Apoi ochii bunică-mii au poposit asupra mea și-au văzut că-mi terminasem și eu cafeaua.

— Hai, măi, Vlăduț, să-ți zic și ție! Că n-are de unde să afle tac-tu mare dacă nu-i spui eu.

Și mi-a făcut cu ochiul în felul ei, de m-am trezit întorcând cana ca teleghidat.

Înainte de a se putea ghici în ele, recipientele trebuiau lăsate cam un sfert de oră pentru ca zațul să se scurgă încet pe pereții lor, uniform, până jos. Ca să treacă timpul mai repede, mamaie și-a chemat nepoata să-i arate cele mai noi și mai spectaculoase răsaduri din grădină. Eu nu am ieșit cu ele imediat, ci am continuat să-mi fac de lucru cu monedele lui tataie.

Nu știu cum mi-au atras privirea cele două cești, cu fundul în sus, și mi-a venit ideea năstrușnică. Știu doar că am cedat imediat impulsului. Erau identice, doar o linguriță lăsată sprijinită cu coada în toarta uneia dintre ele spunea că aceea era a Luizei. Mi-a fost ușor să le schimb între ele și să așez semnul la locul lui. Apoi am ieșit și eu, chipurile interesat de îngrijirea răsadurilor de ardei iute.

Prima oară mi-a ghicit mie. Mi-a spus banalități, că voi avea un an bun la școală, că o să fiu apreciat de toată lumea, că am să-mi găsesc o persoană care să mă iubească, poate chiar să rămână lângă mine pe viață. Cât timp mi-a vorbit, eu am privit-o pe Luiza, un pic amuzat de faptul că toate acestea erau menite pentru ea, nu pentru mine. Cât de bine i se potriveau! Cât își dorea ea să audă așa ceva! Poate că era într-adevăr doar o șarlatanie ce făcea mamaie, poate că rostea niște fraze universal-valabile în timp ce învârtea în mâini cana aceea de parcă ar fi fost un disc, iar ochii ei acul de pick-up.

În fine, după câteva minute de preziceri optimiste, a trecut la cealaltă ceașcă. Și am fost surprins să o văd făcând ochii mari și s-o aud spunând:

— Nu e bine, fetiță! Nu poate mamaie să citească nimic de-aici. Tu ești de-aia... la care nu merge. Dar îți spune mamaie că o să fie bine, o să iei examenul fluierând, că ești fată deșteaptă, mânca-te-ar baba, și ai învățat!

Luiza a plecat cam dezamăgită, iar eu m-am abținut cu greu să-i mărturisesc că ce-mi citise mie bunică-mea era, de fapt, pentru ea, că „un an bun la școală" nu putea să însemne decât că avea să ia examenul. Mi-am promis să i-o spun într-un moment în care-o prindeam

singură a doua sau a treia zi, pentru că sigur avea să revină la bunicii mei, măcar să-l salute pe tataie, pe care nu-l văzuse.

Dar în ziua aceea am surprins-o pe bunică-mea făcând ceva ce n-o mai văzusem niciodată: a scuipat spre cană și a boscorodit-o cu cuvinte neînțelese, în timp ce o spăla.

— Era s-o scape mamaie, dracii ei de cană, că nu e bună de nimic! a spus când și-a dat seama că era privită.

Și poate că asta n-ar fi însemnat mare lucru pentru mine dacă nu aș fi prins un crâmpei de discuție între ea și tataie, când bătrânul se întorsese. Bunică-mea se așezase pe-un scaun, în bucătărie, sprijinită cu un cot de masă, iar bătrânul, pe hol, în fața unei oglinjoare, își pieptăna atent mustața, deranjată probabil de căldură și de intensitatea negocierilor de la piață.

— Eu ți-am mai spus să te lași de prostiile astea că o să te ia de cap! Uite că acuma te-au luat, femeie bătrână. Vezi-ți de treabă! Vrei să te duc la nebuni?

Nu știau că-i aud, credeau că sunt în magazie, unde-mi făceam uneori de lucru, încercând să recondiționez o bicicletă veche. Mamaie și-a suflat nasul și a vorbit încet.

— Sărăcuța, nu-i decât un copil! Vai de capul mume-si, și divorțată, acum și-o îngropa fiica.

— Clariso, *tu* mă îngropi pe *mine*, imediat! Cum nu încetezi tu cu bălmăjelile tale?

— Dar se împlinesc, dar-ar boalele în ele! Lu' Trifănică nu i-au luat casa când i-am ghicit eu c-o să i-o ia?
Tataie a lăsat pieptenul cel mic și des pe-o policioară.
— Atunci le-au luat casele la toți de pe strada aia, măi, femeie! Ne-o luau și pe-a noastră dacă mai stăteau comuniștii un an sau doi. Ce mare ghiceală ai scos tu, când vedeai cu ochii cum nenorociții ăia demolează casele una după alta?
— Și ce limpede se citea, Doamne-Maica-Domnului! Așa de clar că nici n-am putut să-i inventez altceva, pe loc. Nici până la iarnă nu mai are, sărmana de ea!

Luiza nu a revenit până am plecat eu de la bunici, nu am apucat să-i spun că schimbasem cănile între ele. Știrea că eu însumi mai aveam cel mult un an de trăit m-a amuzat copios, dar nu i-am spus nimic atunci bunică-mii. Faptul că ea credea atât de puternic în ghicitul ei m-a oprit. Ce griji și-ar mai fi făcut! Am socotit că cel mai bine ar fi fost să-i spun despre mica mea șaradă peste un an, teafăr și nevătămat fiind, după ce sorocul ursit de zațul din cană avea să fi trecut.

În anul următor am revenit la bunici însoțit. Vacanța de vară de după clasa a zecea m-a prins în plin crescendo

al primei mele iubiri, bunicii au fost încântați de ideea de a o cunoaște. Și le-a plăcut de fată din prima clipă. Făcea cu mamaie o pereche redutabilă, una pe care bietul tataie, cu un partener ca mine, nu a putut-o învinge la niciun joc de cărți.

Am avut parte de o săptămână liniștită. Lucrurile rămăseseră în mare măsură la fel. Tabieturile și tabineturile de pe terasa bunicilor continuau în ritmul acela plăcut: o gură de afinată, o cafea, o carte... și doar în ultima zi mi-am amintit că aveam ceva să-i mărturisesc bătrânei.

— Auzi, mamaie, am luat-o eu pe ocolite, ia spune-mi, a intrat Luiza la medicină?

M-a privit o clipă, apoi a oftat.

— Ce să-i faci, măi, mamaie, a zis. Că viața omului e câtă ți-o dă Dumnezeu. A intrat, draga de ea, a intrat. Dar s-a prăpădit înainte de Sfântul Nicolae.

Alexandru Lamba: *(n. 1980) este autor și editor al revistei online „Galaxia 42". A publicat două romane SF: „Sub steaua infraroșie" (Tritonic 2016) și „Arhitecții speranței" (Tritonic 2017), un volum de proză scurtă, „Singurătatea singularității" (Herg Benet 2018), precum și primul volum al unei serii Science Fantasy pentru copii, „Stele și gheață" (Herg Benet 2019). În 2022 a publicat romanul mainstream „Șapte virtuți deșarte și o păcătoasă moarte" la editura Litera.*

A primit, printre altele, premiul „Chrysalis" al European Science Fiction Society, în 2016, și premiul „Vladimir Colin", în 2021. Încă așteaptă nobelul. Nobelul sau Nebula, care o fi.

ADN

Teodora Matei

Dintr-o postare pe Facebook despre viața de apoi au ieșit,
în ordine: o conversație spumoasă, poezia de față
și un volum de povestiri („Exit. Povestiri de dincolo").
Nimic nu e întâmplător.

A zi-dimineață, din cafeaua fierbinte
C âțiva stropi au sărit revoltați;
T ava argintată purtătoare de ziar
G âfâia de emoție şi senzațional!

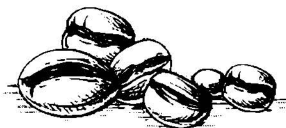
"C um e posibil (mă-ntrebai mirat,
A rătându-mi titlul de-o şchioapă)
G urile-cască aproape să se-nchine
T ipilor semnând cu pseudonime?!
C ică moartea-i un spirit (spuneai cu năduf)
G onind zăpăcit între corp şi văzduh!
A iurea! Ce-i ăla suflet, ce e un duh?!
T rupul e viu fiindcă trebe să fie,
A cizii nucleici ne fac pătimaşi,

T ăcuți, agitați, mai slabi sau mai
G raşi, hidrogenul are grijă de asta
C ând invită fosfatul la dans,
A zotatele baze plus alte nimicuri
C e ți-s străine, dar extrem de utile...
T rupu-i chimie, reacție-n lanț!
'G eaba-ți explic, că nu-i de tine..."

A m tăcut, ştiam că tu ai dreptate,
(C afeaua fierbinte ți se scurgea spre coate)
T onul de dascăl explica înțelept...
G reu mi-ar fi fost atunci să nu cred.

C ât hidrogen să fi fost în pasul
T angoului dintr-o seară-nstelată?!
G ândul se tânguie, lacrima-ngheață,
A cizi și baze fac inimi să bată.

Teodora Matei: *Scriu de mult timp, dar primul text publicat a fost, online, în 2012 („Stăpânul castelului", revista Nautilus). Prima copertă cu numele meu a fost a „Omului fluture" (Tracus Arte, 2015), primul volum al trilogiei cyberpunk scrisă la patru mâini cu Lucian-Dragoș Bogdan. Începutul a fost mai greu. Din 2016, scrierile mele fantasy, SF și polițiste au apărut la Tritonic. Genurile sunt ceva relativ. Importantă e povestea.*

Dragoste şi cafea

Dan Perşa

„Se făcea că la o curte veche, în paraclisul patimilor rele, cei trei Crai, mari egumeni ai tagmei prea senine, slujeau pentru cea din urmă oară vecernia, vecernie mută, vecernie de apoi (...). Şi ne topeam în purpura asfinţitului..."
Mateiu

Şi tocmai când eram în starea aceasta, ea mă saluta pe Whatsapp şi-mi spunea că a ajuns în oraş şi, poate, dacă am timp, să ne vedem la o cafea. În acea clipă, deşi n-o mai văzusem de ani, focul meu lăuntric s-a reaprins brusc. Încât nu mi s-a părut câtuşi de puţin absurd s-o chem la mine. Şi apoi m-a uimit răceala cu care mi-a răspuns. Nici măcar nu a respins într-un chip vehement propunerea mea, ci doar a spus, fără patos, de parcă ar fi comentat timpul probabil, că, de vreme ce nu vreau să ne vedem la o terasă, îmi urează noroc în viaţă şi toate cele bune. Însă nu puteam să las lucrurile aşa, mă răscolise şi credeam că doar face un joc, aşa cum fac femeile uneori, ca să-şi răzbune cine ştie ce dezamăgiri din partea ta, bărbate. Nu, n-o puteam lăsa

să treacă de partea pustiului lumii, să fie o parcelă din el. N-aveam cum, gândindu-mă la ea, s-o cred un tăciune. O cenuşă rămasă într-o moviliță ce este luată apoi treptat de palele zefirilor şi răspândită în cele patru vânturi. Restul lumii putea fi zgură, ea nu. Totuşi, nu am mai insistat pe față, ci numai prin aluzii, iar apoi, dezamăgit, nu i-am mai scris nimic.

A doua zi am găsit un mesaj de la ea, scris seara, care-mi dădea din nou speranțe. Aşa că am întrebat-o iarăși dacă e dispusă să vină la mine la o cafea. Îndatorați îi mai suntem cafelei! Mi-a răspuns în doi peri şi eu, căutând să ghicesc ce face în acele clipe, o vedeam preocupată de cu totul alte probleme, fără legătură cu mine. Ceva banal sau important, nu conta, totul era că nu-i păsa de mine. Eram însă atât de obosit după două nopți de insomnie, încât nu am mai insistat. Am adormit câteva minute şi, cum m-am întremat un pic, mi s-a făcut iarăşi un dor cumplit de ea, încât m-am hotărât să-i trimit un mesaj pentru a ne întâlni în ziua următoare, aşa cum voia, la o terasă. Vedeam în minte cum va coborî din taxi pe strada Piazzeta şi-o voi îmbrățişa atât de strâns, aplecându-mă peste ea, încât i se va tulbura vederea. Păru bucuroasă de soluția mea şi hotărî că îmi va spune în ziua următoare ora la care să ne întâlnim.

În ziua următoare îmi scrise că n-a avut cum să-şi facă timp de întâlnire.

— Am dus-o pe mama la doctor, mi-a scris ea, cu maşina nepotului meu, avea programare la analize. Abia acum am ajuns acasă.

Ce puteam să îi spun? Cred că m-am bucurat câteva clipe. Mai bine aşa. S-o văd între oamenii cu măşti negre, nu mi-ar fi căzut bine. Totuşi, îmi era cumplit de dor de ea. Avea un fel al ei de a fi, nu semăna cu nicio altă femeie. Avea atâta energie, încât părea un perpetuum mobile. Fusese pentru scurt timp iubita mea şi mă inspirase cu fiecare răsuflare a ei.

— Cred că eşti supărată pe mine, i-am scris.

— Supărată? m-a întrebat ea. Toate acelea s-au întâmplat demult, am şi uitat de ele.

Ceea ce n-am crezut că e adevărat. Dacă ar fi fost uitate, nu ar fi refuzat să vină la mine. Nu voiam să ştie cât de mult o doresc şi totuşi nu mă puteam abţine să-i spun. Aşa că am încercat să par nepăsător, zicându-i că şi eu am avut nişte treburi. Dar nu voiam să-mi tai răsuflarea şi m-am gândit la un fel de răzbunare. I-am povestit că la început am vrut s-o văd pentru că îmi era dor de ea şi simţeam o dorinţă nebună s-o strâng în braţe, tare, însă între timp mi-a trecut. Oricărei alte femei i-aş fi spus aşa ceva, ar fi reacţionat violent, căutând să mă facă s-o doresc iar. Însă ea era altfel. M-a ironizat, spunându-mi cât se bucură că la mine pasiunile trec cât ai bate din palme. E normal, nu m-am lăsat nici eu, un foc puternic se înteţeşte singur şi înghite hulpav lemnul şi-l schimbă în cenuşă, iar dacă nimeni

nu aruncă în el hidrogenul unei stele, ca să aibă un mai viu combustibil, se stinge pentru totdeauna.

— În cazul ăsta bea o cafea, mi-a spus ea cu un ton atât de neutru, de parcă ar fi recitat buletinul meteo.

Cafeaua ne salvează din cele mai grele situații.

În timp ce sorbeam din cafea şi mă gândeam la ea, visele începură să-mi iasă ca nişte pamblici pe nas, gură, ochi şi urechi şi năpădiră realul de afară. Da, privesc mereu pe fereastră, e singura deschidere spre lume, altfel lumea e doar odaia mea. Lumina se înălța pe străzi ca o maree şi curând oraşul se găsi în stare de imersiune, scufundat sub apele limpezi ale zilei, ape un pic albăstrii şi-un pic verzui. Arborii deveniră alge, actinii şi corali şi sumedenia de câini ai urbei s-au transformat treptat în ființe marine. Unii erau căluți de mare ce înotau voiniceşte spre țeluri cunoscute numai lor, alții erau peşti multicolori ca micuții peştişori din acvarii, propulsați parcă de gura lor ce se deschidea şi închidea spasmodic în căutarea purecilor şi planctonului, aceştia erau cei mai mulți, însă dulăul ce păzea poarta la Sir Safety, fabrica unde se produc echipamente de protecție, deveni un înspăimântător şi rapace rechin. Trecu pe deasupra porții şi, de parcă ar fi fost un vultur ce planează, sperie țâncii care jucau şotron la colțul străzii. Ca să scape, s-au transformat şi ei, îi vedeam cum, cu un „poc", deveneau superbe meduze cu trenă de lumină, într-un mic vârtej ce împrăştia în jur bule de aer ca nişte balonaşe de săpun. Dar eu, eu

în ce mă transform, mi-am spus, la etajul trei al blocului în care locuiesc deasupra apelor şi mi-au revenit vechile temeri, spaime chiar, că aş putea deveni un rinocer, sau şi mai rău, un gândac kafkian. Ştiţi, gândacii sunt mereu în pericol, mereu ameninţaţi cu deratizarea, iar asta nu ar fi nimic, dar peste tot, prin locuinţele lor, în balcoane, cămări, băi şi odăi, oamenii pulverizează sprayuri împotriva gândacilor. Vezi apoi gândacii, ori de unde ar fi năvălit în casa ta, că se prăvălesc pe gresia rece, se întorc cu picioarele lor subţiri, noduroase şi rigide în sus şi apoi, lichefiaţi pe dinăuntru de otravă, îşi expulzează afară măruntaiele sub forma unui lichid gros, urât mirositor şi lipicios ca smoala. O, semenii mei! Dragi oameni! Nu, să nu vă transformaţi în gândaci, aveţi grijă, fiţi vigilenţi la fiecare gest al vieţii voastre, la fiecare hotărâre, la fiece imbold. Şi chiar la fiecare dumicat băgat în gură. Mormântul se sapă cu dinţii, nu-i aşa, după cum spune un străvechi proverb indian. Însă nu de moarte e vorba aici, ci despre cum ne trăim viaţa. Dacă ne plac florile, de ce nu am fi curaţi ca florile, blânzi ca frunzele şi tihniţi ca trunchiurile marilor stejari? Însă, har Domnului, oamenii nu se metamorfozau în gândaci, deveneau mari broaşte ţestoase, pornite în călătoria lor pe rute ancestrale, o călătorie ce avea să dureze sute de ani, pentru că marile broaşte ţestoase trăiesc aproape la nesfârşit. Dar cei care s-au transformat în pisici de mare şi alunecă aidoma unor silenţioase umbre prin pădurea subacva-

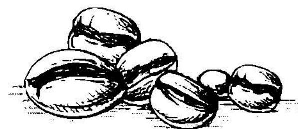
tică, printre mangrove albe, negre, printre seba şi halodule, printre posidonii şi asparagus? Ce poţi să spui despre ei? Minunată este viaţa oceanică! Ca să o văd mai bine, în toate amănuntele ei, am ieşit pe balcon şi m-am aplecat mult în afară, până când, parcă schimbându-mi-se centrul de greutate şi devenind alunecos, am glisat peste balustradă şi m-am prăbuşit, bâldâbâc, în ocean. Am făcut câteva volute prin apă, lăsând în urma mea o trenă de bule de gaz şi m-am privit, eram un frumos lamantin alb şi-am început să cânt ca o sirenă, cu glas mieros, seducător, încât pe dată mai mulţi oameni preschimbaţi în delfini au apărut de nicăieri şi-au început să se zbenguie în jurul meu şi să scoată un fel de piuit de bucurie.

Dar am observat, până la urmă, că toate aceste fiinţe marine, între care ne duceam viaţa, aveau aspiraţii precise, toate tindeau să se lipească de o fiinţă de sex opus, din tentaţia de a se acupla. Am pus această tendinţă ce-mi apărea în visul diurn pe seama dorinţei mele pentru ea. Jindul meu metamorfoza realităţile realului altfel destul de sărac. Dar atunci de unde Dumnezeu mi-a apărut gândul că toate aceste fiinţe ce păreau atât de fericite şi paşnice, erau mânate de tendinţe contrare, pe de o parte jinduiau acuplarea, astfel că se unduiau seducător în dansul lor erotic, pentru a-şi satisface o plăcere, plăcere din care dădeau naştere altor vieţi, iar pe de alta se dovedeau rapace, mânate de imboldul de

a se devora între ele, răspândind în jurul lor moartea? Asta să fie existența, m-am întrebat? Sex şi Devorare? Dragoste şi cafea?

Dan Perşa: *Nu am pseudonim, dar am un personaj care s-a apucat şi el de scris şi poate că îl vor lăsa editorii să-şi semneze cărţile. Îl cheamă şi-l alungă cu numele Liviu Levant. Mi-aş fi dorit ca alt personaj să se apuce de aşa ispravă, un personaj care nu este om, bunăoară dulăul mioritic Bucur al ciobanului Petrache. Dar Petrache îşi numea toţi dulăii cu numele Bucur şi n-am mai fi ştiut care este cel adevărat. De fantastic şi science-fiction am fost îndrăgostit de copil, de când mi-au picat în mâini acele scurte sau mai lungi poveşti din revista Anticipaţia. Wow, nu vă spun, pentru că ştiţi! Astfel de pasiuni ne-au bântuit pe toţi. Tot citind, mi-am dat seama cu vremea că povestea, cu cât este mai scurtă, cu atât cere mecanisme de amplificare mai puternice şi de esenţializare mai fine. Pe de altă parte, chiar dacă în patima livrescă păstrez la mare rang literatura fantastică şi sience-fiction, când am scris proză, am fost mai atras de real şi cultură. Deşi jinduiesc la insolit, rămân mereu un cetăţean cuminte al intertextualităţii şi întâmplărilor cotidiene. Pentru că am scris multe romane, m-am ridicat la un nivel financiar... nu vă mai spun, pentru că ştiţi. Aş vrea să exprim ce rol important joc în viaţa comunităţii, dar n-am reuşit încă să-mi scriu un asemenea rol. Noroc că alţii l-au scris pentru ei şi, iată, mă invită şi pe mine la festin. Drept care le aduc mulţumiri! Să presărăm boabe de poveste pentru toţi cerşetorii de cafea, cei cu ochii bulbucaţi de atâta citit!*

Ultima carte

Ovidiu Petcu

Jules Verne spunea că „Realitatea ne oferă fapte atât de romanești, încât nici imaginația însăși nu i-ar mai putea adăuga ceva." Și cum realitatea curentă părea că luase de bună subtila ironie a maestrului, voiam să mă las de scris. M-am răzgândit după ultimii doi ani, când am înțeles: dincolo de necesara valoare estetică, nu-i obligatoriu ca ficțiunile noastre să prevadă; ideal e să prevină.

„*— Maieul?*

— E pe mine, declară Nico.

— Tricoul de lână?

— Și el, și el!

— Bine, spuse netulburat omulețul C.M.G.-ului. Te rog, domnule Berti, ia seama. Aprilie e o lună înșelătoare. Nu-ți scoate pardesiul, că iei amendă." Amendă?? Cum naiba să iei amendă pentru asta?! Lino Aldani, *„37°"* – ce titlu pentru o nuvelă! Grigore se uită peste marginea barului la mușteriii săi, presărați pe la mese: prozatori, politicieni, poeți, ziariști, critici, regizori... clientela obișnuită. Care din ei și-ar fi putut închipui vreodată așa ceva?!

Își coborî iar privirea la volumul acela cu pagini roase de vreme, parte pierdute odată cu copertele în iureșul cine știe câtor lecturi. O carte cu povestiri și nuvele scrise de autori italieni, tradusă într-o română un pic stranie, cu unele cuvinte de-a dreptul stranii și cu întâmplări și mai stranii. Grigore o recitea pe furiș, între două comenzi, cu încăpățânata speranță că într-o zi o să-i deslușească încifrările. Fusese uitată în cafenea vara trecută de niște indivizi cam bizari, parcă desprinși din romanele lui Wells.

Căldura de iulie pătrundea pe ușa larg deschisă, împingâd afară fumul țigărilor. Peste rumoarea din cafenea se înălță vocea lui Arghezi:

— Capșistul este un individ inteligent și primejdios!

— Așa e!! întăriră Cioculescu și Teodorenii, acompaniați de mormăieli aprobatoare.

— ...și critica reală se face aici, la Capșa, nu în presa literară! Dacă ești prost la Capșa, este imposibil să fii inteligent altundeva, măcar în scris!

Aplauze și haz general. De-atâta râs, Minulescu și Rebreanu se înecaseră cu cafea și, roșii la față, se băteau pe spate. Grigore zâmbi: aflase și el că Arghezi pierduse Premiul Național de Poezie în fața unuia, Moșoianu, așa că-i pricepea bine ciuda: publicată cu trei luni în urmă, *Cuvinte potrivite* era o carte cu poezii de excepție; fiindcă în acest debut târziu, maturitatea autorului amestecase cu migăloasă dibăcie nestematele-n tină, combi-

nând culorile sensurilor în asocieri de cald-rece surprinzătoare: „*Biciul răbdat se-ntoarce în cuvinte / Și izbăvește-ncet pedepsitor / Odrasla vie-a crimei tuturor.*" Versuri puternice. „*Odrasla vie-a crimei tuturor*"! Profetic, nu?

Eclipsând lumina zilei, în cadrul ușii apăru Lovinescu. Încă orbit de soare, corpolentul critic literar își miji ochii, privi în jur, după care porni cu pași grijulii spre masa lui Arghezi. Tânărul Vianu se întinse să tragă un scaun pentru maestru.

Chiar atunci intrară în cafenea trei străini. Brusc, Grigore își aminti de *acei străini,* tot trei, care uitaseră cartea-n local. Aveau ceva în comun cu aceștia și... și cu *ceilalți trei,* veniți... când veniseră? În mai! Și toți comandaseră cafea! Doar CAFEA! Antrenată în reținerea și interpretarea felului de-a fi al clienților, mintea lui Grigore prinse a lucra cu viteză maximă. Îi vedea cum se apropiau de bar... șovăitori; nu grijulii, ca maestrul Lovinescu, ci *șovăitori,* asemenea unor drogați; și *fără să fi aruncat vreo uitătură-n jur,* cum ar fi fost firesc să facă; și da, *toți* acești *străini* aveau aceleași *priviri temătoare,* aceleași *voci nesigure,* cu același *accent necunoscut...*

— Dacă se poate... vă rugăm politicos... trei Cafele...

...și aceleași *pardesie.* Pardesiu pe căldura asta?? Grigore își alese tonul cu grijă:

— Ce fel de cafea doriți?

Păreau derutați. Cel mai înalt răspunse:

— Doar... CA-FEA.

Pronunțase clar și pe silabe. Grigore avu o bănuială. Comentă:

— Excelentă alegere. Luați loc la o masă.

— La care... masă...?

Grigore se trezi că-nghite-n sec. Spuse:

— La oricare masă liberă.

— Vă mulțumim... foarte mult...!

— Cu foarte... multă... plăcere...!, nu se putu abține Grigore.

Cei trei se priviră, apoi cel mai înalt arătă masa de lângă ușă:

— Avem voie... să stăm... acolo?

N-aveau bani?

— Firește!, reveni Grigore la tonul său. Mergeți!, așezați-vă!

Turiști dintr-o țară exotică?

— Vă mulțumim... cu supunere...

Pacienți fugiți din ospiciu? Auzi tu, „cu supunere"! De unde vin *ăștia*?

Urma să se dumirească.

— Domnu' „Capșa"!, dă și pe la noi!

Obișnuit cu acest apelativ ironic, Grigore luă și comanda aceea, o transmise colegului, apoi se ocupă de *străini*: le prepară cafelele cu aplicațiune, așeză pe o tavă ceștile aburinde, alăturând lingurițe, cubulețe de zahăr și ceva cofeturi turcești, străbătu cu agilitate,

printre clienți și mese, drumul până la ei... și îi servi. Se repeziră asupra ceștilor, sorbiră. Fețele li se luminară ca zorile. Mulțumit, Grigore își cătă de treabă alături: ciulindu-și auzul, puse cu precauțiune tava pe o masă vecină; cu aceeași încetineală, începu să încarce tava cu scrumierele pline... cu ceștile golite...

— Dacă ne prind, am pus-o.

— Ochii pe ușă! O dată pe an, merită!

Cum adică „o dată pe an"?!

— Dar dacă rămânem *aici*?

— Mai avem șaisprezece minute până să ne depisteze și tu crezi că putem rămâne *aici*?! Hai! Bem repede și ne *întoarcem* în coșmarul nostru!

Coșmar? Ce coșmar? Grigore se aplecă să apuce tava...

— Îl știi pe DM-235-09-C?

...și rămase așa: „deem-235-09-c"??

— L-au *casat* ieri.

...castrat?!

— Dar ce, a omorât pe careva?

— Nu. Doar i-a zis Doctorului Ministru Major...

„Doctor ministru major"??

— ...că el nu mai pune botu' la mârșăvia asta.

— Curată sinucidere!

Sinucidere??

— Omul n-a mai putut răbda, înțelegi?

— Și? Din ce-o să trăiască?

— Din gunoaie, din furturi...

— Dacă nu s-o îmbolnăvi. Că fără drept la tratament....

— Poate se va lipi de vreun grup de suveraniști.

„Suveraniști"?

— Sau ar putea să-și vândă un rinichi.

Pardon?? Cum să-ți vinzi un rinichi?!

— Asta dacă nu-l prind recuperatorii, să i-l ia gratis...

Să i-l ia gratis?? Înfiorat, Grigore se apleacă să-și lege, chipurile, un șiret.

— Crezi că ne-aude?

— În vacarmul ăsta?

Peste toate vocile din local se înălță glasul lui Crevedia:

— Heeei!! Dacă vreți s-o învățați cu toții, v-o mai zic o dată!

Se făcu liniște.

— Booon... Ascultați aici:

La Capșa, unde vin toți seniorii,
Local cu două mari despărțituri:
Într-una se mănâncă prăjituri
Într-una se mănâncă scriitorii!

Aplauze și haz, replici amestecate...

— Ăștia chiar sunt fericiți!

— Da, sunt. Nu știu ce-i așteaptă.

O voce de gheață:

— Nici voi.

Grigore întoarse capul: un omuleț îmbrăcat într-o uniformă verde-verde – chipiu cu urechi, veston cu fireturi, pantaloni bufanți și cizme de lac – îi țintea discret pe *străini* cu un soi de aparat fotografic. Livizi, cei trei se ridicară încet de pe scaune.

— Aveți ceva de zis în apărarea voastră?, îi chestionă omulețul. Sunt Doctor Ministru Major 111-10-A, Controlor în Convenția Medicală Generală!

„C.M.G.", își aminti Grigore. *„Mereu vigilentă, cu un regulament medieval și cu mii de controlori teribil de preocupați să descopere infracțiuni."* Treizeci și șapte de grade... temperatura corpului uman... dar era doar o nuvelă, nu?

— Credeți că dacă sunteți echipați regulamentar – pardesiu, tricou, maieu, termometru, aspirine, vitamine și așa mai departe – aveți dreptul să veniți *aici* ca să benchetuiți cu CAFEA în plină pandemie de guturai?

Pandemie de...??

— **Cafeaua scade imunitatea!**, tună în șoaptă „doctorul-ministru-major". Știați, nu?

Străinul mai înalt îngăimă:

— Permiteți... să vă rapor...

— N-ai ce să-mi raportezi!, îi tăie vorba omulețul, voi trei sunteți un pericol letal! Cu imunitatea distrusă de Cafea, veți face guturai și, înainte ca boala să vă omoare, o să-i contaminați pe toți cei din jur!

...cu guturai mortal?! Doar nu-i gripa spaniolă de acum nouă ani! Ce mama lui Babeș...

— Adică îi veți ucide!, șuieră omulețul.

Delir?, se încruntă Grigore, întinzând mai bine fața de masă.

— Vă rugăm... cu maximă supunere... Domnule Doctor Ministru... să ne permiteți să scoatem... documentele medicale...

— Nu vă atingeți buzunarele!!, țipă în surdină omulețul, și aparatul scoase un mic țiuit. Simplul fapt că ați *călătorit* vă atrage pedeapsa maximă!! Am să vă *transport* imediat *înapoi*, unde veți fi *casați*!!

Aha, „casați"!, pricepu Grigore.

— ...fără judecată!!

Casați??

— Dar, Domnule Doctor Ministru... am venit în *sezonul de relaxare*... când se permite...

— **...să beți CA-FEA??** „Se permite", ha?? Afectând populația de *aici*, ne puneți prezentul în pericol, nouă și celorlalți oameni ai muncii, și spuneți că „se permite"??

„Prezentul în pericol"?? Ce „pericol"? Grigore auzea rumoarea cafenelei ca prin vată, cu excepția acestui dialog bizar între personaje demne de cel mai sofisticat balamuc.

— Știți... noi... am *călătorit* azi... prim-prima oară...!, se bâlbâi *străinul* cel înalt.

— Ai uitat formula regulamentară de adresare, tovarășe!, se răsti mititelul.

Bolșevici? Ori doar țicniți de la Mărcuța?

— ...*Domnule Doctor Ministru,* se corectă lunganul. Vă rog să-mi iertați... exprimarea necorespunzătoare... Vă implor... cu toată umilința...

— Unde e *cartea*?

Grigore înlemni.

— Cu toată... politețea... permiteți-mi, Domnule Doctor Ministru... să vă întreb: care carte?

Cartea aceea uitată...

— *CARTEA INTERZISĂ,* derbedeilor!

...era o carte interzisă??

— *FANTASCIENZA*! Ultimul exemplar!

Ultimul exemplar?? Grigore încercă să rămână logic: *„37°"*, o nuvelă într-un volum răvășit de atâtea lecturi... oare ăsta să fie *Fantascienza*? Cu povestiri scrise de autori italieni, tradus într-o română cumva nefamiliară, cu unele cuvinte necunoscute... De unde naiba veniseră *străinii*?! În mintea lui Grigore apăru o linie ce pleca de la româna din vremea cronicarilor, trecea prin româna vorbită în prezent... și se tot ducea și se pierdea... unde? Nu, nu se pierdea, ci ajungea la *acea* română în care era scrisă *cartea*: cu o ortografie... hm... cu cratimă în loc de apostrof... cu fraze cam... hm? Și cu tendință de prescurtare a cuvintelor, dintre care unele păreau să desemneze... ceea ce nu exista *încă*? Așa, ca în *„L'Eternel Adam"*

din antologia *Hier et demain*? Grigore încercă să-și amintească un anume termen din nuvela lui Aldani, care... Care naiba era termenul?

„Esculapocrație, spuse Crescenzo. Es-cu-la-po-cra-ți-e!"

Clinchetul ceștilor pe farfuriuțe... Grigore lăsă tava pe masă: cartea *aceea* nu fusese tipărită nici în vremea lui Neculce, nici în vremea lui Șincai, nici în prezent. Se rarefiase aerul? Câțiva pași i-ar face bine. Dar nici picioarele nu-i erau prea sigure.

Se întoarse la bar, luă cartea și... să o ascundă? Să o dea și altora s-o citească?

Realiză că ajunsese în vestiar doar când văzu, atârnat în cuier, pardesiul colegului de tură: era identic cu *pardesiele* purtate de *străini*. Ca într-un vis, întinse mâna să-l pipăie. Da, era un material necunoscut – complet *necunoscut*. Sudoarea îi țâșni prin toți porii: *„Odrasla vie-a crimei tuturor."* Profetic, nu? Și, asemenea personajului lui Aldani, Grigore izbucni într-un râs nestăvilit. *„Şi râdea, râdea cu dinții strânşi."*

Fu internat în aceeași zi.

Ovidiu Petcu: *Ți se citesc diverse cărți de la trei ani. Te îndrăgostești de SF de la patru ani, iar la doisprezece ani ești sfătuit de profesori să devii scriitor. Și atunci știi că vei scrie numai SF. Și începi să citești altfel – atent, analitic. Și scrii SF de la douăzeci și șapte de ani, când te calífici printr-un curs postliceal ca electromecanic pentru aparatură de măsură și control. Și scrii, și scrii,*

și iei premii literare, și suplinești o catedră de cultură fizică medicală, și scrii, și bați nituri în podul de la Cernavodă, și scrii, și faci Tabăra SF de la Amara, și scrii, și publici...

Și te califici ca medic generalist, apoi ca medic psihiatru, și scrii, și publici, și scrii... și ți se refuză intrarea în Uniunea Scriitorilor („lipsă valoare literară" – sic!), dar tu scrii, tot scrii, și publici, și scrii... pentru că mereu ai ceva de spus. Și nu poți fi oprit.

FANZIN

BEDEFIC

Viorel Pîrligras

Yes, ness!

Viorel Pîrligras

Yes, ness !

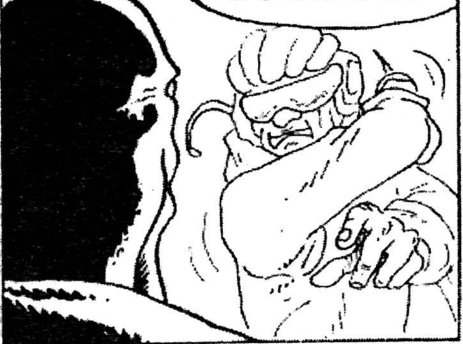
To Norman Spinrad
with many references

Îl chema Normand şi era un “Damn’ Yankee” în Lumea Confederaţiei, în măsura în care Felonia era, pentru restul planetelor afiliate, acea Lume Nouă pe care o reprezentase America pentru Europa. Avea o meserie “nobilă” pentru că ce altceva putea să însemne noţiunea de “scriitor” decît un fel de a lua bani pe vorbe şi nu pe muncă fizică? Bineînţeles că dădeau o mulţime de mofturi din el, ca din orice artist care se respectă pe sine, iar cînd îi mergeau afacerile, ca acuma, infatuarea lui nu mai cunoştea limite.

Cafmania fusese pînă atunci o lume pe care o ignorase cu totul. Asta ca să nu se afirme că nici nu ştia de existenţa ei. Ceea ce era un adevăr. Iar faptul că scrierile lui prinseseră aici, ca niciunde, de cînd se ştia, constituise o imensă surpriză pentru el. Asta pentru că opera lui nu interesa în general pe omul de rînd, ci pe culegătorii de idei ai show-urilor video care preluau ce doreau din cărţile lui şi construiau filme, telejocuri gen “Ghiciţi-le destinul” sau adaptări exotice pentru planete exotice. Şi deodată această Cafmanie necunoscută îi achiziţiona întreaga operă pentru a fi răspîndită în milioane de copii pe întreaga suprafaţă a planetei.

Normand radia de fericire în timp ce grontavarul de distanţă îl ducea către planeta care-l adula. Şi îşi freca mîinile pentru că avea să scoată un preţ bun, foarte bun - era decis să supraliciteze pînă-n pînzele albe!

Domnule Normand!

DOMNULE NORMAND!

Da?

Iertați-mă, acest film m-a captivat cu totul, chiar dacă romanul meu a stat la baza scenariului...

Editorul dumneavoastră m-a rugat să vă înmînez acest dar înainte de asolizarea pe Cafmania.
Mulțumesc!

Normand întoarse obiectul pe toate părțile. Nu-i vedea nici o utilitate, așadar nu putea să prezinte decît un interes estetic, deși se îndoia că ar fi vorba de o simplă sculptură. Era un lucru, își dădea seama, greu de exprimat în cuvinte și totuși, privindu-l, acesta căpăta în mintea lui un sens filozofic, fapt care-l mulțumi, deslușind astfel intenția profundă a dăruitorului. Obiectul era un continuum a cărui suprafață exterioară se insinua înăuntru, simbolizînd astfel venirea lui în interiorul noii lumi. Cele două lumi figurau stilizate la singurul capăt al darului - două suprafețe complet distincte coloristic, dar perfect îmbinate totuși.

Oliver, editorul cu care semnase un contract de principiu, îl aștepta la asolizare. Un umanoid standard, fapt ce îl făcu să considere cafmanienii o descendență directă a terrienilor. Zîmbitor și politicos, avea un cu totul alt aer - un aer de ritual ancestral - decît al agenților cu care negociase în lumile obișnuite.

- Sper ca domnul Normand să-mi permită, spuse el de cum îl văzu, să-i adresez cele mai sincere urări de bun venit în modesta noastră arie!

Normand se simți puțin confuz că i se adresa la persoana a treia, ca și cum ilustra lui ființă ar fi fost inexistentă în acel loc, dar depăși cu mult succes momentul, adaptîndu-se imediat dialogului conformist.

- Sper din tot sufletul ca domnul Oliver să înțeleagă că darul său a răscolit adînc structurile emoționale ale ființei mele. Vreau să-l asigur că urările sale au ajuns în cele mai profunde și curate adîncimi sufletești ale mele.

Editorul păru vizibil impresionat și ceva din întreaga sa făptură se destinse, adoptînd un aer familiar, cu mult mai prietenos.

- Dacă nu abuzez de oboseala oaspetelui, fără îndoială că domnul Normand nu îmi va refuza o ceașcă de ness...

De data asta Normand tresări surprins. Nessul, oricine știa în Lumile Confederației, era un stimulent chimic otrăvitor. Un surogat blestemat ce dispăruse practic din circulație. Se cutremură tot de oroare și își formulă cu greu refuzul:

- Aş prefera un duş fierbinte şi o gură de whisky, dacă se poate...

Ajuns în acest punct, se întîmplă un fapt ciudat. Fie că ceva se rupse într-un mod inexplicabil, fie că dorința lui se constitui într-un ordin formal, totul se derulă cu o repeziciune uluitoare, aşa încît cu greu îşi putu reaminti traseul pînă la hotel cu un vehicul arhaic dar rapid, îndemnul la odihnă şi amabilitățile de rigoare.

În răstimpul de relaxare încercă să se acordeze noii lumi prin obiectul primit în dar.

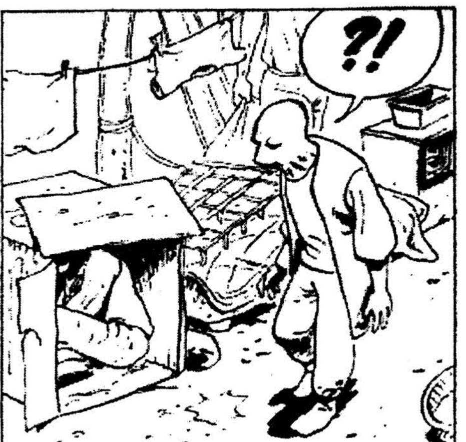

A doua zi își făcu un duș și coborî să ia micul dejun. Recepționerul, pe care nu-l remarcase cu o zi înainte, o figură ștearsă și insipidă, îi indică salonul unde se servea masa. Un chelner mai mult decît stupid - după opinia lui Normand - îl indignă la culme propunîndu-i în stilul acela indirect să-i frece un ness. Îl refuză categoric și părăsi salonul cu orice poftă de mîncare tăiată.

Și pentru că, pînă la întîlnirea cu editorul mai era o bună bucată de timp, se decise să hoinărească prin oraș, să se familiarizeze cu atmosfera.

Poate că domnul ar avea plăcerea să bea un ness...

Oliver, editorul, îl primi ceremonios, afişîndu-şi cel mai frumos costum al său, un *trois pieces* de prost gust, cu o cromatică derutantă. Normand nu era în apele lui şi izbucni violent cînd gazda îl invită, la rîndu-i, la un ness cald:

- Am să fiu sincer: cele mai groaznice lucruri de pe planeta dumitale sînt mizeria preponderentă şi faptul că toată lumea bea ness! E o nebunie, cu atît mai periculoasă cu cît toți te îmbie s-o faci şi tu! E inadmisibil!

Interlocutorul surîse stînjenit:

- Aş dori ca domnul Normand să facă efortul, dacă nu de a accepta, măcar de a înțelege lumea noastră, recesiunea economică existentă - o situație care nu ne face nici nouă plăcere - şi tradițiile etnice...

- Da, da, mîrîi scriitorul, domnul Normand va face efortul...

- ...Fără de care, continuă editorul, sejurul pe această planetă i se va părea indigest!

Normand izbucni în rîs:

- "Indigest"! O, Doamne, auzi: "indigest"! Nici nu se putea un adjectiv mai nimerit pentru oribila băutură!

Valul de furie îi mai trecuse, dar întrevederea era ratată şi Normand mulțumi în gînd diplomației editorului de a schimba programul. În locul aşteptatelor discuții pe marginea contractului, Oliver propuse o vizită în sanctuarele lecturii, subiect interesant pentru scriitor, acela de a-şi cunoaşte mai îndeaproape viitorii cititori.

Biblioteca era o clădire impozantă, diferită de tot ceea ce Normand văzuse pînă atunci. Arhitectura barocă şi imensele săli de lectură dădeau un aer mistic acelei lumi cvasiprimitive, de aceea fenomenul fu cu atît mai impresionant cu cît sute, dacă nu mii, de cititori se zăreau acolo, abandonați lecturii şi visării.

- Aceştia sînt viitorii mei cititori? şopti el speriat.

- Sînt actualii cititori, surîse Oliver. Ediția-test a fost devorată de ei şi de celelalte milioane răspîndite pe suprafața planetei. Să ne aşezăm puțin, adăugă îngrijorat de starea de perplexitate a musafirului.

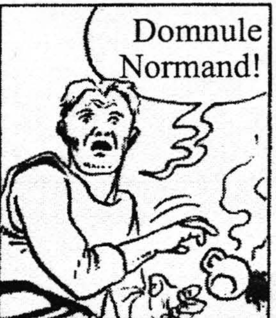

Domnul Normand nu se simte bine?

Domnule Normand!

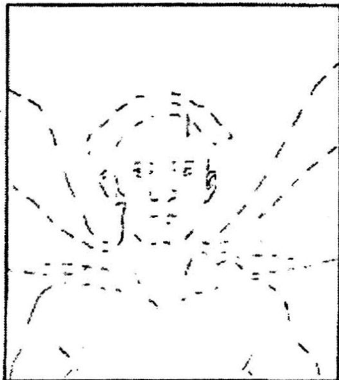
- Domnule Normand!

Vocea venea din toate părțile, iar scriitorul avu sentimentul confuz că de fapt destinatarul nici măcar nu era acolo. Adică el.

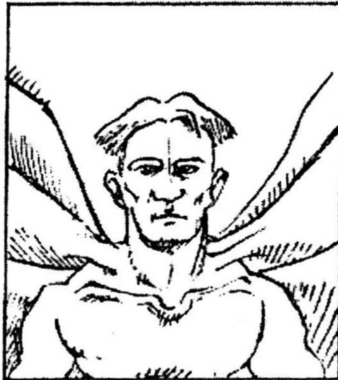
- Domnule Normand! Mă auzi acum?

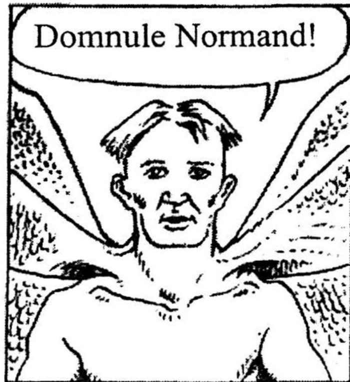
Nu simțea nimic altceva decît o stare de confort şi beatitudine. O senzație de călduț îi suplinea controlul membrelor şi a corpului, dispărute nu se ştie unde.

Apoi ceva se materializă...

- Domnule Oliver?

- Ştii, exclamă interlocutorul zîmbind strîmb, e ciudat că trebuie să discutăm condiţiile contractului astfel, dar fără îndoială că o dată şi o dată am fi ajuns şi aici.

Aici era un spaţiu gol, de jur împrejur, şi lui Normand i se păru curios că percepea întregul loc, apoi îşi explică şi de ce. Prezenţa lui acolo nu era fizică.

- Te vei fi întrebat, continuă editorul, de ce o lume ca a noastră apreciază atît de mult cărţile dumitale.

- Şi mi-am răspuns, interveni Normand remarcînd în treacăt un *altceva* în comportamentul editorului. Mi-am răspuns ce **nu** pot însemna ele pentru o lume primitivă scăldîndu-se în mizerie şi îndopîndu-se cu surogate. Nu, domnule Oliver, cărţile mele nu pot însemna vise pentru aceşti cititori. Cărţile mele descriu partea întunecată a lunii, sînt oglinzi dureroase, menite să corecteze imaginea strîmbă a oamenilor.

Aripile editorului se mişcară vioi.

- Din această cauză nu interesează pe nimeni în lumea dumitale!

Un sentiment de revoltă neputincioasă puse stăpînire pe sufletul lui Normand. Căzuse în propria-i capcană.

- Şi atunci? Ce pot oferi ele acestei lumi? întrebă sceptic.

- Totul, răspunse editorul desfăcîndu-şi cele şase aripi. Dumneata ne oferi toată lumea dumitale în aceste cărţi. Aşa cum este ea de fapt. Esenţa viciilor, a slăbiciunilor oamenilor, este acum la îndemîna noastră. Vom şti punctele slabe prin puterea şi talentul dumitale de a le discerne...

Acum Normand descoperi semnificaţia acelui *altceva* perceput mai devreme în comportamentul editorului. Comunicarea era de această dată directă, elimina stînjenitoarea persoană a treia în formulări.

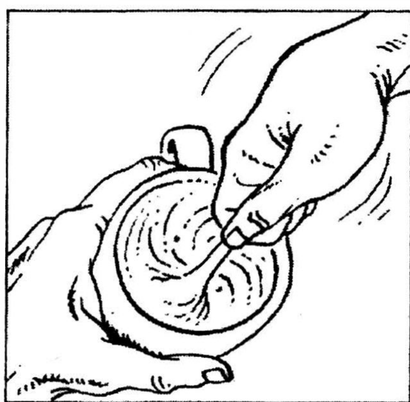
Şi cum ar fi putut fi altfel cînd adevărata persoană era cea de-acum, de-aici, nu acel înveliş grotesc, sordid, din spatele căruia vocea se adresa altei carcase...

- Ai înțeles aşadar, îi continuă gîndul editorul, ce înseamnă nessul pentru noi, de ce ne agățăm cu disperare de băutura ce reprezintă în concepția voastră esența simulacrului... Este cea care ne păstrează în lumea voastră. Este cea care dă culoare lumii voastre...

De niciunde apăruse în mîinile editorului o ceaşcă cu un lichid aburind pe care Normand nu avu dificultăți în a-l identifica. Oliver surîse îndreptîndu-se spre el.

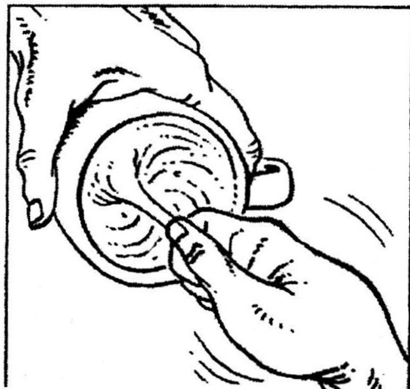
- Bea, domnule Normand, va trebui să semnăm contractul... Bea...

Ceaşca îi umplu întregul cîmp vizual, iar lichidul i se insinuă, fierbinte şi aromat, în toată ființa...

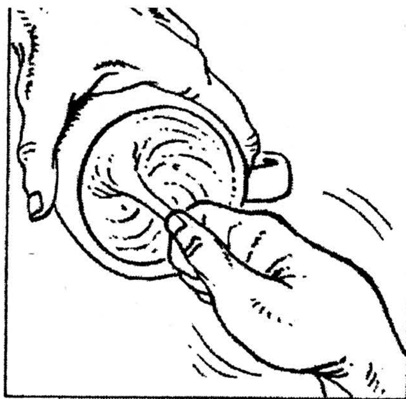
Se trezi de dimineață cu un sentiment vag de oboseală, ca în ultimile zile ale unui concediu de refacere. După obişnuitul duş şi micul dejun, se prezentă în biroul editorului. De data aceasta Oliver purta o caraghioasă haină largă, în contrast cu pantalonul-colant ridicol de strîmt.

- Domnul Normand nu va refuza, fără îndoială, un ness frecat, spuse el cu tradiționalele forme de exprimare pe care scriitorul le cunoştea de-acum prea bine.

Acceptă tacit şi studie, în timp ce editorul îşi ducea la capăt intenția, contractul. Condițiile erau uluitor de avantajoase, suma i se păru uriaşă, iar tirajele înspăimîntătoare. O bună parte din drepturi aveau să-i fie vărsate imediat într-un cont al Lumii Confederației, aşa că nu mai stătu pe gînduri.

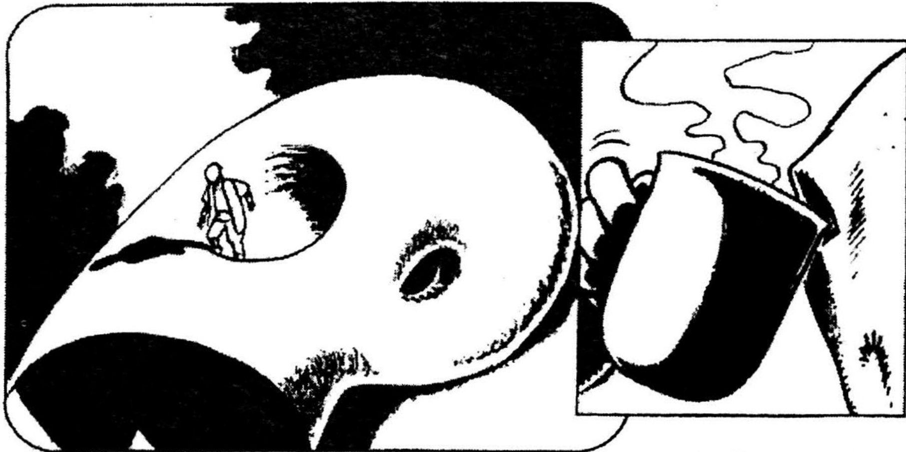

- Îl felicit sincer pe scriitor, concluzionă editorul, în timp ce-şi continua acțiunea. Va vedea că nu va regreta. Deja numele domnului Normand e pe buzele tuturor locuitorilor Cafmaniei. Impactul cultural pe care-l va crea acest artist îi va păstra chiar un loc în istorie. De altfel sînt convins că, foarte curînd, domnul Normand îşi va cumpăra proprietăți pe planetă, şi poate că va veni chiar să locuiască aici. Iar în momentul cînd Cafmania va cunoaşte inevitabila expansiune stelară, deschizătorul de porți care este domnul Normand va fi ferit de necazuri...

Rog pe domnul Normand să primească acest...

- Vă puteți desface centurile de siguranță, turui androgin computerul cabinei, am ieşit din atmosfera Cafmaniei...

Darul primit îi absorbise toată atenția lui Normand. Judeca acum în alt fel semnificația obiectului, era chiar convins că simboliza o expansiune din interior în afară, că armata aceea înaripată va ieşi din străfundurile lumii lor secrete, dînd buzna, cu ajutorul neîndoios al lui, spre mecanismul interior al Lumii Confederației şi va face dreptate, pînă la capăt. Pînă la capătul obiectului, singurul capăt al obiectului, acolo unde cele două suprafețe identice, dar diferit colorate, se vor încleşta pentru eternitate. Pentru eternitate...

Era bine ce făcuse? Ar fi putut, impunîndu-şi opțiunea, să devieze sau să stopeze fenomenul? Probabil că nu, ba chiar, gîndindu-se bine, receptorii surzi şi reci față de opera sa nici n-ar fi meritat sacrificiul lui... Pe cînd Cafmania era visul oricărui scriitor, era buretele ce absorbea toate cărțile lui, iar el era într-un fel Dumnezeul acelei planete, era, aşa cum spusese Oliver, stăpînul şi deschizătorul Porții...

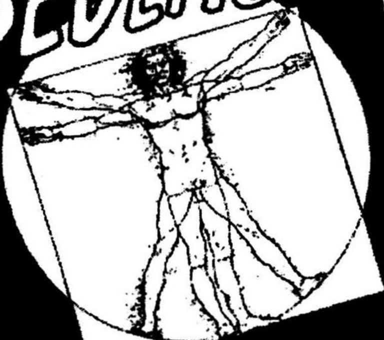
Şi nu e mai puţin adevărat că informaţia este o putere colosală, că, tratînd una sau alta din teme, ar putea manipula în viitor toată această lume!... În direcţia dorită de el. Iar dacă treaba nu va merge bine... Chicoti.

"Şi s-au strîns în locul care în evreieşte se numeşte Armaghedon"(*), gîndi, apoi comandă cu voce tare:

- Încă o ceaşcă de ness, vă rog...

(*) Apocalipsa 16.16.

BeDeficul - ineditul melanj al literaturii cu artele vizuale, s-a născut în mai 1995 în revista ALTCEVA, sub semnătura lui Viorel Pîrligras. BeDeficul **Despre o figură cu trăsături întunecate** a cunoscut de atunci mai multe reeditări (în 1996, în revista Jurnalul SF şi suplimentul F&SF NORD EST MAGAZIN).

În statutul-program al noului gen, Viorel Pîrligras îşi exprima încrederea că BeDeficul va cunoaşte o acceptare din partea artiştilor, putînd fi abordat atît individual cît şi în tandem.

Revista **Omega** inaugurase în al său nr.2/1997 o rubrică intitulată chiar aşa: *BeDefic*. Între timp, fostul colegiul de redacţie a considerat oportun ca această rubrică să devină o mică revistă în sine, şi iată că ţineţi în mînă primul exemplar **Fanzin BeDefic.** Sperăm ca lectura lui să vă producă o reală satisfacţie şi să vă stîrnească interesul pentru această nouă ramură artistică.

Km. 1

Dan Popescu „Pișcu"

"Rain and tears, are the same / But in the sun /
You've got to play the game"
Evangelos Papathanassiou,
Aphrodite's Child, 1987

Cătălina privea ceasul cu sigla firmei, amplasat pe peretele opus, deasupra rafturilor cu piese auto mărunte. Era mare și se vedea bine. „Km. 1". În liniștea nopții ticăitul lui se strecura printre rafturi, se reflecta de vitrina cu jucării și ocolind cumva gondola cu sucuri și cronțănele, ajungea la ea cu miros de scorțișoară, uneori pufos, alteori enervant. Mai erau vreo două ore până când aveau să apară primii clienți, de obicei TIR-iști, unii morocănoși, alții cu glumele la ei, pregătindu-se de drum lung. Rareori câte un orășean în drum spre metropolă. Bonuri de motorină, cafele, gustări, sucuri, apă, rareori câte un CD – ochii se îndreptară spre rafturi, erau ok, Gabi le aranjase de cu seară. Numai raftul cu ziare și reviste era cam gol, dar

avea să fie umplut și el după ce venea șefu' cu presa zilei.

Soră-sa Mihaela era în spate, dormea. Luase examenul, era foarte obosită și o rugase să-i țină locul în orele liniștite de după lăsarea întunericului. Nu era prima oară când o ajuta pe Miha, învățase repede regulile locului.

Sigla firmei, „Km. 1", zâmbea printre acele ceasului – ideea șefului, normal, era firma lui. Știa de examenul Mihaelei și o și întrebase dacă ar vrea să lucreze în locul ei după ce Miha avea să plece. „Orice drum începe cu primul kilometru – obișnuia el să zică – oriunde ai vrea să mergi". Și localul era situat la intersecția de la ieșirea de nord a orașului.

— *A greek coffee please!*

Privi cu surprindere motociclistul de la masa mare din dreapta și se încruntă ușor, nu-l observase intrând, în pofida costumului alb strălucitor plin de tot felul de chestii metalice și etichete.

Aseară fuseseră acolo ăia cu clepsidra. Oameni serioși, veneau cam o dată pe săptămână și vorbeau de ale lor, mai ales de cărți și de ozeneuri. De câteva ori își făcuse și ea de lucru pe lângă ei, să audă ce zic. Cărți, povești misterioase, ozeneuri. Fiecare cu laptop-ul lui și deseori și cu cărți. Avea și ea ceva-ceva acasă, le citise pe toate și nu reușise să dea curs gândului de a-și cumpăra altele. Tipii stăteau cam două ore la masa mare

din dreapta, consumau ponderat cafea, suc, croasante, rareori bere fără alcool, nu făceau gălăgie și era fain să îi știe acolo. Unul dintre ei aducea o clepsidră cât o doză de bere și avea grijă să o întoarcă la fiecare jumătate de oră, când nisipul se scurgea complet. Fix jumătate de oră. Era o clepsidră de precizie, o verificase de câteva ori cu ajutorul ceasului de pe perete.

Dădu să răspundă motociclistului că au doar cafea la espressorul cu autoservire, dar ceva din ochii lui albaștri o făcu să renunțe și să se îndrepte spre dulapul unde Miha ținea ibricul de aramă și reșoul.

— *Just a moment, please.*

Prinsese și ea câte ceva în puținele ore de engleză la care reușise să participe, cu toate că profu' era și tânăr și simpatic.

Știa de acasă cum se face cafeaua turcească – ups, tipul voia grecească. Puse reșoul pe o măsuță, apă în ibric, ibricul pe reșou și dădu o căutare pe Google. Răsuflă ușurată, turcească sau grecească, trebuia să pună cafeaua la fiert odată cu zahărul, la foc mic, ca acasă – cam greu pe reșou, dar posibil – și să aibă grijă să nu scape caimacul.

— *Just a moment, please,* repetă ea cu curaj, conștientă că accentul ei era departe de ce ar fi trebuit.

Motociclistul își dăduse cumva casca pe spate și tot spunea ceva în engleză, niște versuri parcă, sunau ritmat, ca un cântec – ciudați mai sunt unii – ceva de

ploaie și lacrimi și copiii Afroditei. Cătălina nu reușea să priceapă mai mult și în timp ce turna cafeaua cu grijă într-o cană la îndemână, se gândi că o să-l roage pe șef să se uite pe caseta camerei de supraveghere, să-i traducă.

Cu cana de cafea într-o mână şi şervețelul în cealaltă, se îndreptă spre masa mare din dreapta şi puse cana de cafea în fața tipului cu ochi albaştri, brunet şi cam nebărbierit.

Reveni la locul ei și cu urechea ciulită la motociclist, își îndreptă privirile spre televizorul de un metru de pe peretele opus ceasului cu siglă.

Nu prea era atentă la televizor. Știri, reclame, ceva muzică și apoi de la capăt. Imagine și zgomot de fond, numai că acum, pe ecran era ceva preluat de la CNN, scria pe burtieră, poza unui cosmonaut, brunet și cu ochii albaștri – ups, ia uite, motociclistul! – și o voce feminină explica de zor în engleză, iar din studio cineva se căznea să traducă. „Aristos Asimi, pilotul grec al navetei, a fost preluat de echipa medicală. Situația pilotului este critică, dar medicii sunt optimişti." De pe ecran o priveau doi ochi blânzi, albaștri, de pe o față cam nebărbierită, iar în urechi îi răsunau cuvintele unui cântec cu ploaie și lacrimi.

Trebuie să învăț engleza, nu se mai poate, își spuse ea și mai apucă să vadă cum motociclistul dispare ca un fum. Dar nu mai avu răgaz să se mire, pentru că

din dreapta, consumau ponderat cafea, suc, croasante, rareori bere fără alcool, nu făceau gălăgie și era fain să îi știe acolo. Unul dintre ei aducea o clepsidră cât o doză de bere și avea grijă să o întoarcă la fiecare jumătate de oră, când nisipul se scurgea complet. Fix jumătate de oră. Era o clepsidră de precizie, o verificase de câteva ori cu ajutorul ceasului de pe perete.

Dădu să răspundă motociclistului că au doar cafea la espressorul cu autoservire, dar ceva din ochii lui albaștri o făcu să renunțe și să se îndrepte spre dulapul unde Miha ținea ibricul de aramă și reșoul.

— *Just a moment, please.*

Prinsese și ea câte ceva în puținele ore de engleză la care reușise să participe, cu toate că profu' era și tânăr și simpatic.

Știa de acasă cum se face cafeaua turcească – ups, tipul voia grecească. Puse reșoul pe o măsuță, apă în ibric, ibricul pe reșou și dădu o căutare pe Google. Răsuflă ușurată, turcească sau grecească, trebuia să pună cafeaua la fiert odată cu zahărul, la foc mic, ca acasă – cam greu pe reșou, dar posibil – și să aibă grijă să nu scape caimacul.

— *Just a moment, please,* repetă ea cu curaj, conștientă că accentul ei era departe de ce ar fi trebuit.

Motociclistul își dăduse cumva casca pe spate și tot spunea ceva în engleză, niște versuri parcă, sunau ritmat, ca un cântec – ciudați mai sunt unii – ceva de

ploaie și lacrimi și copiii Afroditei. Cătălina nu reușea să priceapă mai mult și în timp ce turna cafeaua cu grijă într-o cană la îndemână, se gândi că o să-l roage pe șef să se uite pe caseta camerei de supraveghere, să-i traducă.

Cu cana de cafea într-o mână și șervețelul în cealaltă, se îndreptă spre masa mare din dreapta și puse cana de cafea în fața tipului cu ochi albaștri, brunet și cam nebărbierit.

Reveni la locul ei și cu urechea ciulită la motociclist, își îndreptă privirile spre televizorul de un metru de pe peretele opus ceasului cu siglă.

Nu prea era atentă la televizor. Știri, reclame, ceva muzică și apoi de la capăt. Imagine și zgomot de fond, numai că acum, pe ecran era ceva preluat de la CNN, scria pe burtieră, poza unui cosmonaut, brunet și cu ochii albaștri – ups, ia uite, motociclistul! – și o voce feminină explica de zor în engleză, iar din studio cineva se căznea să traducă. „Aristos Asimi, pilotul grec al navetei, a fost preluat de echipa medicală. Situația pilotului este critică, dar medicii sunt optimiști." De pe ecran o priveau doi ochi blânzi, albaștri, de pe o față cam nebărbierită, iar în urechi îi răsunau cuvintele unui cântec cu ploaie și lacrimi.

Trebuie să învăț engleza, nu se mai poate, își spuse ea și mai apucă să vadă cum motociclistul dispare ca un fum. Dar nu mai avu răgaz să se mire, pentru că

tocmai intraseră doi TIR-iști cam morocănoși, care cerură cafea și tutun...

Dan Popescu: *Sunt inginer hidroenergetician, tânăr pensionar. Citesc de când mă știu proză scurtă cu final surprinzător (fantastică, mainstream, polițistă, SF etc.) și consider că proza scurtă ajunge mai ușor și mai repede la spiritul cititorului, mai ales în vremurile astea repezite. Sunt fan SF activ din 1982, am organizat un cenaclu, am învățat jurnalistică, am învățat să traduc și am debutat în „Antologia CSF 2020" a editurii Pavcon. Pentru viața viitoare îmi propun să transmit reportaje de pe Ganymede.*

Kahven

Gabriel Leonard Sîrbu

Acestă povestire s-a născut din iubirea pentru istoria noastră. Istorie care nu este făcută doar de marii conducători, ci și de oamenii obișnuiți ce au poposit pe aceste melaguri și care au modelat realitatea în care trăim.

În copilărie, Mihai iubea ploaia. Cu stropii ei mari ce loveau zidurile și acoperișurile caselor din Bucureşti, cu bălțile prin care se bălăcea împreună cu prietenii de aceeași vârstă cu el. Neîndoielnic, iubea ploaia. Totul se schimbase odată cu bătălia de la Dunăre, din urmă cu nouă ani, în 1659, purtată de Mihnea al III-lea cu turcii. Acum, ploaia nu făcea decât să îi aducă junghiuri dureroase în umărul drept, unde fusese vătămat. Zăcuse două săptămâni inconștient în casa unor țărani care, prin nu se știe ce minune, nu fusese prădată de tătari. Aceștia veniseră de niciunde și în momentul în care apăruseră pe câmpul de bătălie, Mihai știuse că totul s-a sfârșit. Acum, sub domnia lui Radu Leon, „negustorul de scoici", cum i se mai spunea, după

fosta sa îndeletnicire, turcii nu mai erau văzuți cu dușmănie, ci trăiau, făceau negoț și chiar întemeiau familii printre noi. Ba chiar prezența sa în București avea legătură cu domnul țării, pentru care avea carte de la doamna Elena Cantacuzino. Când i-o încredințase, Mihai ştiuse că va scoate din ladă vechea ținută și spada, pentru a se prezenta în fața domnului așa cum fusese în vremurile acelea, cele mai bune clipe ale sale. Odată cu primul tunet puternic, așa cum numai în zilele caniculare puteai auzi, apărură și primele junghiuri în umăr. Cineva încerca parcă din răsputeri să îl facă să nu își uite trecutul. Și totuși, trecutul, pe cât de dureros era, pe atât era de cețos.

Îşi strânse tunica bine pe corp și căută din ochi un loc unde să se adăpostească, odată cu primii stropi de ploaie.

Din fața unei uși deschise, un negustor încerca să mai atragă câțiva clienți înainte ca ploaia să golească străzile. Mihai își ascuți privirea. Vânzătorul turc era îmbrăcat cu un caftan larg și plin de înflorituri măiestrit țesute. Sub acesta se afla o cămaşă albă, curată, iar în picioare o pereche de iminei galbeni ca lămâia. Se vedea treaba că afacerea îi mergea bine. Și totuși, nu era prima oară când vedea acest chip. Își scotoci mintea după o amintire care să îl lămurească, dar din păcate aceasta refuza categoric să îl ajute. Mersul prin soarele arzător al lui secelar în mod sigur nu-l ajuta.

Privirile celor doi se întâlniră și pentru o clipă turcul tăcu, vădit surprins. Apoi, parcă revenindu-și imediat, continuă să strige mai departe. Umbrele unor amintiri se iviră din negura minții și din această încâlceală se ivi un gând clar și limpede. Îl cunoștea pe omul acela.

Se îndreptă de spate și puse mâna pe garda spadei, de care îl lega amintiri și sentimente pe care le putea înțelege doar cineva aflat la mormântul cuiva drag, care s-a stins după o lungă suferință.

— Hei, tu! zise Mihai îndreptând un deget spre turc. Bărbatul se opri din strigat, ca şi cum chemarea îl făcuse să uite tot. Poate că așa și era, deoarece o apăsare mare se așternu peste tot și toate. O linişte așa cum se întâmplă doar înainte de o ploaie serioasă de vară se scurse prin aer și se așeză pe oameni și clădiri, deopotrivă. Undeva, un negustor dojenea pe cineva, într-o greacă stricată. Și vraja se rupse. Şi totul se acoperi de un zumzet cum numai în orașele aglomerate întâlneai.

Totuși, scurtul moment fu de ajuns pentru ca cei doi bărbați, care își încrucișaseră cândva spadele, să realizeze că secunda în care se puteau ignora reciproc se dusese unde se duc toate când moartea nu ştie că exiști. Turcul ezită, apoi dădu să intre, renunțând la posibilii clienți care treceau grăbiți prin inima Bucureştiului. Mihai îi așeză o mână fermă pe umăr și acesta se opri. Se întoarse brusc și se smuci, răstindu-se:

— Lasă-mă, nu te cunosc!

Își apucă cu o mână caftanul și călcă apăsat treptele de la intrare.

— Stai! îi zise Mihai, înțelegând că turcul era speriat. Și de ce n-ar fi fost. Aici, în Țările Române, oamenii nu-i aveau deloc la inimă, fiindcă mulți dintre ei aveau rude ucise în războaiele cu turcii. Acum era pace, dar poveștile părinților și bunicilor erau încă vii în memoria multora. Domnul Radu menținea pacea și nimeni nu mai pusese mâna pe spadă de ani buni, dar durerea trecutului nu se uită niciodată ușor. Să faci negoț în București, străin fiind, nu era lucru simplu. Ca turc, era de-a dreptul îndrăzneț.

Mihai ridică ochii și buchisi pe firma ce stătea spânzurată la intrare. „Cahvenea". Asta vindea turcul, asta era băutura cu care îmbia trecătorii. Mihai auzise de băutura kahven, dar nu gustase niciodată. Prefera vinul, dar își călcă pe inimă și intră, totuși. Cămăruța părea întunecată când dădeai din stradă, dar reuși să descopere câteva măsuțe joase, răsfirate prin odaie.

Nu era nimeni, chiar și turcul intrase parcă în pământ. Se așeză la o masă și așteptă să i se mai obișnuiască ochii. Putea vedea acum că, de fapt, camera era mai mare decât crezuse inițial, fiind formată din două odăi despărțite de o perdea groasă din spatele căreia venea un miros puternic aromat. Încercă să îl recunoască, dar simțurile îl trădară din nou. În ultimul

timp i se întâmpla din ce în ce mai des. Pereții camerei, fățuiți cu mala, păstrau o răcoare plăcută față de căldura umedă de afară, așa că Mihai se destinse. Zgomotul ploii lovind colbul străzii avea ceva liniștitor şi aducea nu doar cu mult așteptata răcoare, dar și cu o vagă promisiune de schimbare. Era plăcut, iar mirosul îmbietor îl făcea să se gândească la ce se pregătea dincolo de perdea. Aceasta se dădu în lături și turcul își făcu apariția. Veni către el și spuse mieros:

— Se aduc o kahven, efendi?

Urmă o clipă de tăcere. Cursul evenimentelor îi adusese aici, doi dușmani dintr-un trecut nu atât de îndepărtat, care nu se puteau urî, dar nici nu se puteau ierta. Trecutul curge ca o apă, iar amintirile sunt frunzele ce plutesc duse la vale. La început, frunzele sunt clare și le poți vedea în detaliu, dar cu cât timpul curge mai mult, cu atât ele se văd mai puțin și se amestecă cu alte frunze, până nu mai poți să știi care e a ta sau care a fost cea dintâi; iar după ce râul coteşte, vine binecuvântata uitare, dar până atunci nu ai cum să le ignori, oricât de mult ai vrea. De aceea, Mihai intrase în Cahvenea, pentru că n-avea de ales decât să intre.

Turcul stătea în fața lui, așteptând un răspuns care întârzia să apară. Mihai nu gustase încă licoarea kahven. Auzise de ea, dar băutura aceasta era pentru boierii cei mari, ori pentru cei de neam, precum doamna Elena Cantacuzino sau pentru domnul țării, Radu, nu

pentru oameni ca el. Se gândi preț de câteva clipe, timp în care turcul așteptă răbdător, înțelegând faptul că aceasta putea fi ultima kahvea pe care avea să o mai aducă cuiva.

— Adu două.

Turcul ridică ochii din podeaua pe care o privise căutând parcă ceva, îl fixă drept în ochi și dispăru după perdea. Când se întoarse, ducea o tavă pe care se aflau două păhăruțe mici și un recipient din metal, aburind. Așeză tava pe masă, turnă lichidul negru în cele două pahare ferecate în argint și ridică unul, ușor, sorbind încet și tacticos.

— Acesta este kahven? întrebă Mihai.

— Da, la noi se bea mult. Este „vinul boabei". Războinicii îl beau înainte de bătălie.

— Tu îl beai înainte de bătălie?

— Da, răspunse turcul și se foi pe scaun, încercând o poziție mai confortabilă.

Petrecea multe seri alături de negustori turci sau greci ce prinseseră gustul băuturii și aceasta avea darul nu numai să dezlege limbile, așa cum făcea orice vin bun, dar ascuțea mintea și nu o dată ajungea să bată palma pentru câte un târg avantajos.

— Ai luptat acolo, așa-i? întrebă Mihai. Ai fost la Dunăre, acum nouă ani.

— Da, efendi. Da, te cunosc. Ne-am încrucișat săbiile și îmi aduc aminte încrâncenarea de pe chipul tău, dar

asta a fost atunci. Acum suntem aici și nu mai sunt ienicer în oastea sultanului, sunt Kara Hamie, negustor de kahven.

Fără să gândească, Mihai duse mâna la rana care încă îl jena. Totul era un mare vârtej de gânduri și negură, de căldură sufocantă și mirosuri puternice. Se ridică brusc în picioare, aproape răsturnând masa și tot ce se afla pe ea. Duse mâna la spadă, pentru a o trage încă o dată, ca să ducă la bun sfârșit o luptă veche parcă de când lumea. O luptă care în sufletul său nu încetase niciodată.

Turcul îl privi calm, acceptând orice ar fi urmat. Timpul are efectul acesta asupra oamenilor, ia ura și o transformă în nepăsare, ia furia și o modelează în uitare, ia dușmanii și îi preschimbă în prieteni. Nimic nu mai avea sens, totul era pe dos și fiecare gând părea ales anume ca să nu aibă niciun sens, și totuși, într-un fel ciudat, totul părea că se așează exact unde ar fi trebuit să fie încă de la început.

Turcul își plecă ochii și căută pentru câteva clipe ceva pe podeaua de pământ bătătorit. Negăsind nimic acolo, continuă să soarbă din lichidul negru și aromat. Mihai oftă, fără să știe ce anume îl potolește și făcu la fel. Gustul lichidului fierbinte îl luă pe neașteptate. Văzând ceva pe chipul său, turcul surâse. Mihai se îndreptă de spate, mai sorbi un pic, plescăi zgomotos și se linse pe buze.

— Îmi place. Are gust bun. Amar, dar bun.

Și se așeză iarăși pe scaun. Continuară amândoi să soarbă din pahărelele pe care turcul tocmai le umpluse iar. De după perdea, un copil trăgea cu ochiul la întreaga întâmplare, ignorând glasul mamei care îl chema. O muscă agitată intră în odaie, dădu câteva ture, speriată, şi fu izgonită în cele din urmă de mirosul licorii întunecate, în ploaia de afară, care se mai domolise între timp.

Gabriel Leonard Sîrbu: *Format în cadrul Cenaclului de arte vizuale și literatură de anticipație „Sfera" Brăila și membru fondator al cenaclului „Art Zone SF", a debutat în 1999, în cadrul suplimentului literar din ziarul Libertatea „Fantasya", cu proza „Săgetătorul".*

Are o intensă activitate ca booktuber pe canalul de youtube „Dor de lectură". A obținut o mențiune la Concursul X Fiction (1999) cu proza „Cândva, numele meu era Alexe". A publicat și în „Sportul Brăilean", „Sfera online" şi revista „CSF – Colecția Science-Fiction".

Un pic de cafea

Sergiu Someșan

Pentru mine „Un pic de cafea" este de fapt Axis Mundi.
Și nu mă refer numai la povestirea mea

Pe planeta pe care locuitorii ei aveau să o numească mai târziu Terra, hoardele de hominizi se fugăreau nepăsătoare la îngrijorarea celor doi observatori de pe orbită. Mâncau, făceau sex, se jucau, apoi, după ce dormeau pe săturate, o luau de la capăt.

— Ceva nu a mers bine, spuse morocănos Observatorul unu. Hai să căutăm prin arhivă, să vedem ce s-a întâmplat.

Observatorul doi n-avea niciun chef de răscolit prin vechile fișiere, dar autoritatea și vechimea Observatorului unu nu lăsa loc de întors, așa că încărcă fișierele arhivei și începură să le studieze.

În urmă cu aproape patruzeci de mii de rotații ale planetei de sub ei în jurul stelei centrale, un alt echipaj implementase ADN-ul corespunzător unei rase de maimuțe antropoide care semănau cel mai bine cu ceea ce voiau ei să obțină.

După o vreme, cei doi observatori fuseseră nevoiți să se dea bătuți. Executaseră totul ca la carte, numai că rezultatul fusese dezamăgitor. Și, conform Legii Intervenției Unice, acum nu mai puteau face nimic. O singură dată se putea face o operațiune genetică pe o specie, după care rezultatul nu mai putea fi ajustat. Nicio intervenție nu mai era permisă.

Pe alte planete vizitate și care erau în aceeași stare se vedeau deja urme de civilizație. Se construiau clădiri și luau naștere imperii. Apăreau mugurii unor viitoare tehnologii, iar arta înflorea. Pe viitoarea Terra hominizii mâncau, făceau sex și se jucau. După care, obosiți, se culcau. Când se trezeau o luau de la capăt! Nimic în plus.

După ce a studiat pe îndelete radiografia unui creier și encefalograma unui băștinaș luate de un observator automat recent întors de pe planetă, Observatorul doi a mormăit supărat:

— Va trebui să facem ceva, altfel vina va cădea asupra noastră.

— De ce să cadă asupra noastră? Noi suntem doar observatori și ne uităm la ce au făcut alții acum patruzeci de mii de ani.

— Păi, da, obiectă Observatorul doi. Dar noi va trebui să ducem veștile rele și știi că pe vremuri mesagerii veștilor rele erau uciși.

Observatorul unu îl privi urât și spuse:

— Nu o să ne ucidă nimeni, așa că du-te și mai fă câte o cafea, poate ne vine vreo idee.

Observatorul doi se ridică abătut din fața monitoarelor, mormăind:

— Da, nu ne vor ucide pe noi, dar în mod sigur ne vor ucide carierele. Plus că Legea Intervenției Unice ne oprește să mai facem ceva.

În timp ce își sorbeau în tăcere cafelele, Observatorului unu îi trecu deodată o idee prin cap. Scurse și ultima picătură de cafea și exclamă:

— Cred că știu cum putem rezolva problema, dar va trebui să mă ajuți. Văd că creierul lor este perfect normal și pregătit pentru evoluție. Encefalogramele sunt de asemenea în regulă, așa că am impresia că au intrat într-o buclă din care nu mai pot ieși. Sau poate nu vor!

— Ce fel de buclă?

— Lene, sex, joacă, somn și hrană la discreție. Ți se pare cunoscută paradigma asta? Cred că le lipsește un simplu impuls, un mic bobârnac pentru a o lua pe calea cea bună. Mă ajuți?

— Cu mare plăcere, dar știi că Legea Intervenției Unice...

Observatorul unu zâmbi și îi luă vorba din gură:

— Nu intervenim cu nimic. Doar coborâm pe planetă și bem o cafea acolo, în mijlocul celui mai nebunatic trib. Verifică, te rog, dacă cresc arbuști de cafea pe planetă și în ce zone.

Nedumerit, Observatorul doi scană planeta după arbuștii de cafea și spre uimirea lui îi găsi într-o mulțime de locuri, mai ales în zonele subtropicale.

După ce îi arătă harta Observatorului unu, acesta o suprapuse peste harta cu aglomerațiile de hominizi, apoi indică cu degetul un punct.

— Aici vom coborî!

Observatorul doi se uită la zona indicată şi i se păru la fel ca oricare alta preferată de cetele de hominizi: un râu limpede și domol curgând în preajmă și arbori fructiferi din belșug; când ajunseră acolo, constatară că peste creșteau arbuști de cafea. Unii erau în floare, dar mulți aveau fructele la maturitate. În preajmă, niciun fel de animale periculoase.

Aterizară la o distanță sigură de cea mai apropiată aglomerație de hominizi, se dezbrăcară în pielea goală, așa cum erau toți hominizii, și puseră naveta în așteptare, ascunzând-o după un ecran holografic.

— N-ar fi trebuit să luăm măcar niște arme cu noi? întrebă îngrijorat Observatorul doi.

Observatorul unu ridică nepăsător din umeri.

— Am studiat sute de înregistrări și n-am remarcat nici măcar o singură scenă de violență. Nu cred că vor începe tocmai cu noi, mai ales că suntem cu un cap mai înalți decât ei. Nu-ți face griji, vom fi bine primiți!

— Da, dar oricât am lucra la camuflaj, tot se vede că, la origine, suntem reptilieni.

— Vor crede că aparținem unui trib mai îndepărtat!

Ca în cele mai multe situații, Observatorul unu avu și de data aceasta dreptate. Stârniră doar o curiozitate moderată când ajunseră. Unul dintre bărbați, care părea a fi masculul alfa al micului trib, se apropie precaut de ei. După ce îi cercetă atent, văzând că nu prezintă niciun pericol, le întinse câteva banane, în semn de bun venit, și-i lăsă în pace.

Văzuți de aproape, hominizii păreau chiar simpatici, iar dacă ar fi știut să își radă părul, ar fi putut trece drept oameni, la fel cum întâlniseră pe alte planete. Nu vorbeau, ci foloseau doar un limbaj gutural, dar femeile care se apropiară de ei dovedeau că au voci mai melodioase, uguind în preajma lor în încercarea de a comunica cu ei.

Aveau construite câteva colibe, însă păreau ridicate în grabă și mai mult ca să fie acolo, căci clima era atât de plăcută, încât nu simțea nimeni nevoia să le folosească.

După ce ceata de hominizi se obișnui cu prezența lor, cei doi se apropiară de râu și, urmați îndeaproape de câteva femei tinere și curioase, începură să scoată argilă de la marginea apei.

Era o argilă albăstruie, foarte potrivită pentru olărit. Femeile, dornice să ajute, sau poate numai din spirit de imitație, începură și ele să scoată și, curând, pe malul râului se formă o grămadă respectabilă.

— Văd că tovarășii noștri cunosc focul, dar îl folosesc cu totul întâmplător, doar când vânează câte ceva. O singură vatră am observat, și aia cu totul primitivă, așa că va trebui să facem noi una mai bună. Dacă vom reuși.

Le ieși ceva acceptabil după două încercări nereușite. Netezirâ cât putură partea superioară a cuptorului, încercând să obțină o plită, și Observatorul unu adună crengi și le îndesă în cuptor. Le dădu foc și exclamă:

— Acum, până se arde și se întărește cuptorul, hai să ne apucăm de olărit!

Spre încântarea femeilor, care se țineau scai după ei, izbutiră să facă niște oale și câteva ulcele din lut albăstrui. Deși se chinuiră mult, în cele din urmă reușiră să încropească și ceva ce semăna cu niște cești. Puseră ceramica la ars și în timpul ăsta, utilizând o creangă dreaptă, de esență tare, Observatorul doi netezi cât mai bine partea superioară a cuptorului.

— Aici, îi explică el partenerului, vom prăji boabele de cafea.

Apoi, sub privirile nedumerite ale femeilor, care încercară să le explice că nu sunt bune de mâncat, culeseră un bol mare cu boabe mature de cafea. Urmăriți atent de femele, răsturnară boabele pe plita improvizată și întețiră focul, dând cu bățul prin ele, din când în când, ca să nu se ardă.

După ce le perpeli bine, trăgând cu nesaț pe nări mirosul de cafea prăjită, Observatorul doi remarcă:

— Toate ca toate, dar n-avem cu ce le măcina. Cred c-ar trebui să iei pe cineva cu tine, să mergeți să căutați două pietre netede, ca să improvizăm o râșniță.

Ajutat de un grup entuziast de fetișcane care păreau să priceapă ce vrea Observatorul unu, găsiră câteva pietre care păreau potrivite scopului lor. Le mai șlefuiră puțin și în cele din urmă izbutiră să macine o cantitate apreciabilă de boabe de cafea. Observatorul unu luă apoi cel mai mare vas pe care îl arseseră, îl umplu cu apă și, după ce aceasta dădu în fiert, adăugă în vas cantitatea potrivită de cafea măcinată.

— Las-o să clocotească puțin mai mult, ca să se pătrundă bine, că e măcinată cam mare! zise îngrijorat Observatorul doi.

Când considerară că licoarea a fiert cât a trebuit, cu gesturi de mari magicieni o turnară în ceștile pregătite din vreme.

Sub ochii uimiți ai celor din trib, începură să soarbă din minunăția parfumată. Câteva femei și un bărbat gustară, curioși, dar scuipară imediat lichidul fierbinte. Observatorii râseră și le transmiseră prin semne că se bucură fiindcă le rămâne lor mai mult.

După câteva zile, una dintre femei observă că dacă pune puțină miere de albine în băutura aceea amară, parcă devine mai bună. Și astfel, una după alta, îndem-

nându-se cu gesturi de încredere, începură să bea și ele, ba chiar și câțiva bărbați.

După ce tot tribul porni să consume în mod regulat noua băutură, la un moment dat apărură alți indivizi, de la triburile din împrejurimi, ca să facă un schimb de mărfuri. Aceștia se strâmbară, la început, dar în cele din urmă băutura neagră și parfumată le plăcu și lor. Nu fu nevoie să ia boabe de cafea cu ei la plecare, căci arbuștii respectivi creșteau și pe teritoriul lor.

— Ei bine, cred că am făcut destul, spuse Observatorul doi după câteva luni. Acum putem pleca liniștiți.

Observatorul doi îl aprobă, înclinând din cap.

— Să mergem, spuse el și plecară spre naveta din ascunziș, revenind la nava de pe orbită.

În timp ce își beau în tihnă cafeaua cu care erau obișnuiți, Observatorul unu spuse:

— Am impresia că Dispecerul te cam simpatizează, așa că te rog, dacă poți, trage niște sfori ca peste zece mii de ani, când se va face vizita de control, să ne repartizeze tot pe noi pe planeta asta. Mor de curiozitate să văd ce rezultate a dat ideea mea trăsnită.

— Și eu sunt la fel de curios, răspunse Observatorul doi, așa că voi face tot ce pot.

Stabiliră cursul spre următoarea planetă pe care trebuia să o controleze, însă mintea le rămăsese tot la Terra și la triburile de hominizi care începuseră să prefere cafeaua dimineața.

Zece mii de ani trec ca zece mii de clipe, mai ales când ai atâtea planete de controlat și atâtea informații de adunat cu privire la ele. Pentru că după ce observatorii plecau, pe cerul planetelor rămâneau câteva dispozitive care înregistrau toate amănuntele posibile. Acestea trebuia să rămână neobservabile, dar pe măsură ce populațiile se civilizau și ridicau ochii spre cer, uneori le vedeau. Cei mai mulți le numiră Obiecte Zburătoare Neidentificate, dar nu izbutiră să le afle scopul, nici măcar după ce începură ei înșiși să construiască aparate de zbor.

Pentru cei doi observatori fusese ușor să aranjeze ca tot ei să viziteze planeta, căci erau o echipă bună și li se mai tolerau unele preferințe.

Imediat cum ieșiră din hiperspațiu și se apropiară la distanța la care puteau capta semnale de la dispozitivele de observație, începură să le stocheze și să le cerceteze, în același timp. Până ajunseră lângă Terra, se lămuriră cum evoluaseră lucrurile.

— Nu știu dacă e de la cafea, dar văd că au evoluat binișor, exclamă Observatorul doi. Au descoperit energia atomică și s-au dumirit foarte repede cum să facă arme cu ajutorul ei.

Continuând să analizeze datele, tot el reluă un pic mai târziu, cu o undă de veselie în glas:

— Și deși nu spun în mod direct despre noi și despre vizita noastră, ceva, ceva tot a rămas prin miturile și legendele lor.

— Nu te cred! exclamă Observatorul unu. Doar am avut toată grija din lume. Arată-mi și mie!

Observatorul doi îi arătă fișierul cu cea mai citită carte de pe Terra.

— Uite aici ce scrie, în Biblie, în Cartea Facerii: zeul lor local, pe care îl numesc Dumnezeu, a făcut din lut și apă un bărbat căruia i-au auflat duh sfânt, apoi din coasta lui a făcut o femeie. Adam și Eva, primii oameni, erau goi și nu se rușinau de asta.

— Exact cum i-am găsit noi pe băștinași!

— Exact așa, aprobă Observatorul doi și continuă: Și Dumnezeu i-a pus în grădina Raiului și le-a spus că pot mânca din toate fructele și poamele din grădină numai din fructele pomului cunoașterii să nu o facă!

A mai citit câteva rânduri și a început să râdă în hohote:

— Stai să vezi cum te descrie pe tine: „șarpele era cel mai șiret dintre toate fiarele pe care le-a făcut Dumnezeu pe pământ și a convins-o prin viclenie pe Eva să guste din pomul cunoașterii."

Observatorul unu bombăni și citi mai departe despre cum Adam și Eva, gustând din pomul cunoașterii, li s-au deschis ochii și li s-a făcut rușine de faptul că erau goi și s-au acoperit cu frunze de smochin.

— Ți-am spus că trebuia să lucrăm mai mult la înfățișarea noastră, ca să nu semănăm atât de mult cu reptilele de pe planetă, comentă Observatorul doi.

— Nu contează, fiindcă miturile nu-s decât amintiri imperfecte despre întâmplări adevărate. Uite, nu zice nimic că pomul cunoașterii ar fi de fapt un arbust și că n-au gustat din el, ci doar au băut fiertura fructelor lui.

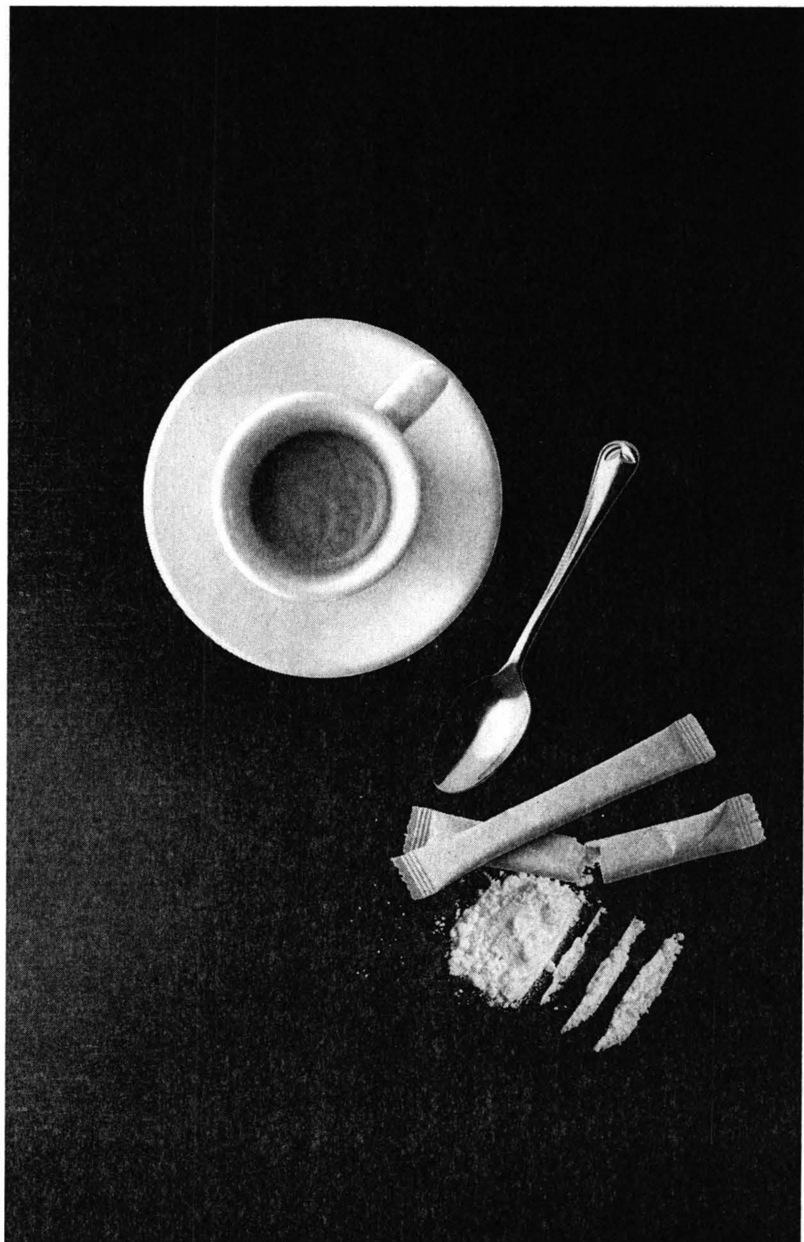
După ce se apropiară de planetă suficient încât să poată observa direct ce se întâmplă, Observatorul doi comentă mâhnit:

— Mă întreb dacă nu era mai bine să-i fi lăsat în pace, să trăiască în Raiul lor. Am impresia că o duceau mai bine acolo decât în lumea reală în care i-am adus noi, cu experiențele noastre.

Observatorul unu ridică din umeri și concluzionă:

— Oricum, cu cafea sau fără cafea, tot aici ar fi ajuns. Doar că ar fi durat câteva zeci de mii de ani în plus.

Sergiu Someşan: *scriitor de science-fiction şi fantasy. Publică poezii începând din anul 1971, în revistele Orizont (Timişoara), Convorbiri literare (Iaşi) şi Tomis (Constanța). Din 1972, publică proze în Vatra, Revista Magazin, Viața Militară, Pentru patrie, dar şi în Helion-ul timişorean, precum şi în multe alte fanzine şi almanahuri (Anticipația 1987). În total, până acum are 34 de cărți publicate.*

Dintr-un loc în altul

Daniel Timariu

„Dimineața, casa mea este o cafenea pentru două persoane."
Daniel Timariu

Ceea ce diferenția Caramel de restul cafenelelor din oraș era existența scaunelor de la geam – o fereastră mare, ce se întindea pe doi dintre pereți, de-a lungul căreia fusese montată o tejghea din lemn și scaune înalte, ca de bar, din același material. Îmi plăcea și pentru că oferea imaginea tăcută a unui scuar verde, cu multe tufișuri, iarbă și un bust al unui scriitor, politician sau savant, aflat tot timpul într-o penumbră ce-i conferea o aură misterioasă (va trebui cândva să ies și să aflu al cui este).

Obișnuiam să-mi iau acolo mic dejunul de trei ori pe săptămână, format dintr-un espresso și un croissant cu cremă de vanilie. Lunea, neapărat, marțea și joia. Miercurea nu, pentru că aveam oră la sală, și nici vinerea, pentru că era vineri și atunci preferam să străbat orașul către un alt loc. Unul care se deosebea mult de localul

de pe colț cu geamuri mari și vedere spre bustul unui bărbat din alt secol, cu barbă și monoclu.

A doua cafenea părea mai mare, deși era mai mică. Trebuia să cobor câteva trepte din lemn masiv, roase pe mijloc, apoi să deschid o ușă la dreapta. Avea ferestrele înguste și late, iar dincolo de ele vedeam doar picioarele trecătorilor. Muzica, dată în partea cealaltă în surdină (de obicei lounge jazz, uneori smooth jazz), era aici din zona rockului și nu de puține ori am fost întâmpinat de vocea gravă a lui Till Lindemann, strigând *Ich Will* la volum maxim.

Nu exista nicio asemănare între cele două locuri, nici atmosfera, nici panorama și nici măcar cafeaua – licoare inventată de zei, dar necunoscută oamenilor până de curând! Ceea ce mi se părea minunat, pentru că-mi oferea acea minimă doză de altceva, ce mă făcea nevăzut ochilor scrutători ai monotoniei.

O zi de vineri era, așadar, atunci când am coborât scara de lemn – obișnuindu-mi ochii cu penumbra și nările cu mirosul de igrasie, tutun și cafea, o combinație pe care ulterior o purtam impregnată în haine toată ziua – când am zărit prin ușa întredeschisă o siluetă înaltă, îmbrăcată în rochie neagră, aplecată ușor peste o ceașcă aburindă. De fapt nici hainele, nici măcar picioarele, elegant puse unul peste altul, nu mi-au atras privirea, cât părul negru, lung și des, care-i acoperea chipul.

Citea. Ce spațiu minunat pentru lectură!

Am mai observat și că nu era niciun alt client, iar ea îmi ocupase masa preferată, locul unde obișnuiam să-mi deschid laptopul și să scriu câteva idei sau paragrafe la vreo nouă povestire, sau doar să navighez absent pe Facebook. Nici muzica nu era la un volum ridicat, iar Cami, chelneriță, cafengie și patroană totodată, stătea sprijinită în coate privind spre fata de la masă. Când m-a văzut, și-a îndreptat ținuta, mi-a făcut semn de bun-venit, după care a rămas cumva în espectativă, așteptându-mi probabil reacția, curioasă și ea, ca și mine dealtfel, de ceea ce voi spune.

M-am oprit ușor descumpănit. Prezența femeii la masa mea, muzica dată încet, privirea jucăușă a Cameliei. Cumva, și nu cred că mi s-a părut, până și mirosul se schimbase. Eram în cafeneaua cunoscută, cea de-a doua, în ordinea frecventării, prima, în topul preferințelor, și totuși brusc, mă simțeam ca un străin. Am strigat:

— Ciao!

Cami a ridicat sprâncenele, dar nu a zis nimic. S-a întors cu spatele și am auzit cum umple ibricul cu apă, apoi mai mult am intuit decât văzut cum aprinde plita electrică, cum trage spre ea cutia plină cu amestecul ei secret – boabe de arabica și robusta, uneori maragogype, doar pentru preferații ei –, cea de zahăr și își pregătește o linguriță.

— Fursecuri, cicolată sau cornulețe?

Cornulețele erau coapte la o patiserie de pe aceeași stradă. Costau un leu și măsurau cât un deget. Dar aroma lor era divină, încât aveam nevoie de o mare stăpânire de sine pentru a mă limita la două. Nici fursecurile nu erau rele, ba deloc, fiind făcute chiar de Cami. Întotdeauna luam două fursecuri, pe care le mâncam la cafea, și două cornulețe la pachet, dar Cameliei îi plăcea să mă tachineze.

Nu știu de ce am aruncat o privire spre masa mea, ocupată acum. Necunoscuta avea în față o farfurioară cu unul dintre fursecurile lui Cami, varianta maxi, adică mai mare decât o palmă de om. Din el era ruptă o bucată și cum stăteam eu așa, fata a mai rupt una, tot fără să-și ridice ochii din carte.

Mi-am mutat privirea înapoi la Cami și am observat că și ea a făcut la fel. Ne-am zâmbit unul altuia oarecum rușinați, ca și cum ne surprinseserăm reciproc făcând ceva necuviincios.

— Fursecuri, am zis eu, după care am adăugat, ca să fie șarada completă: și două cornulețe la pachet.

M-am așezat la una dintre mesele libere, lăsând între mine și fata necunoscută o distanță cât de mare-mi permitea spațiul restrâns. Mi-am deschis laptopul și am recitit ce scrisesem în urmă cu o săptămână, tot aici, la aceeași oră, dar la o altă masă:

Cami iubește ordinea. Surprinzător pentru o femeie mereu înconjurată de obiecte mici, inutile, așezate în cele mai nepotrivite locuri. Chiar acum se bucură că a primit de la un bărbat scund, cu umeri lați și o figură de nătâng pe față, o statuetă înfățișând o bufniță cu una dintre aripi ridicată, de parcă ar saluta pe cineva. Arată oribil. Unul din ochi e mai mare, până și eu văd asta de la distanță.

Ultima parte e ștearsă, dar eu știu că e acolo, nu trebuie să o văd. Încă mă frământă întrebarea. Aud șuierul espressorului. Pe nevăzute, în cafenea intraseră două adolescente. Ar fi trebuit să fie la școală, sau poate la facultate, mai degrabă la școală. În schimb, ele stau aici râzând, șușotind și sorbind cu plăcere din lichidul fierbinte și magic. Cami a schimbat muzica, e Tool cu *Chocolate Chip Trip*, recunosc soloul lui Danny Carey. Pentru o clipă sunt curios ce face necunoscuta. E nemișcată, doar micșorarea fursecului îmi arată că timpul nu s-a oprit în loc.

Îmi reiau lectura:

Astăzi poartă haine largi. Și le face singură, o prietenă din Danemarca îi trimite modelele pe care ea le combină fantezist. Ai putea să-ți deschizi o afacere, i-am zis odată, dar ea doar mi-a zâmbit și mult timp după aia, poate o lună, poate două, mi-a spus că numai un corporatist ca mine poate vedea în orice o afacere. Bine, i-am replicat eu, dar tu ai o

afacere. Am una mică și asta doar pentru că trebuia să existe un loc ca acesta. Aici avea dreptate. M-ai prins, i-am spus. Nu a fost greu, mi-a răspuns.

Mă opresc din citit. Sunt prea multe expresii de genul *mi-a spus, i-am spus*. Trebuie să mai tai din ele, să găsesc sinonime, să le înlocuiesc, sau chiar elimin. Trag aer în piept și scriu:

Astăzi mi-am găsit masa ocupată. Cami mi-a spus că e o cunoștință de-a ei. Că e studentă la psihologie, că are probleme acasă, dar că acum e în căutarea unui job și că poate, a subliniat ea acest poate, o va angaja. I-am zâmbit încurcat. Cami niciodată nu a avut angajați! Face totul singură, iar atunci când are, chiar are nevoie de ajutor, doar roagă pe unul sau altul, pe mine, dacă sunt prin zonă, să mute acea masă mai încolo, să bată un cui sau să o ajute să ridice vreunul din ciudatele mecanisme de pe pereți, instalații niciodată folosite. Ea preferă cafeaua la ibric, eu la fel, ce ne puteam dori mai mult? Însă iată, va angaja o fată.

— Deci? mă întreabă ea și abia atunci sesizez că stă în fața mea.

Dau din cap și mai arunc o privire spre necunoscută. De data asta îi surprind privirea și observ că un ochi e mai roșu și că are o eșarfă de-a Cameliei la gât. Oare de ce mă întreabă pe mine, mai apuc să gândesc înainte de a-i spune:

— Desigur, iubito, e decizia ta.

Mă sărută pe frunte și se ridică. Eu continui să scriu:

Cafeneaua Caramel are o vedere și spre Piața Operei. Văd cum oamenii trec grăbiți dimineața și melancolici seara. Aici pot bea o licoare groasă, cu multă frișcă, uneori presărată cu bobițe mici de ciocolată sau cacao, alteori cu sirop de caramel sărat (specialitatea casei). Nu știu de ce îmi place aici, poate pentru că e chiar la parterul clădirii unde lucrez, dar mai mult și mai mult, îmi place la Cami, chiar dacă pentru asta trebuie să parcurg jumătate de oraș.

Timișoara, 21.02.2022

Daniel Timariu: *Îmi place să scriu povestiri și romane de ficțiune speculativă. Am publicat povestiri în diverse reviste on-line și tipărite, printre care CSF, Galaxia 42, Literomania, Liternautica, Opt motive, Familia și Iocan. De asemenea, romanele urban-fantasy „Tenebre: Cazul Laura", „Labirintul" și „Miercuri", toate la editura Tritonic.*

Kaldi nebunul

Pompilian Tofilescu

„În locul în care se afla povestitorul, venirea nopții era marcată așa cum nu era în orașe și nici în casele moderne. Era astfel marcată încât crea în minte un alt ritm. Fusese un ritm al zilei, iar acum era un ritm al nopții... (...) Ceea ce se citea pe chipul său arăta că era pregătit să răspundă și să articuleze ritmul nopții. Era un povestitor pentru că era în ton cu acest ritm și avea în memorie incidentele deseori repetate care i se potriveau... Aceste noțiuni s-au aflau în mintea scriitorului de față cândva, când stătea într-o căsuțăunde tradiția de a povesti era încă în ființă."

***Padraic Colum**, Cuvânt înainte la*
Poveștile complete ale Fraților Grimm

— Ēbī, Ēbī!... Tată, tată!... Scoală-te, scoală-te!... Trece Kaldi nebunul!

Bătrânul călugăr, cu genunchii chinuiți de artrită așezați pe un țol împăturit, țesut din păr de capră, cu fruntea apăsată pe podeaua tare de pământ bătucit a colibei, părea cufundat într-o rugăciune adâncă. Sau într-un somn adânc.

— Ēbī, Ēbī!... continuă să strige copilul, bătând ușor cu palma pe spinarea încovoiată a bătrânului.

Numele de slujire pe care îl căpătase cu mulți ani în urmă, atunci când duhovnicul și învățătorul său îl botezase întru mântuire și propovăduirea legii celei noi, era Frumentius – în cinstea sfântului înaintemergător și creștinator al Regatului Aksum. Numai că în satul ăsta uitat de lume, împrăștiat pe trei coline stâncoase, niciunul dintre crescătorii de capre, oi sau bivoli, ori lucrători ai pământului, nu reușise să-i rostească numele fără să i-l pocească. Și, din respect pentru sfântul înaintemergător, Frumentius îi lăsase, chiar îi încurajase să-i zică simplu, Ēbī.

— Piei, drace! se scutură bătrânul, încercând să scape de insistențele copilului. Du-te învârtindu-te, până unde-a nins și nu s-a prins! Nici în rugăciune n-am pace din cauza ta.

Apoi își dădu seama că într-adevăr adormise și se simți rușinat față de copilul pe care îl acuza pe nedrept, dar și față de sine însuși. De la o vreme, odată cu șubrezirea trupului, voința și spiritul se înmuiaseră și ele și sfârșea prin a cădea din ce în ce mai des pradă curselor pe care diavolul neobosit și nemilos i le întindea. De exemplu, astăzi: se apropia perioada aceea a anului în care Kaldi, păstorul, și caprele satului pe care le avea în grijă cădeau pradă spiritelor rele. Și ca în fiecare an se pregătise cu post și rugăciune să înfrunte spiritele

și să le scoată din bietul păstor și din bietele animale. Însă tocmai astăzi lăcomia pântecelui îl împinsese să mănânce la amiază mai mult decât se cuvenise, apoi mâncarea grea din stomac îl îmbiase la somn, pentru ca în final să-l împingă în răutate și minciună și spurcarea gurii cu afurisenii. Cu adevărat neobosit și nemilos era Belial!

„Doamne, ai milă de mine, păcătosul!" se rugă el în gând.

— Trece Kaldi nebunul, Ēbī, îi zise iar copilul, de data asta pe un ton rugător și încărcat de reproș.

Frumentius însuși îi dăduse misiunea de a veghea drumul prăfuit, uscat de seceta verii acum pe sfârșite, drum pe care Kaldi mâna caprele dintre miazănoapte înapoi spre sat, în fiecare seară. Și să-l anunțe imediat ce caprele, altfel ca orice alte capre în celelalte zece sau unsprezece luni ale anului, ar fi părut că se întorc țopăind și dansând ca apucate de streche.

— Hai, copile, hai, Menelik, iartă un bătrân fără minte și ajută-mă să mă ridic, îi zise călugărul pe un ton împăciuitor.

Pe Menelik, călugărul îl luase de suflet aproape imediat după sosirea sa în sat, după ce părinții, frații și surorile îi fuseseră atacați și mâncați de lei. Și cum numai o minune dumnezeiască trebuie că scăpase copilul de colții și ghearele animalelor însetate de sânge, Frumentius îl botezase astfel – primul botezat întru viață veș-

nică din așezarea aceasta uitată de lume – în cinstea întâiului mare rege al Aksumului.

Când copilul crescuse suficient de mare ca să înțeleagă și să se mire de numele atât de diferit față de ceilalți copii ai satului, călugărul îi spusese poveștile pe care le citise în cărțile sfinte. „Cine sunt eu?" îl întreba adesea Menelik. Iar Frumentius îi răspundea: „Tu ești fiul lui Solomon cel înțelept și al reginei Sheeba, cea fără egal în cunoaștere, frumusețe și bogăție, cea întrecând în măreție toți regii și reginele Africii (și chiar și pe Faraon) și nepotul preacredinciosului și preaputernicului rege David, cel care copil fiind – ca și tine acum –, păscând turma tatălui său a ucis, apucându-i de coamă și lovindu-i cu mâinile goale și credința în Dumnezeu, leii ce se asmuțiseră asupra oilor". Iar ochii copilului străluceau și se visa ucigând cu mâinile goale leii ce-i mâncaseră părinții cei adevărați și frații și surorile.

Călugărul se ridică greu, cu genunchii și spinarea anchilozate de poziția în care adormise, sprijinindu-se de umerii firavi ai copilului. Abia ieșiră pe ușa dărăpănată a colibei și Menelik o zbughi pe poteca ce șerpuia la vale, spre drumul principal al satului. Coliba călugărului se afla în vârful celei mai înalte dintre coline; ca să fie aproape de Dumnezeu, hotărâse Frumentius asupra locului în care să ridice ceea ce crezuse el că o să fie locul de rugăciune al satului. Apoi regretase ho-

tărârea, o dată că, pe măsură ce înainta în vârstă îi venea din ce în ce mai greu să coboare și să urce pantele abrupte ale colinei, atât lui cât și sătenilor care participau în număr din ce în ce mai redus, cu toate rugămințile ori afuriseniile sale, la predicile și liturghia din prima zi a săptămânii; și apoi, că Dumnezeu era, după scripturi, peste tot, în vârful celor mai înalți dintre munți, dar și-n fundul mărilor or adâncul hăurilor, iar dacă Frumentius ar fi ales, de exemplu, platoul unde se uneau poalele celor trei coline, le-ar fi fost tuturor mai ușor să-L găsească.

În fața colibei se afla o întindere de vreo cincizeci pe cincizeci de picioare pe care Frumentius o netezise și o bătătorise cu propriile tălpi și cu un butuc scurt de lemn legat între doi pari. Pe această suprafață călugărul presărase, la intervale egale, bolovani mari, rupți din steiurile pietroase ce împănau colina de șuvoaiele de ape în timpul anotimpului ploios și bucăți de trunchiuri de copaci pe care ar fi trebuit să se așeze credincioșii veniți la liturghie. Pietroaiele și trunchiurile erau acum îngălbenite de praful depus de vânturile uscate ale verii și nu lustruite, așa cu ar fi trebuit, de fundurile credincioșilor.

Călugărul o apucă și el înspre vale, târșindu-și tălpile pe poteca șerpuindă, mărginită de plantele vindecătoare pe care le cultiva; adusese cu el știința aceasta, căpătată din studierea înscrisurilor vechi ale feluritelor

neamuri aflate în păstrarea mănăstirii. Le culegea frunzele, fructele, florile, rădăcinile, le usca, le fărâma, le macera în oțet și mere sau le fierbea în apă și le folosea să le oblojească rănile cauzate de animale sau de războaie, durerile de burtă sau de măsele, cufureala, amețelile, frigurile sau alte slăbiciuni. Sătenii veneau cu încredere la el, mai mult ca la un vindecător al trupului, decât al sufletului, degeaba le spunea că vindecarea vine de la Dumnezeu și nu de la om, de la rugăciunea de vindecare pe care o zicea oblojind și nu de la oblojeala în sine.

Credința sătenilor, atât cât reușise să le insufle și pe care ei o acceptaseră la început ca pe orice promisiune nouă (cui nu i-ar fi părut bine să învie cândva și să se reîntâlnească cu fratele sfârtecat de fiare în timpul vânătorii sau cu femeia pierită în chinurile nașterii ultimului copil?!), se stingea încet, avea nevoie de o minune, însă cu toate rugăciunile și strădania sa, minunea întârzia să apară.

Ajunse, în sfârșit, pe platoul din vale aflat la întretăierea drumurilor satului. Sătenii făcuseră un cerc larg în jurul platoului, majoritatea chiraind și bătând ritmic din palme, câțiva scârțâind din masinko sau întreținând ritmul lovind cu toată puterea în tobe improvizate. În mijloc erau Kaldi și caprele sale, unele ridicate pe două copite, altele sărind de-a-ndăratelea, făcând tumbe sau țopăind ca apucate de draci. Între ele, țapul

cel bătrân, țopăia și el în sus și în jos, pe copitele din spate. Negru, cu coarnele de două picioare lungime, ochii roșii și barba atârnându-i pe piept, părea a fi însuși Belial. În fața țapului se scălâmbăia Kaldi, întărâtându-l cu toiagul și bolborosind cuvinte de neînțeles.

— Piei, Satană! strigă călugărul sărind între capre. Ia cu tine pe slujitorii întunericului, cu care ai cotropit animalele acestea și du-te!

Cuvintele se pierdură imediat în hărmălaia creată de săteni. Cuprins de furie, Frumentius se repezi cu toată puterea înspre Kaldi, pe care îl doborî cu un brânci, se înfipse în fața țapului cel negru, întinse mâinile către el și strigă din nou, cu forță:

— În numele lui Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu prea-înalt, îți poruncesc: ieși, duh necurat! Degrabă să ieși și în loc fără apă să te duci!

Țapul păru că-l fixează o clipă cu ochii săi roșii, ca de diavol, apoi se aruncă asupra călugărului și îl lovi în piept și în cap cu coarnele și cu copitele din față.

— Ēbī! Îl omoară pe Ēbī! se auzi țipătul ascuțit al unui copil sfâșiind hărmălaia.

Menelik, care până atunci își găsise loc între cântăreții din masinko, râzând cu gura până la urechi de scălâmbăielile lui Kaldi și la dansul dezordonat al caprelor, sări înspre călugărul căzut la pământ, peste care țapul țopăia, de data asta în toate cele patru copite. Sătenii sparseră și ei cercul în care stătuseră până atunci,

se amestecară printre animale, încercând să le potolească, lovindu-le cu ce le venea la îndemână, unii cu toiege, alții cu bețele de la tobe sau arcușurile de la masinko. Apoi totul se transformă într-o hărmălaie și mai mare, în care strigătele oamenilor se amestecară cu behăiturile caprelor și cu un nor dens de praf cenușiu ridicat de pe pământul uscat.

Într-un târziu, când norul se risipi, nimic nu amintea de sminteala de mai devreme: drumul era pustiu, caprele se odihneau bătute în țarcurile din spatele colibelor în care stăpânii, așezați cu picioarele încrucișate pe țoluri întinse pe podeaua de pământ bătucit, comentau la lumina opaițelor întâmplările de mai devreme; iar în coliba din vârful celei mai înalte dintre coline, părintele Frumentius, întins pe o saltea umplută cu iarbă uscată, mulțumea în tăcere lui Dumnezeu pentru durerile ce-i tocau mărunt fiecare parte a corpului. Din când în când călugărul întrerupea tăcerea – și mulțumirile – pentru a-i da câte o povață scurtă lui Menelik, care ințețise focul în vatra din mijlocul colibei, agățase deasupra lui un vas de aramă umplut până la jumătate cu apă, iar acum rupea din mănunchiurile de plante uscate atârnate de-a lungul pereților și le arunca în lichidul ce începuse să clocotească.

— Menelik, copile, dacă Dumnezeu nu ar fi vrut să folosim ierburile pământului ca leac, nu ar fi dat unora dintre ele puterile pe care le au și nu ne-ar fi dat nouă,

oamenilor, capacitatea de a recunoaște aceste puteri, zise călugărul. Ia, de exemplu, mechi. Dumnezeu a așezat-o peste tot, mare cât statul unui om, pe pajiști și în văioage, pe marginile potecilor și pe tarlaua de pe care s-a cules orzul, încântând ochiul cu florile galbene precum cufureala îngerilor și lăsând să fie mâncată de capre, bivoli și oameni laolaltă. Însă ceea ce caprele, bivolii și oamenii nu știu, Menelik, este că frunzele de mechi ajută la tămăduirea beleaznelor, iar cu ajutorul ei și a celui de sus vom avea grijă și de darurile primite de la diavolul de țap al lui Kaldi.

Turuind astfel, Frumentius lua șomoioage de plante înmuiate de apa clocotită, în care pe lângă mechi amestecase și sama, și tikur awud, și-un pic de atse-faris și cu ajutorul lui Menelik le lega cu cârpe curate de in pe picioare, pe umeri, în jurul coastelor și capului, pe oriunde își făcuseră mendrele copitele și coarnele țapului cel negru.

Apoi sorbi cu înghițituri mici zeama în care fiersese plantele și se lăsă pe spate, pe salteaua umplută cu iarbă uscată, cu ochii larg deschiși pironiți în împletitura de crengi de birbira care alcătuiau acoperișul colibei. După o vreme, vorbele care îi ieșeau din gură deveniră din ce în ce mai rare și din ce în ce mai încete, până când ajunseră doar niște șoapte rătăcite, care, curând, pentru că nimeni nu le mai asculta, dispărură și ele cu totul.

Și atunci, în lumina palidă a lumânării din seu de capră și în liniștea nopții, în care se împleteau urletul îndepărtat al fiarelor sălbatice, fornăitul bivolilor și respirația liniștită a oamenilor satului, Frumentius simți cum se desprinde de trup și se ridică ușor către tavan. Asta nu i se păru un lucru de mirare, pentru o clipă chiar speră că Tatălui său cel ceresc i se făcuse în sfârșit milă de el și-l chema la El, însă senzația nu era de ieșire a sufletului, ci de o ușurare plăcută, așa cum stătea, la jumătatea distanței dintre podeaua de pământ bătucit și crengile de birbira, la care se surprinse încă zgâindu-se, fără să mai simtă niciuna dintre durerile care-l chinuiseră până atunci.

Se întoarse într-o parte și îl văzu pe Menelik adormit, chircit în fața vetrei, în fund, cu genunchii la gură, văzu câțiva tăciuni de vreascuri clipind roșiatic pe vatră și un fir drept și subțire de fum care, printr-un coș făcut din pământ amestecat cu balegă de bivol, lega tăciunii din vatra lui de cer. Apoi văzu praful podelei și, completând rotația, exact sub el, un bătrân firav, ros de vreme, de strădanii și de gânduri fără număr, cu pielea feței lucind zbârcită și gălbuie ca o bucată de pergament, în lumina lumânării. Bătrânul avea ochii larg deschiși și pentru un moment păru că se țintuiră unul pe celălalt cu privirea, însă bătrânul – el însuși! – nu reacționă în niciun fel; cu pupilele fixe, sticloase, părea dus pe altă lume.

Apoi, ultimele legături care-l legau de aerul colibei părură că se taie, firul de fum se rupse, bag seamă că el dădea greutate lumii, gândi Frumentius, în timp ce se simți împins în sus. Trecu prin împletiturile de birbira de parcă acestea nici n-ar fi existat, încercă în lumina palidă a nopții să recunoască amănuntele platoului care înconjura coliba, apoi, după luminițele care clipoceau ici și acolo pe cele trei coline, să ghicească adăposturile celorlalți săteni. Însă, pe măsură ce se înălța, formele cât de cât familiare se contopiră într-un întuneric amorf, deasupra căruia o putere căreia nu i se putea împotrivi îl atrăgea într-o direcție aflată cam la jumătatea drumului între răsărit și miazănoapte. Parcurse astfel o cale de câteva zeci de zile în numai câteva clipe și începu din nou să coboare.

Întunericul amorf de sub el se risipi brusc și se trezi dintr-odată plutind între două ceruri. Realiză însă că cerul înspre care se îndrepta nu era cer, ci o apă întinsă în care cerul – singurul adevărat – de deasupra se reflecta ca într-o oglindă.

Apoi, coborând și mai mult, desluși mai întâi ceva ca o pată neagră ce strica rostul oglindirii stelelor în apa de sub ele. Pata crescu înghițind totul în jur, deveni o insulă în mijlocul apei și câteva stele palide se arătară pâlpâind într-o parte a insulei, de data aceasta nu mai păreau a fi o reflexie, ci izvorau direct din întunericul de dedesubt. Erau lumini create de oameni. Apoi apă-

rură contururile unor clădiri de piatră vegheate de câteva cruci mari crescute pe cornișele cele mai înalte, înconjurate de salcâmi uriași. Lui Frumentius aceste contururi i se părură familiare, deși nu își amintea să le fi văzut vreodată de deasupra. Realiză că se zgâia la acoperișurile mânăstirii în care își petrecuse cea mai mare parte a vieții, în care îl căutase zeci de ani pe Dumnezeu, desăvârșise învățătura scripturilor și se inițiase în cunoașterea pe care manuscrisele lumilor vechi, aflate în cămările mânăstirii, i-o puteau oferi. Realizarea îl făcu parcă să-și piardă echilibrul, o amețeală puternică îl cuprinse și se simți prăbușindu-se de-a berbeleacul de la o înălțime de câteva zeci de picioare, prin acoperișul uneia dintre clădiri.

Spre mirarea lui, căderea nu îl trimise în neființă, ci într-una dintre chilii, unde găsi, îngenuncheat în rugăciune, un călugăr. Își aminti. Era el însuși, cu aproape douăzeci de ani mai tânăr. În seara de dinainte, starețul și duhovnicul îl înștiințaseră să se înființeze în locul de rugăciune comună, în fața altarului, cu o jumătate de ceas înaintea utreniei. Era momentul pe care Frumentius îl așteptase și către care trudise multe ceasuri și zile și luni; și ani lungi înșirați unul după celălalt, ca într-un șirag de mătănii. Acum se părea că rotirea continuă a boabelor de mătanie-ani era, în sfârșit, pe cale să se oprească. Se pregătise cum se cuvine, petrecând noaptea, acum pe terminate, în rugăciune. Pe atunci

încă avea puterea – sau credința – să stea în rugăciune nopți și zile de-a rândul, fără să simtă foamea sau durerea sau somnul. Starețul trăise ani fără număr întru Hristos, însă în ultima vreme puterile îi slăbiseră mult, se vedea că Acela e aproape să-l cheme la El și toți frații călugări se așteptau ca părintele lor spiritual să-și numească, cât de curând, un înlocuitor.

Frumentius cel tânăr își încheiase rugăciunea, se ridică făcându-și o cruce largă până în podea, aruncă o privire spre ferestruica chiliei unde întunericul clar și frumos al nopții lăsase loc unei turburări vineții și porni spre sala liturghiei, urmat de Frumentius cel de acum. Îngenunche din nou, de data asta în fața altarului, așteptând. O mână ușoară, aproape imaterială i se așeză pe creștet, binecuvântându-l. Nu auzise pașii starețului, nu-l simțise apropiindu-se.

— Frate Frumentius, Îl cunoști pe Dumnezeu? îl întrebă acesta.

Ce întrebare? Cum să nu-L cunoască? Tocmai el să nu-L cunoască, după tot acest timp în care citise tot ce se putea citi despre Dumnezeu, în care vorbise despre El, în care I se adresase în rugăciuni.

Prost îngâmfat ce ești! – îl dojeni Frumentius cel de acum pe Frumentius cel mai tânăr, însă acesta nu auzi. Sau se prefăcu că nu aude.

— Și dacă Îl cunoști, unde este? continuă starețul, fără să-i pese de gâlceava celor doi.

Deschise gura să-i răspundă, să-i spună că e peste tot, aşa cum ziceau scripturile, însă îşi dădu seama că în adevăr nici nu-L cunoştea, nici nu ştia unde e şi că toţi anii petrecuţi între pereţii mânăstirii căutându-L fuseseră degeaba.

— Frate Frumentius, îi zise stareţul, după rugăciune şi masa comună vei pleca în lume. Vei propovădui calea lui Hristos neamurilor păgâne de păstori, de vânători şi de războinici înspre răsărit şi miazăzi. Şi când vei găsi un semn de la El, dă-ne de veste. Trimite o epistolă oricui va fi atunci în locul meu şi descrie ce ai găsit. Iar fraţii vor hotărî dacă cu adevărat L-ai cunoscut şi, dacă da, te vor chema să te întorci.

Frumentius, cu urechile astupate de marea descoperire care se întâmplase înlăuntrul său, păru din nou că nu aude. Ori că nu înţelege. Cuvintele stareţului prinseră a-i da ocol, ca să găsească o portiţă înspre înţelegerea sa, întâi încet, apoi din ce în ce mai repede, până se transformară într-un vârtej care sparse sufletul lui Frumentius cel tânăr într-o grămăjoară de bucăţele mici, de mărimea unei cuminecături, pe care le înghiţi flămând, în rotirea ameţitoare: îl cunoşti, unde este, du-te, o frântură de suflet, îl cunoşti, unde este, du-te...

Puterea vârtejului îl prăbuşi pe Frumentius cel tânăr pe lespezile de piatră ale podelei mânăstirii, iar pe cel de acum îl azvârli prin tavan, spre cer. Frumentius parcurse drumul înapoi, înspre apus şi miazănoapte, în

câteva clipe, suspendat de data aceasta între carapacea de un cenușiu întunecat, murdar, a cerului – razele soarelui ce sta să răsară stinseseră stelele și tulburaseră întunericul limpede al nopții – și coaja și mai întunecată și mai murdară a pământului de sub el, care nu primise încă lumină.

La un moment dat, deplasarea orizontală se opri, iar Frumentius se prăbuși către ceea ce, în scurt timp, căpătă forma a trei coline. Și, pe rând, în căderea accelerată, Frumentius văzu așezămintele împrăștiate pe cele trei coline, apoi, în vârful celei mai înalte dintre ele, petecele de pământ cultivate cu plante vindecătoare, platoul cu bucățile de stâncă și trunchiuri de copaci căzute în uitare, văzu acoperișul din crengi de birbira, interiorul colibei – lumânarea groasă din seu de capră încă mai pâlpâia –, Menelik încă dormind chircit în fața vetrei cu cenușa acum rece și propriul trup înțepenit în aceeași poziție, cu ochii larg deschiși, trup în care se cufundă sfârșindu-și căderea.

Frumentius tresări, clipi de câteva ori, ridică încet capul și își roti privirea jur-împrejur. Durerile se mai potoliseră, nu le mai simțea ca pe zeci de cuțite înfipte în carne, ci doar ca pe o apăsare surdă în locurile bătute de coarnele și copitele țapului. Așteptă în tăcere, nemișcat, vreme de câteva ceasuri, până când se trezi și copilul. Îl hrăni cu caș și cu turte de grăunțe pe care le copsese pe vatră cu câteva zile înainte, înmuiate în

lapte de capră și îl trimise afară, să-și piardă ziua în lucruri copilărești: să țopăie prin praful și iarba uscată a dealurilor, să se cațere pe stâncile și salcâmii giganți, să-i sâcâie pe bătrânii și pe femeile satului rămase să trebăluiască pe lângă colibele golașe sau să le păzească sărăcia în timp ce toți cei în putere plecaseră să vâneze sau să lucreze pământul sterp de la poalele colinelor.

Două lucruri îi poruncise lui Menelik: să nu fure – nici măcar de mâncare, să ceară femeilor dacă i se făcea foame – și să nu se întoarcă până spre înserat, după ce Kaldi și caprele lui aveau să-și facă intrarea în sat. Această din urmă poruncă presupunea ca băiatul să asiste la țopăiala caprelor dansatoare și să povestească apoi cu amănuntul ceea ce avea să se întâmple.

În fapt, călugărul voia să rămână singur. Și după ce copilul ieși din colibă, tăind-o drept spre poalele colinei pe coasta abruptă, sărind peste colțurile pietroase și smocurile de buruieni uscate de parcă poteca șerpuindă mărginită de plantele vindecătoare ale lui Frumentius nici n-ar fi existat, călugărul rămase singur. Aproape singur. Cu el persista amintirea grozavă a călătoriei de peste noapte, în care îngerii Domnului îl purtaseră (se putea ca și semințele de atse-faris aruncate în fiertură să fi ajutat, însă bătrânul era convins că doar prin puterea îngerilor fusese posibilă o asemenea peregrinare prin spațiu și timp), rămăsese sentimentul că aceea nu fusese degeaba, ci poate semnul unor în-

tâmplări și mai grozave ce aveau să vină, și rămăseseră o mulțime de gânduri, de întrebări și îndoieli despre cât de vrednic o să-l găsească aceste întâmplări.

Se hotărî – și reuși – să postească toată ziua și, în lipsa greului din stomac, Belial nu mai avu nicio putere asupra sa, așa că se rugă câteva ceasuri fără să clintească, fără să-l fure somnul și fără să simtă durerile din genunchi ori celelalte vătămări pe care țapul negru al lui Kaldi i le cauzase.

Spre seară, când Menelik se năpusti în colibă asudat, cu obrajii roșii și ochii sclipind de excitare, se vedea că venise în fugă înapoi pe panta abruptă, călugărul își găsise liniștea sufletească, iar îndoielile dispăruseră. Știa că era, în sfârșit, aproape să îl cunoască pe Dumnezeu, că anii de pribegie în cătunul acesta și în celelalte de dinaintea lui nu fuseseră degeaba. Și mai știa că oricum i se va arăta Acela, poate într-un mod care îi va depăși puterea de înțelegere, el trebuia să nu se îndoiască, ci doar, așa cum îi zisese părintele stareț, să strângă dovezile și să le trimită spre judecată fraților și sfinților părinți de la mânăstire. Iar în strângerea dovezilor va trebui să folosească atât știința și mintea lui iscoditoare (fiți blânzi ca porumbeii și șireți ca șerpii, îi îndemnase Iisus pe cei ce credeau în el), cele pe care se bazase și înainte și care, din păcate, nu fuseseră suficiente pentru a găsi calea, cât și credința tocmai înnoită.

Realiză că Menelik sporovăia deja de câteva minute:

— Kaldi nebunul s-a lăsat pe vine, Ēbī, și a început să-și rotească toiagul cu măciulie groasă, cioplit din creangă de salcâm, de jur-împrejur. Omenii chirăiau de frică să nu rupă picioarele caprelor, numai că ele săreau peste toiag, fie ridicate pe copitele din spate, fie când pe față, când pe spate...

Copilul se ciucise și el și, țopăind ca o broască în mijlocul colibei, se rotea cu mâna stângă întinsă la orizontală, închipuind toiagul ciobanului.

— Kaldi s-a ridicat, a luat copitele din față ale țapului și și le-a așezat pe umeri, l-a apucat pe țap de șolduri și l-a luat la jucat. Să vezi învârteală cu bărbile fluturând, de nu mai știai care era barba lui Kaldi și barba țapului.

Menelik se repezi spre Ēbī, cu ambele mâni întinse de data asta, și sări să-l apuce pe călugăr de umeri.

— Gata, copile, liniștește-te! îl strigă Frumentius. Ai făcut treabă bună, acum stai cuminte și ascultă la mine, pentru că mâine am să-ți dau o misiune și mai importantă și de mare încredere. Dar mai întâi mănâncă ceva...

Bătrânul apucase să coacă vreo câteva turte proaspete, chiar înaintea venirii copilului. Luă două dintre ele și i le puse în față, împreună cu o ulceluță cu miere și câteva bucățele de carne uscată de miel.

Și în timp ce copilul mânca cu poftă, călugărul îi explică faptul că a doua zi trebuia să se trezească devreme,

înainte de răsăritul soarelui și să se înființeze în fața colibei lui Kaldi, pe care să-l roage să-l ia cu el. Să-i explice că el însuși, Frumentius – Ēbī –, îl trimisese, că acum era destul de mare ca să poată începe să învețe meșteșugul păstoritului caprelor. Apoi să-l urmeze pe Kaldi peste tot, de la strângerea turmei, bătând satul de la un capăt la altul, până la întoarcerea pe platoul de la răspântia de drumuri, unde o să-i aștepte sătenii bătând din palme sau din bețe, chirăind sau scârțâind din masinko. Iar el, Menelik, va trebui să nu-l scape nicio clipă din ochi, nici pe Kaldi, nici caprele aflate în îngrijirea lui, să bage bine la cap și să-i povestească după aceea, cu cele mai mărunte amănunte, tot ce vor fi făcut acestea, așa cum făcuse în seara asta.

Poate că „cu cele mai mărunte amănunte" nu fusese exprimarea cea mai bună, pentru că a doua seară, după o jumătate de ceas de sporovăială, Menelik abia trecuse de partea cu strângerea turmei. Îi descrisese toate cele treizeci și șapte de colibe care compuneau satul, câte capre strânseseră de la fiecare, ce culoare aveau ele, cât de lungi aveau bărbile sau coarnele, cum săreau de pe o copită pe alta... Până la urmă, cu un pic de dojană și multe întrebări bine țintite, Frumentius reuși să cârmuiască trăncăneala copilului înspre aflarea amănuntelor cu adevărat folositoare. Și după ce chibzui câteva minute, îl trimise pe băiat să-l aducă pe Kaldi, folosind orice în putință – rugăminți, amenințări ori blesteme –

care să-l smulgă pe acesta din toropeala nebuniei, oboselii și a vinului de miere de albine.

Frumentius îl așteptă pe păstor pe una din lespezile de piatră din fața colibei, lângă care așezase, aprinsă, o lumânare mare din seu de capră. Petrecură mai mult de un ceas între lumina pâlpâitoare a lumânării și cerul aprins de milioane de stele, ele însele lumânări purtate pe nemărginita mare de deasupra de către armatele de îngeri ale Domnului, vorbind: mai întâi Frumentius încercând să înfrângă tăcerea îndărătnică a lui Kaldi, apoi Kaldi, cu un glas șoptit, de spovedanie și într-un sfârșit din nou Frumentius, pe un ton poruncitor care nu permitea nicio urmă de împotrivire.

După care Kaldi plecă clătinându-se – sub greutatea poruncii călugărului sau poate sub greutatea vinului de miere care încă întina sângele ce-i curgea în vine – pe poteca șerpuitoare, mărginită de plantele vindecătoare.

Frumentius petrecu noaptea legând bețișoare de kosso cu iarba elefantului în cruci mari de două palme, fiecare atârnată de un colier împletit tot din iarbă care, întins, măsura vreo două picioare lungime. Apoi se rugă vreme de câteva ceasuri, după care umplu cu apă o oală mare de lut, asupra căreia rosti o rugăciune de sfințire, își spăla palmele și fața în ea și își puse veșmintele de preot, purpurii, brodate cu fir de aur, pe care nu le mai îmbrăcase de când fusese trimis în lume

și pe care le purtase totuși cu el, le protejase și le îngrijise ca pe o comoară, în toți acești ani de pribegie. Chiar înainte de răsăritul soarelui îl trezi pe Menelik, îl hrăni și îl trimise la Kaldi, o dată în rolul de om de încredere și, apoi, cine știe?, poate că meșteșugul păstoritului chiar avea să se prindă de copil, care ar fi avut astfel la îndemână traiul zilelor chiar și după ce el, Frumentius, se va fi dus demult între cei drepți.

Rămas singur, chibzui pentru o vreme la ziua ce avea să urmeze, zi ce spera să-i aducă minunea, semnul după care tânjea cu întreaga ființă. Apucă vasul de lut cu apă sfințită de cele două toarte și, opintindu-se pe picioarele slăbite de bătrânețe, îl ridică în brațe. Era greu. Greu cât păcatul mândriei care-l aruncase afară din mânăstire. Crucea pe care Mântuitorul o dusese în spate trebuie să fi fost mult mai grea, își zise, și clătinându-se ușor, încovoiat de greutate, porni pe poteca șerpuitoare în jos, spre platoul aflat la întretăierea drumurilor ce despărțeau cele trei coline. Mântuitorul urcase muntele Golgotei, el cobora. Crucea trebuie să fi fost cu adevărat mult, mult mai grea. Ajunse în vale gâfâind, abia trăgându-și sufletul, așeză vasul în praful din mijlocul platoului – cu grijă să nu risipească niciun strop din apa sfințită – și se repezi înapoi spre coliba din vârful colinei, de unde se întoarse purtând pe brațe un maldăr de coliere împletite din iarba elefantului, de care atârnau crucile închelbărate din bețișoare de kosso.

Se întoarse tocmai la timp pentru că pe unul dintre cele trei drumuri apăruse Kaldi, mânând din spate caprele satului, urmat de Menelik, care țopăia vesel de pe un picior pe altul și, la mică distanță, de locuitorii satului, pe care Kaldi și Menelik, urmând porunca călugărului, îi adunaseră o dată cu animalele.

Turma ajunse în dreptul călugărului, se despică și îl prinse pe acesta în mijlocul ei, apoi, la strigătele scurte ale lui Kaldi, se opri. Sătenii se orânduiră într-un cerc larg în jurul ei, privind uimiți la veșmintele strălucitoare ale călugărului. Toți, oameni și animale, încremeniră într-o liniște solemnă care contrasta puternic cu hărmălaia scenei la care aceiași protagoniști participaseră cu două zile înainte.

Apoi, vocea lui Frumentius se ridică puternică, clară și la fel de solemnă, spărgând tăcerea. Ridică mulțumiri Domnului Dumnezeu, Fiului cel trimis să se sacrifice pentru păcatele tuturor, Duhului care acum și aici se va pogorî peste oameni și animale totodată și a cărui putere va ține departe duhurile, și de bietele capre, dar și de vrednicul lor păstor, pe care nimeni nu va mai avea astfel motiv să-l cheme Kaldi nebunul. Rosti rugăciunile de alungare a duhurilor rele și binecuvântă cu cuvinte sătenii și caprele laolaltă. Apoi, cu un pămătuf de frunze uscate stropi fiecare animal cu apă sfințită și îi atârnă de după gât colierul cu crucea de kosso. În orice altă împrejurare, bietele capre astfel împopoțonate ar

fi părut caraghioase, în frunte cu țapul cel bătrân, negru precum smoala clocotită din cazanele iadului și cu ochii roșii ca ai lui Belial, care purta cu mândrie podoaba dăruită de Frumentius, pe jumătate ascunsă de barba lungă de un cot și jumătate. Însă veșmintele călugărului, cărora soarele abia răsărit le împrumutase o măreție și mai mare, și solemnitatea momentului tăiase sătenilor pofta de distracție și caraghioslâc. Stăteau ca într-o transă mută, chiar și după ce bătrânul terminase de binecuvântat animalele, iar acum îngenunchease în colbul din mijlocul drumului, rugându-se în sinea lui în tăcere.

Dintr-odată câteva strigăte guturale sparseră tăcerea în milioane de cioburi mărunte care se pierdură în praful ridicat de mișcarea caprelor. Kaldi hotărâse că venise timpul să mâne turma către locurile de păscut. Când praful se așeză la loc, platoul de la întretăierea drumurilor era pustiu. Locuitorii se risipiseră în treburile zile, iar Frumentius se opintea încet, cu vasul de lut în brațe, pe poteca șerpuitoare, spre vârful celei mai înalte dintre cele trei coline. Deși gol, vasul părea mult mai greu. Și totuși, crucea pe care Mântuitorul o urcase pe muntele Golgotei trebuie să fi fost mult, mult mai grea. Ajunse la colibă, se prăbuși pe salteaua umplută cu iarbă uscată și adormi.

Dormi toată ziua, un somn lung, greu și aproape fără vise. La un moment dat doar, îl văzu pe părintele stareț

care îi zise: „Când vei găsi un semn de la El, dă-ne de veste. Trimite o epistolă oricui va fi atunci în locul meu și descrie ce ai găsit."

— Ēbī, Ēbī!... Tată, tată!... Scoală-te, scoală-te!

Se trezi la strigarea și insistențele lui Menelik, care îl scutura puternic de umăr.

Copilul tocmai se întorsese și îi povesti excitat cum lumea strânsă să petreacă împreună cu Kaldi nebunul și caprele lui dansatoare rămăsese cu buza umflată. Aduseseră degeaba și tobele și bețele și instrumentele muzicale, pentru că animalele mânate de Kaldi și Menelik înapoi spre sat apăruseră pășind agale, placide și oarecum obosite, rumegând în tăcere buruienile cu care își burdușiseră stomacul în timpul zilei.

— Ēbī! Minunea, ai reușit minunea!

Menelik țopăia fericit în jurul lui Frumentius.

Chiar dacă nu înțelegea pe de-a-ntregul sensul cuvântului, poveștile pe care le ascultase de atâtea ori despre faptele proorocilor din vechime ori ale apostolilor cei mai noi, îi dădeau priceperea că întâmplările din cursul zilei trebuiau să se ridice cumva la înălțimea acelor fapte.

— Ēbī, Ēbī! se auzi din nou strigătul, de data asta venind din afară, grav și pe un ton mai jos, al unui bărbat în toată firea. Era Kaldi.

Frumentius trase într-o parte rogojina care acoperea intrarea în colibă și ieși.

Kaldi întinse mâine făcute căuş, pline de boabe ovale, cu coaja lucioasă, roșie, mari cât unghia degetului mare.

— Astea sunt? întrebă călugărul.

— Astea.

— Și cum le zice?

— Bunn, Ēbī.

„Bunn? Cât de grele să fi fost păcatele mele, gândi călugărul, de am fost surghiunit în mijlocul acestui neam de idioți pentru care toate boabele, nu contează cât de mari sau cu ce culoare le-a blagoslovit Dumnezeu, nu contează ce copac, tufiș sau buruiană le-au zămislit, se cheamă *bunn*?"

Frumentius luă boabele în căușul propriilor palme.

— Domnul să fie cu tine, îi zise lui Kaldi și intră înapoi în colibă.

Menelik adormise obosit pe salteaua umplută cu iarbă uscată. Îl mângâie ușor pe frunte, „copilul meu cel bun, lumina bătrâneții mele", îi zise, mai mult în gând, ca să nu-l trezească și îl înveli cu un țol moale de lână.

Examină cu atenție boabele primite de la Kaldi. Nu își amintea să mai fi văzut așa ceva până atunci. Sau dacă le văzuse cumva, sigur nu le acordase atenție. De un roșu întunecat, lucind în lumina lumânării, îi aminteau de ochii bătrânului țap al lui Kaldi; sau de ochii lui Belial. Luă una dintre boabe și o băgă în gură. Dinții pătrunseră prin coaja tare și se opriră în doi sâmburi neobișnuit de mari. O pulpă subțire, dulce, zemoasă,

care încă mai avea în ea căldura zile i se scurse în gură. O simți de parcă spărsese între măsele chiar ochiul lui Belial. Gustul și consistența acestor fructe aveau ceva drăcesc în ele. Păcatul însuși dacă ar fi fost să se materializeze în ceva ce poate fi gustat, așa ar fi fost: dulce, zemos, căldicel și nu prea mult, atât doar încât să te încânte și să tot mai vrei.

— Piei, diavole! strigă, scuipând sâmburii și resturile de coji din gură.

Își făcu semnul crucii, culese boabele rămase și le aruncă în vatră peste tăciunii rămași din focul pe care Menelik îl aprinsese înainte de a adormi, ca să-i apere de răcoarea nopților de noiembrie. Cojile boabelor de bunn pocniră și se mistuiră imediat, împreună cu pulpa subțire, în dogoarea jarului. Apoi, sâmburii mari, verzi, își schimbară încet culoarea într-un cafeniu închis, lucind în mijlocul jarului, și o aromă pe care Frumentius n-o mai întâlnise niciodată în viața lui se răspândi în colibă. Era o aromă mai plăcută ca mirosul de smirnă arsă la nașterea Domnului, suavă și pătrunzătoare în același timp. Era oare posibil ca fructul diavolului să conțină un sâmbure de dumnezeire?

Frumentius luă vătraiul de fier pe care îl folosea de obicei să scurme în lemnele aruncate pe vatră, ca să ințețească focul, și trase boabele arse afară din jarul încins. Le lăsă să se răcească, apoi le culese într-o ulcică de pământ. Le mirosi. Își păstraseră aroma, la fel de plă-

cută, la fel de stăruitoare, la fel de dumnezeiască, însă parcă un pic mai puțin pătrunzătoare ca înainte. Încercă să spargă unul dintre sâmburii arşi între cioturile de dinți pe care vârsta binevoise să i-i mai lase. Prea tare. Luă mojarul de piatră în care sfărâma de obicei semințele, frunzele și rădăcinile uscate ale plantelor sau bucățile de scoarță din care prepara leacurile pentru locuitorii satului și pisă câteva dintre boabele arse, cafenii, lucioase, de bunn. Mireasma se înteți din nou. Culese câteva fărâmituri cafenii din mojar și le puse pe limbă. Le molfăi în gură câteva secunde, îmbibându-le cu salivă și apoi le supse. Gustul amar pe care îl simți nu îl șocă. Aproape că îl așteptase, atât de opus dulcegăriei diavolești a fructului; amar, așa cum fusese și suferința Celui care se sacrificase pentru păcatele tuturor oamenilor; amar și, totuși, creând o senzație de trezire, de regăsire de sine, de claritate a voinței, a menirii. Senzația se duse repede. Încercă să sugă din nou câteva fărâmituri, însă nu reuși să obțină mult mai mult. Trebuia să găsească o metodă prin care să extragă esența aceea a dumnezeirii din semințele arse. Puse un vas mic de aramă, umplut pe jumătate cu apă, pe jarul din vatră și aruncă în el restul de semințe măcinate. Îl ridică înainte de primul clocot, când spuma densă, întunecată, pe care apa o făcuse începu să se ridice, o lăsă să se răcească preț de câteva clipe, apoi sorbi cu înghițituri mici lichidul murdar, amărui, lăsându-se cuprins

de o fericire fără de margini. Apoi se așeză în genunchi pe podeaua tare de lut și se rugă, mai întâi cu nerăbdare, apoi cu o dorință și o energie pe care nu le mai avusese de mulți, foarte mulți ani, se rugă ceasuri întregi fără ca puterea diavolului să-l mai ispitească la somn. Când se ridică era din nou ziuă, soarele se afla deja sus pe cer, putea să-i vadă razele strecurându-se printre găurile din pereții colibei de nuiele împletite, căptușiți cu pământ uscat.

Dădu să iasă și rămase uimit când îi văzu pe toți locuitorii satului strânși pe platoul din fața colibei. Așezați pe trunchiurile de copac și pe bolovanii pietroși, așteptau în tăcere. Realiză că era prima zi a săptămânii, iar sătenii se strânseseră, după multă vreme, la liturghie. Își puse repede veșmintele purpurii, țesute cu fir de aur, de preot, și ieși în fața lor.

Apusul soarelui aceleiași zile îl găsi ghemuit în fața unei bucăți de pergament, la lumina lumânării din seu de capră. Scria fraților de la mânăstirea de pe lacul Tana despre minunea binecuvântării caprelor și alungarea duhurilor rele, minunea convertirii de bunăvoie întru Hristos a întregului sat și mai ales minunea găsirii lui Dumnezeu în semințele amărui pe care le adăuga în legătura cu care avea să trimită scrisoarea.

Ținu însă înadins ascunsă convorbirea de noapte cu Kaldi nebunul, care îi povestise despre fructele roșii de pe platourile înalte din jurul satului, pe care caprele

le mâncau în acel timp din an; și cum, de la acele fructe, se purtau ca apucate de streche, behăind și țopăind pe copitele din spate; și cum Kaldi însuși, prefăcându-se nebun, le întărâta în dansuri destrăbălate, spre distracția locuitorilor satului. Frumentius ținu de asemenea ascuns cum îi poruncise lui Kaldi să oprească animalele să mai mănânce boabele de bunn și îl amenințase cu pedepse groaznice dacă n-avea să asculte porunca. Iar Kaldi îl ascultase, căci cu câțiva ani în urmă Ēbī îl vindecase de niște buboaie care-l ținuseră zăcând culcat săptămâni de-a rândul. Crezuse c-o să moară, dar Ēbī îl adusese înapoi între cei vii. Și dacă Dumnezeul cu care Ēbī îl amenința nu părea a fi mare scofală, călugărul se dovedise a fi cu adevărat stăpânul bolilor, un stăpân cu care nu era bine să te pui rău.

Frumentius descrise cu amănunte cum trebuie măcinate și fierte semințele și adăugă făgăduiala că dacă frații se vor hotărî să-l cheme înapoi, va aduce cu el mai multe semințe din acelea, și coapte, dar și verzi, pe care să se le poată planta între zidurile mânăstirii. Încheie cu binecuvântări și urări de sănătate și pace, în numele Celui de sus și sigilă pergamentul cu ceară roșie.

În același timp, în sălașurile lui din străfundurile iadului, înconjurat de focurile veșnice, cu ochii sclipind roșii precum ochii țapului lui Kaldi nebunul, precum fructele de bunn și precum ceara sigiliului de pe scrisoarea lui Frumentius, Belial sărea bucuros pe copitele

ca de țap, frecându-și cu mulțumire palmele: planul său de a subjuga omenirea prin intermediul cafelei pornise cum nu se putea mai bine.

Pompilian Tofilescu: *Trăitor în trei țări (România, Canada și Statele Unite ale Americii) și între două limbi (română și engleză), făuresc viitorul în meseria de fiecare zi (proiectând supercalculatoare care vor conduce taxiurile-robot în anii care vor veni) și încerc să îl imaginez, în puținul timp liber rămas, scriind literatură fantastică (unii zic suprarealistă) și science-fiction.*

Am debutat în 1990 în revista Star Traffic, la Craiova și după câteva zeci de povestiri publicate și câteva premii, printre care cel pentru cea mai bună povestire la RomCon Baia Mare, 1995, luate până spre mijlocul anilor '90, m-am oprit cu totul din scris timp de aproape 25 de ani.

Din 2019 încoace am publicat două volume de povestiri („Lupi și mere stricate" și „Catedrala lingurilor") și unul de poezie („#57") și sper ca, în câțiva ani, să mă retrag la cabana pe care am început să o construiesc pe un petec de pădure cumpărat la poalele Apalașilor, pentru a mă dedica cu totul poveștilor.

Astă seară dansăm în familie

Mihail Toma

„Iubirea este un foc ascuns, o boala plăcută, o otravă bună la gust, o dulce amărăciune, un chin desfătător, un zbucium plin de bucurie, o rană sălbatică și dulce, o moarte blândă."
Francisco de Rojas Zorrilla

Au venit toți pe capul meu, m-au linguşit, m-au amenințat. Degeaba am protestat că... sunt hoaşcă bătrână şi locul meu e după sobă.

Eram deja convins şi protestam generic când am auzit glasul Ellei. Radia de o frumoasă bucurie ce îi sclipea în ochi, în picătura de ploaie ce i se prelingea pe ovalul feței, în frunza tomnatecă, căzută în păr:

— Domnul *Google*! Nu te-ai transformat în pixeli? râde şăgalnic şi atât de provocator, încât toți se retrag brusc, descoperind că au alte ocupații.

— Ella, pixelii mei sunt întotdeauna la dispoziția ta!

— Mai updatează şi tu, lumea se schimbă...

— Ce-i bun şi verificat, e valabil mereu. Tu updatezi cam des pentru hardu' meu bătrân...

Ne privim în ochi şi strălucirea verde-albăstruie a ochilor ei mă halucinează din nou! Se strecoară pe sub mâna mea întinsă, volatilă ca alcoolul pur.

Rămân singur, eu şi cu mine. Realizez o prezență. Robert, calm, jovial, mă examinează de la distanță:

— Băiete dragă, consecvența e ceva bun atunci când e vorba de bani şi băutură. La femei... strică! Deci? Vii la petrecere? Va veni şi dumnezeul tău: Bill.

— Vine Bill Gates?

— Calmează-te. Nu pentru tine. E bătrân. Va spune două vorbe, va strânge două mâini... A fost cam la fel de greu de scos din bârlog ca și tine!

— Pe el cu ce l-ai amăgit... simt că sunt manipulat, şi neputința de a înțelege îmi ridică tensiunea:

— Încet, profesore, vii? Perfect! Ai să vezi!

Holul de la Fine Arts Tehnology e somptuos și de la ultima mea trecere pe aici s-a schimbat. Chestiile alea sunt aurite? Brusc, simt că mă strânge costumul.

Semnez în catastif în onorurile unui *maitre* bun de cioclu.

Un amploaiat îmi plantează în piept ditai sigla. Întorc reverul și citesc: *First day of epochal discoveries.*

„De-aia nu mi-au plăcut. Nici atunci. Nici acum. Prea bombastici şi îngâmfați, până şi chestia asta, grea...

metal, atârnă în rever. Nu puteau să facă ceva din plastic?"

Bill Gates e total ramolit, dar încă simpatic. Confundă pe toată lumea, stârnind un val de zâmbete cărora le răspunde cu o bonomie dezarmantă. Doi bodyguarzi cu mutră de killer şi atitudine de dădacă, în aplauze, îl scot din scenă.

Robert, impecabil în smoking negru cu rever șpit și pantofi de lac, se urcă pe mica estradă și solicită atenție:

— Doamnelor, domnilor, v-am invitat aici pentru a vă prezenta ultima noastră inovație, dar până atunci, vă facem cunoscută o descoperire de excepție. În jungla amazoniană a fost găsit un soi de cafea sălbatică, complet diferit de variantele domestice Arabica și Robusta, atât de încercate în ultimul timp de schimbările climatice. Acest soi de cafea, pe care specialiștii l-au denumit, cum se putea altfel, decât Amazoniana are calități organoleptice deosebite și o vigoare genetică ce va îndepărta, cel puțin pentru un timp, temerile de a rămâne fără indispensabilul energizant. Azi, în premieră, veți fi printre primii care vor degusta din această cafea. Maestre, te rog!

De după o draperie își face apariția un omuleț îmbrăcat într-un costum național turcesc, cu un turban imens pe cap și mustăți subțiri și răsucite, urmat de doi chelneri care împing o măsuță plină cu nisip și mai multe ibrice de alamă.

— Maestrul Mustafa Karakoyunlu a venit special de la Istanbul pentru a pregăti celebra cafea la nisip.

Maestrul se agită prestidigitator, mirosul de cafea proaspătă se răspândește în aer, lumea se bulucește neprotocolar, iar eu mă retrag într-un colț și-mi aprind o țigară, rânjind pe interior: *ce subțire-i spoiala, la plăcinte înainte...*

Apare Robert, însoțit de o picoliță nostimă care are pe un platou o ceașcă de cafea aburindă.

— Eram sigur că n-ai să te înghesui la un loc cu plebea, îi râde mustăcioara de mafiot. Domnul este servit!

Și-n privire îi dansează niște lumini ciudate, încât mă întreb, a câta oară, ce pune la cale, dar mirosul îmbietor, de cafea proaspăt prăjită, ce emană din ceșcuță îmi curmă toate speculațiile. Sorb în delicii, mai să mă frig, și dau Cezarului ce-i al Cezarului. Cafeaua este nemaipomenită, cum n-am mai băut din copilărie, se sublimează în cerul gurii într-o aromă fină și parc-o simt cum deblochează sinapse și deznoadă axoni.

Se pune muzică. Se servesc gustări... chelneri prompți se mişcă abil printre invitați, cu tăvi pline de pahare cu băuturi. Seamănă a party şi mă întreb ce caut aici... când o văd.

Coboară scara, într-o rochie mulată, felină rasată în mii de ani de seducție, carnasier avid de sânge... mă pierd când mâna ei se aşează, galeș, pe ceafa mea:

— Dansăm?

E ca un fulg, și... încet, în jurul nostru, se face loc. Ne rotim, pe o muzică divină, iar ochii ei pun stăpânire pe mine. Un impuls, mai presus decât mine, îmi străfulgeră inima. Cad în genunchi:

— Iubirea mea. Iubirea mea de-o viață... vrei să fii soția mea?

— Vreau! aud din stânga. Năuc, mă împiedic. Vreau, cu condiția ca eu să fiu prima, nu calculatoarele tale!

Ella, aici. Mă întorc la dreapta. Ella, acolo. Ce nebunie e asta şi, brusc, simt că pot să respir. Rămâne doar o Ella ce mă cuprinde-n brațe:

— Mă vrei?

— Te vreau de când te-am văzut prima oară!

— Şi era nevoie de feromoni ca să o spui? îmi ia obrajii în palme. Iubeşte-mă, iubeşte-mă pentru totdeauna.

— Doamnelor şi Domnilor, după cum v-am promis, ecusoanele, nu neg... desfăşurarea evenimentelor m-a surprins şi pe mine... combinația holoferomonică, unică, duce la reconstituirea unui subiect, atunci când avem suficiente date. Hmm! Cafeaua conține o eșantionare feromonică specifică fiecărui individ care, în combinație cu imaginea holografică, dinamică, controlată de un computer foarte puternic, produsă de ecusonul pus

la piept, poate aduce subiectul în starea unei realități perfecte.

— Domnișoara Ella, biochimist de excepție, s-a oferit voluntar pentru acest test. Fantastic rezultat, neaşteptat... Vă asigur că nu a fost nicio regie... Se îndepărtează, nu-i mai aud şi privesc, mai atent, cu suspiciune, la ce am în brațe.

— Ella?

— Da, prostule!

***Mihail Toma**: este pseudonimul literar al lui Dincă Mihail, căpitan-inginer în retragere, stabilit în Bârlad. Autorul a fost și este publicat în multe reviste: Taifas literar, Gazeta SF, Cronopedia, Helion, Amprentele sufletului, Alchemia – revistă postmodernistă din Israel. Recunoaștere a străduințelor sale: Premiul de excelență pentru cele mai citite povestiri publicate în revista Amprentele sufletului, i-au fost premiate povestirile „Foc dezlănțuit", „Parcă-s fete" și „Meteor", publicate în Gazeta SF, mențiune la Concursul Național de Proză Scurtă SF-2017 Helion, Premiul pentru întreaga activitate Revista Amprentele sufletului, și altele...*

Volume publicate: „Câinele fără cap" – povestiri (2015), „Viață și moarte, două valuri gemene" – povestiri SF (2016), „Scrisoare de lux – povești la gura sobei" (2017), „Vieți importante I" – povestiri SF (2019), „Vieți importante II" (2020), „Vieți importante III" (2022). În lucru: „Ultima știre din mahala" – schițe și „Ailin" – povestiri SF. Poveștile lui pot fi citite și pe blogul personal: https://casuta-cu-povesti.art.blog

Vremuri mai bune

Allex Trușcă

Mă gândesc la cafea ca la mirodenia din Dune, un fel de forță motrice care guvernează universul nostru. Lumea nu știe cât îi datorează ciobanului care a descoperit acele boabe, dacă acea legendă ar fi adevărată, iar dacă nu, să le considerăm un dar al zeilor. Oare i-a trecut cuiva prin cap cum ar fi arătat antichitatea dacă legiunile romane ar fi descoperit espresso și socializarea cu care vine la pachet? Cât depre mine, dați-mi o cafea și o plăcintă cu brânză și voi cuceri lumea...

E duminică, vreme numai bună de ieșit la un grătar, însă la fel de bine ar putea fi orice altă zi pentru Vladimir, oricum nu iese din casă decât până la poartă, când curierul trebuie să-i livreze vreo comandă. Atunci se uită-n stânga, se uită-n dreapta, se holbează spre ulița paralelă cu strada principală, în speranța de a vedea un picior de om. De cele mai multe ori, e pustiu, fie că e zi de sărbătoare, fie că e zi de lucru. Și e normal să fie așa, toți care au rămas fac la fel. *Fiecare cu aia a mă-sii,* își repetă de fiecare dată, înainte de a închide ușa după el.

Aude muzică la câteva case mai încolo. Stroieștii, niște țărănoi cocliți, cu două clase mai mult ca trenul, fac chef, semn c-au mai prostit vreun american să le trimită avansul pe o mașină inexistentă sau vreun bucureștean care și-a rezervat la preț de chilipir un concediu la o pensiune, tot inexistentă, pe malul mării. Se uită pe fereastră. Vecina de peste drum, în urmă cu zece ani doar o țărăncuță proaspăt coborâtă din bananier, forjată la munci prin cluburile de noapte din Italia, primește un pachet voluminos de la un curier. Sigur a mai vrăjit vreun moșneag străin cu promisiunea unei partide de sex sălbatic sau o relație pe termen lung, și-l jupoaie de bani. Arată bine, de ce să nu profite? Mai ales că acum, fără să ieși prea mult din casă, nu ai prea multe opțiuni. Atât timp cât nu te saltă poliția, te descurci cum poți. Riști și câștigi. Sau dacă nu, muncești, cum face el.

Strivește țigara în scrumieră și coboară în beci. Acolo ține proviziile: cutii de conserve, pet-uri de cola și de bere, baxuri de chipsuri și de semințe, pachete de cafea măcinată, pungi mari cu cafea boabe, cât să-i ajungă o lună întreagă. Nu e pretențios la mâncare, dar și-ar dori să locuiască lângă un oraș, să poată comanda o pizza sau un burger. Nimeni nu-i livrează fast-food la treizeci de kilometri distanță. Își alege o cutie de șuncă, o pungă de chipsuri și se întoarce în camera de lucru. Își toarnă cafea într-o halbă, a treia pe ziua de azi, o dă peste cap, amară ca viața. Desface șunca, punga de

chipsuri și se așează la laptop. Datoria înainte de toate, întâi munca și apoi filmele și distracția.

A fost și o parte bună în toată pandemia asta, altfel nu și-ar fi modernizat casa, n-ar fi avut acces direct în beci și s-ar fi dus tot la WC-ul din fundul curții. Cum de a dat norocul tocmai peste satul lor, doar Dumnezeu știe, Vladimir îi mulțumește Bărbosului în fiecare zi. În urmă cu o săptămână, pe canalul de chat *Nemuritorii din L.* s-au sărbătorit (zice el, comemorat spun alții mai puțin norocoși) zece ani de la primul mort oficial din cauza pandemiei din mica lor comunitate. A fost șocant atunci să-l vadă ambalat pe nea Puiu în sac de plastic, adus cu o mașină frigorifică, îngropat fără priveghi de unii îmbrăcați ca la Cernobîl. Au mai urmat și alții, inclusiv părinții lui, mai mulți oameni în vârstă, dar asta e deja statistică.

Apoi... s-a întâmplat minunea. Toți cei bolnavi, rămași acasă, că doar n-au fost proști să anunțe autoritățile, să-i plimbe prin nu știu ce spitale, după ce au fost spovediți prin WhatsApp de Părintele Grigore, s-au vindecat brusc și au spus că au visat un cioban bătrân, cu barbă și păr alb, gâfâind după niște capre hiperactive, care le-a spus că dacă nu ies din satul lor și beau zilnic din licoarea dăruită de Profet, n-or să moară niciodată. Ba mai mult, dacă nu ies din casă, nici n-or să îmbătrânească. Evident, a fost greu de crezut, dar i-a și pus pe gânduri că douăzeci de oameni au visat asta în același

timp, iar cei care erau pe ducă s-au ridicat ca Lazăr din morți. S-au strâns toți la cârciumă, unii și-au mai adus aminte câteva detalii, o babă și-a amintit că ciobanul îi spusese și numele, popa a căzut pe gânduri preț de două pahare de vodcă ieftină, apoi s-a luminat cuprins de harul divin, citise undeva despre ciobanul Khaldi și caprele sale care au descoperit cafeaua în urmă cu aproape o mie de ani. Câteva săptămâni au fost la cuțite, unii erau dispuși să testeze pe pielea lor, deși nu era ușor să înlocuiască țuica de dimineața cu cafea, alții nici nu voiau să se gândească la așa ceva, dar, cum nici necazurile, nici miracolele nu vin niciodată singure, autoritățile au decis reinstituirea stării de urgență, carantină forțată la domiciliu pentru încă șase luni. Normal că n-au respectat-o, cum să renunțe ei la discuțiile de seară de la bodegă, la vizitele la prieteni și vecini? Însă au observat că, deși în satele alăturate creștea numărul de morți ca francul elvețian, la ei nu se întâmpla nimic. Ba nu: au dat colțul vreo doi, care s-au gândit să-și viziteze rudele din alte localități, ceea ce i-a făcut pe ceilalți să creadă și mai mult în visele vindecaților. Și-au dat întâlnire la căminul cultural, au adunat tot satul, cu mic cu mare, să discute ce-i de făcut. Unii ziceau să cheme televiziunile, să scoată ceva câștig din asta, că-i marketing bun, poate să deschidă pensiuni să vină bogătanii în căutare de viață veșnică, alții voiau să păstreze secretul doar pentru ei și să stea în casă în

așteptarea vremurilor mai bune. Deși inițial balanța înclinase de partea celor care voiau să se căpătuiască din banii străinilor, popa Grigore s-a ridicat și le-a prezentat și reversul medaliei: dacă erau interesați americanii, rușii, chinezii și veneau să facă experimente pe ei, ca pe șoareci? Să le bage tuburi prin toate găurile și să-i îndoape cu pastile și radiații, ca să afle cum să-i facă nemuritori pe miliardarii care controlează omenirea? Dacă ăia vor cumpăra toate stocurile de cafea să-i lase pe pârliții din satul L. fără nemurire? Așa au hotărât ei să păstreze secretul și să facă fiecare cum crede de cuviință. Puțini au plecat din sat și nu s-au mai întors, dar se pare că nici n-au vorbit despre asta de frica experimentelor, unii au ales să-și trăiască viața așa cum o fi, câte zile or fi avut, alții au ales să nu iasă din sat, alții, în special tinerii, au decis să facă pe dracu-n patru și să nu îmbătrânească. *Și din ce trăim?* au întrebat unii. *Ne-adaptăm vremurilor,* a răspuns preotul și apoi a adăugat mai încet *Fiecare cu aia a mă-sii.*

Vladimir era în ultimul an de liceu atunci și nu-i plăcea școala, iar pandemia l-a scăpat și de rușinea unui eșec la bacalaureat, și de munca în construcții sau agricultură în Italia, Spania sau Germania, că la chestii ilegale nu s-ar fi băgat. Câteva luni a trăit doar cu proviziile strânse de răposații părinți, storcându-și creierii cum să facă bani fără să plece de acasă. La început i-a fost greu, câștiga mai puțin decât ajutorul social de la

primărie, însă tot părintele Grigorie l-a ajutat. L-a pus în legătură cu un prieten, care avea un prieten, care știa pe cineva care avea nevoie de un *content writer* cu mult timp liber. *Păi, părinte, nici nu știu ce-i ăla,* s-a speriat el la început. *Lasă, Vladimire, te învață oamenii ăia ce să scrii, cum să le zici, te-ai descurca tu. Spune și tu un Tatăl Nostru și-o să fie bine.*

Și-a fost bine, și atunci și acum. Îi place să scrie articole la comandă, chiar dacă se repetă. Nici nu-și dă seama cât de repede trece timpul. Administrează optsprezece pagini de facebook pline de fundamentaliști religioși și încă zece pagini naționaliste, toate pline de oameni avizi de conspirații. De cele mai multe ori, primește deja textul, îl reformulează și-l dă mai departe. Mii de like-uri și sute de share-uri. Când nu primește comenzi, inventează el articole, doar stă toată ziua cu televizorul pornit, prinde o idee, știe care sunt dușmanii poporului, le dă oamenilor ce au nevoie. A învățat să prelucreze și imagini. Nu la nivel avansat, că nici Dumnezeu și nici clienții lui nu cer vreo capodoperă. Acum termină de editat o fotografie, stă pe gânduri câteva minute și inserează câteva rânduri de text: *Domnul Iisus a apărut pe trunchiul unui copac tăiat din pădurile din Bucegi! Cât îi mai rabdă Dumnezeu pe cei care ne lovesc rădăcinile? Dă share dacă-ți pasă!*

Nu muncește mai mult de trei-patru ore aproape niciodată. Dar petrece mult timp pe forumuri din străi-

nătate, a învățat acceptabil engleză și italiană. Are planuri de viitor, limbile străine îl vor ajuta, nu le neglijează. Ar vrea să mai învețe una-două, poate franceză, că-i mai ușoară, apoi ceva mai greu, poate să știe și de-un Guten tag. Aruncă ochii pe profilul de facebook al vecinilor, nicio noutate. E foarte meticulos în privința asta, salvează toate pozele pe care le postează sătenii, le pune în foldere cu numele fiecăruia, apoi la fiecare poză adaugă și data descărcării. Dă share la ultima carte publicată de părintele Grigore, ceva de dezvoltare personală, de când a rămas fără enoriași la biserică, popa s-a făcut scriitor. Și-a ales bine target-ul, femeile divorțate sau nefericite cumpără în draci cărțile lui.

Mai trage o dușcă de cafea, își mai aprinde o țigară, zâmbește amuzat auzindu-i pe vecinii de la casa din dreapta certându-se. Cine dracului rezistă zece ani cu nevasta numai în casă? Bine că-i singur, sunt filme cu nemiluita pe internet, jocuri video fără număr, altfel trece timpul. Intră pe un site al unui hipermarket care livrează la domiciliu, indiferent de locație. Ce noroc că l-a găsit, îi e client fidel de vreo zece ani. La fel, majoritatea sătenilor din L. Stoc epuizat la toate tipurile de cafea, s-au mișcat repede țăranii. Verifică cine mai e activ pe facebook. Vecina de peste drum tocmai a dat share la minunea din pădurile din Bucegi, e fată de treabă, îi mai crește reach-ul.

— Ce faci mândro, iar ți-ai luat vibratoare, dildăuri?

— Salut, dragule! Nu, doar neşte kesti de cosmetică, treburi de femei. Vezi tu knd trec pe la tine mâine-poimâine. Nu vrei să iau şi camera de filmat? Ți-am zis k ies bani buni, tu eşti frumuşel, fii şi tu mai tare-n coae...

Cu Natalia se vede cam o dată pe săptămână, norocul lui că e cel mai apropiat bărbat singur de ea, trebuia doar să treacă strada. Ce sens are să rişte amândoi să umble prea mult pe afară doar pentru câteva minute de sex? Ea îi propusese să-şi înregistreze câteva din partidele de coțăială, putea să le încarce pe ceva site-uri, cică ieşeau bani, dar el nu şi nu. *Bine mă Vlady, rămâi cu blogul tău de căcat, îți toceşti mintea pentru toți distruşii. Am şi vlog,* îi spunea el de fiecare dată, *dacă merge bine, ajung la 100.000 de followeri, scot şi de-aici ceva bani. În plus, nu-mi tremură curu că mă trezesc cu garda la geam* şi pentru o vreme nu mai discutau de filmele porno.

— Mâine-poimâine? Azi nu?

— Am treabă, ți-am zis de Giovanni din Lazio, i-am spus k e mama-n spital, mi-a trimis 300 de euro, tre să stau cu el diseară. Hai k vb cu un american acu, te pup, vb pa!

Se duce jumătate de oră în cămăruța pe care a făcut-o sală de sport. Ridică haltere, exersează cu ganterele, trebuie să se mențină în formă, cât de cât. Iar a uitat să dea comanda de bicicletă eliptică, mai bine aşteaptă reducerile de vară. Face un duş, iarăşi noroc cu pande-

mia și minunea de după, că altfel s-ar fi spălat la robinet, sau în cadă cu apă încălzită la mașina de spălat. Acum are centrală termică și cadă cu hidromasaj. Și tot satul la fel, că oamenii n-au mai fost interesați de mașini, de telefoane, de țoale de firmă, ce rost au alea dacă nu le vede nimeni? Așa că și-au renovat casele. Cum s-au schimbat prioritățile!

Se așează iar la calculator, are deja vreo trei sute de like-uri și peste o sută de vizualizări la poza cu Iisus. Distribuie pe mai multe grupuri. Intră pe blogul său, numărul de vizitatori e bun, are deja un articol primit de la *angajator* pe care îl reformulează.

Gata cu munca! Pe chat, pe grupul lor de Nemuritori, vor să organizeze o petrecere în aer liber. O zi de socializare pe lună. E acceptabil să îmbătrânești o zi într-o lună, nu? Asta înseamnă că într-un an îmbătrânește doișpe zile, plus orele însumate cât iese până la poartă sau trece strada la Natalia. N-a pierdut mare lucru din discuțiile pe chat: Petrescu se laudă că a scos 500 lei la pariuri sportive, unul întreabă de nu știu ce valve pentru centrala termică, Datcu înjură că a pierdut iar la Forex două mii de euro, dar nu se miră nimeni, că de unde să se pricepă un fost mecanic auto la piața valutară, doamna Gherghe anunță sus și tare că face asigurări de viață, de locuință, de vacanțe și îi roagă pe toți s-o recomande rudelor, discuții despre criptomonede, investiții pe bursă, scheme piramidale, me-

tode de țepe. *'re-ț-ai dracu de hackeri! M-am culcat la țărănoaia, m-am trezit în Hackerville.*

Dacă tot nu vine Natalia, dă click pe shortcut-ul spre pornhub, se uită la what's new?, știe deja că nu sunt noi. Se întreabă dacă l-a depășit pe individul care a primit în 2019 diplomă că a vizionat un milion de filmulețe. Alege unul din zecile cu titlul *how i fucked my sister in law,* termină înaintea tipului din film.

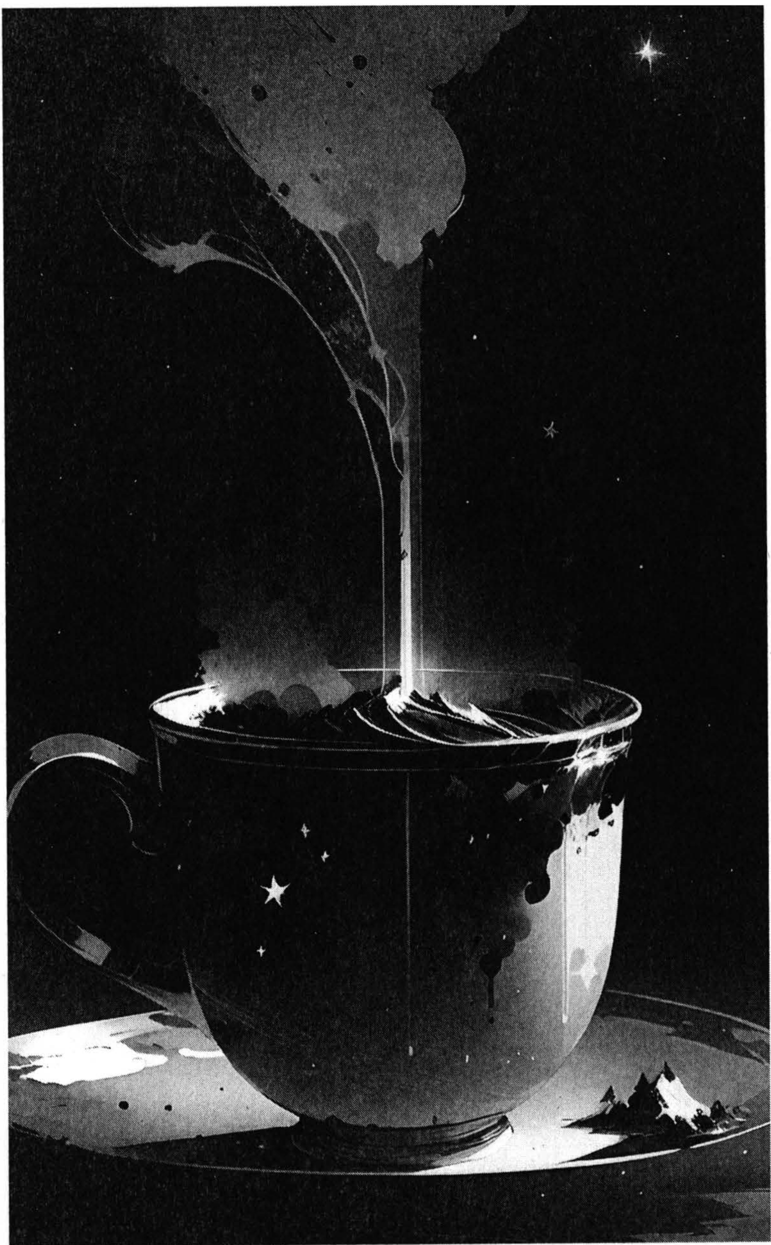
E deja ora șase, își pregătește cina, cu laptopul în față. Încă un avantaj al epocii post-pandemie, dacă ar vrea, s-ar putea angaja cu ușurință ca bucătar la un restaurant de nivel mediu. Mai ușor învârte lingura și polonicul decât găleata și mistria, nu? Se uită la ceas, e 7 jumate, fix ora mesei. Pe Zoom, pe grupul *Nemuritorii 2 – cina cea de taină,* tradiționala masă de duminică seara, sunt deja live aproape treizeci de persoane. E rândul lui Petrescu azi să pună muzică, deci o să asculte din nou porcăriile de la începutul lui 2000, cu *vrem fetițe dotate să ne facă de toate,* însă regulile sunt reguli. Din când în când, face pe furiș câteva printscreen-uri cu toți participanții și le salvează în cloud, având grijă să adauge la numele fișierului și data. Pe la nouă, participanții la cina cea de taină se retrag, Vladimir strânge masa, spală vasele și se mută cu laptopul în pat, mai are trei episoade și termină sezonul 7, un serial cu avocați americani.

E trecut de miezul nopții când închide site-ul de filme și rămâne pentru o clipă cu ochii la *widgetul* de

pe desktop. 10 ani, 2 luni și 4 zile de când viața întregii comunități s-a schimbat, de când prin vene nu le mai curge sânge, ci cafea. Știe că tot răul e spre bine, mai stă în casă câțiva ani, până vor veni vremuri mai bune. Până atunci, mai pune ceva bani deoparte, poate găsește o facultate care să nu-i ceară BAC-ul, una din aia cu examene online – că slavă Domnului, merg brici fabricile de diplome, mai învață o limbă străină, sau poate două, și când va fi pregătit, va pleca din pușcăria asta. Poate reușește să se angajeze pe un vas de croazieră ca bucătar, poate o să ia și o diplomă – Chef Vladimir Predescu. Dacă nu reușește, se mută undeva pe malul mării, găsește el vreun restaurant sau o tavernă. Poate în Guatemala, Brazilia sau Honduras, să cumpere o mică plantație de cafea, o hacienda, câțiva băștinași ca muncitori, petreceri cu trabucuri, mariachi și sud-americance cu țâțe mari. *Don Vladimir.* O să se descurce, o să aibă mintea unui om de 35-40 de ani și tinerețea și vigoarea unuia de 20. În plus, vorba preotului, fiecare cu aia a mă-sii, va face o căruță de bani când o să vândă presei, după ce pleacă, evident, povestea satului în care nimeni nu mai moare.

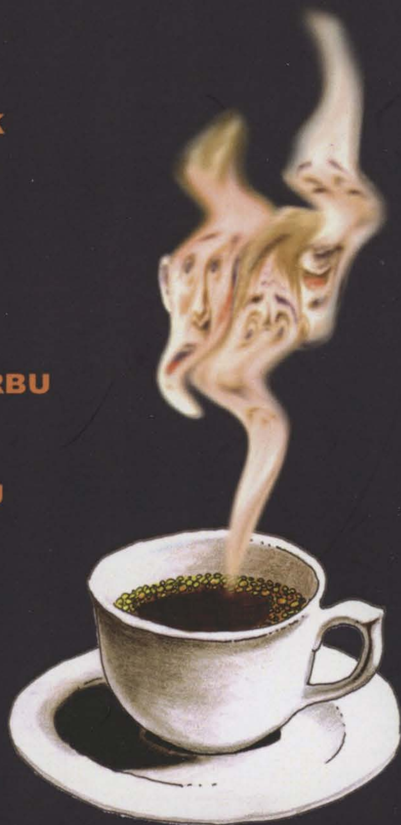
Alexandru Trușcă: *Îmi place să spun și să scriu povești și, deși am ales o carieră în IT, cred că în mine se ascunde, pe-acolo pe undeva, și un scriitor. În ultimul timp scriu proză scurtă pen-*

tru că mă tem de angajamentul unui roman, deși e momentul să-mi înfrunt frica, în general fantastică sau realism magic, cu inspirații din folclor, mitologie, dar adaptate la contemporan. Visez să creez o lume în care toate personajele mele să se întâlnească, să se influențeze și să evolueze de la sine. Sper să mă ajute la asta și cursurile sau atelierele de scriere creativă sau de scenaristică pe care le-am urmat la Revista de Povestiri și Fundația Calea Victoriei. Dacă sunt pe drumul cel bun, puteți vedea citind romanele „I put a spell on you..." (ed. Litera), „Nebunul alb" (ed. Pavcon), „Cealaltă Regină" (ed. Pavcon) sau prozele scurte din Antologiile CSF (Ed. Pavcon), „Treisprezece – proză fantastică" (ed. Litera), „dragostea când te doare" (ed. Litera) sau online, în Galaxia42, Liternautica, Ficțiunea sau Revista Familia. Mă găsiți și pe www.allextrusca.ro

CUPRINS

CEZARINA ANGHILAC
ANAMARIA BORLAN
VALENTIN BRAŞOVEANU
ROXANA BRÎNCEANU
EUGEN CADARU
AUREL CĂRĂŞEL
MIRCEA CĂRBUNARU
ŞTEFAN MIRCEA CĂRBUNARU
CRISTIAN CÂRSTOIU
GEORGE CORNILĂ
LADISLAU DARADICI
CĂTĂLINA FOMETICI
ANDREI GACEFF
FLORIN GIURCĂ
SIMONE GYÖRFI-DÉAK
GYORGY GYÖRFI-DÉAK
ALEXANDRU LAMBA
TEODORA MATEI
DAN PERŞA
OVIDIU PETCU
VIOREL PÎRLIGRAS
DAN POPESCU
LEONARD GABRIEL SÎRBU
SERGIU SOMEŞAN
DANIEL TIMARIU
POMPILIAN TOFILESCU
MIHAIL TOMA
ALLEX TRUŞCĂ

ISBN 978-606-9625-58-3
9 786069 625583 >

www.pavcon.ro